O DOMNIE DE OȚEL

CARTEA II DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

O DOMNIE DE OȚEL

CARTEA 11 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TURNED (Cartea nr. 1 în Jurnalele vampirilor), ARENA ONE (Cartea nr. 1 a Trilogiei de supraviețuire) și A QUEST OF HEROES (Cartea nr. 1 din Inelul vrăjitorului) și RISE OF THE DRAGONS (Regii și vrăjitorii — Cartea nr. 1) sunt disponibile fiecare ca descărcare gratuită!

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”.
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2014 de către Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.

Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.

Imagine jachetă Copyright Slava Gerj, folosită sub licență de la Shutterstock.com

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL
CAPITOLUL TREEI ŞI DOI
CAPITOLUL TREEI ŞI TREEI

„Există un pământ în care mâncarea a crescut cândva – dar locul lui a fost transformat, asemănător cu focul. Era un loc în care pietrele erau safire și avea praf de aur.”

„Calul râde de frică, frică de nimic; nu se sfiește de sabie. Nu poate sta nemișcat când sună trâmbița. La sunetul trâmbiței, el pufnește: „Ura!”

– Cartea lui Iov

CAPITOL UNUL

Reece stătea în picioare, cu pumnalul din mână înfipt în pieptul lui Tirus, înghețat într-un moment de șoc. Întreaga lui lume s-a învârtit cu încetinitorul, toată viața o neclară. Tocmai și-a ucis cel mai mare dușman, omul responsabil de moartea lui Selese. Pentru asta, Reece a simțit un sentiment extraordinar de satisfacție, de răzbunare. În cele din urmă, o mare greșeală fusese remediată.

Totuși, în același timp, Reece se simțea amorțit în fața lumii, simțea sentimentul ciudat de a se pregăti să întâmpine moartea, pregătindu-se pentru moartea care va urma cu siguranță. Camera era plină de oamenii lui Tirus, toți care stăteau acolo, înghețați și ei în stare de șoc, toți martori la eveniment. Reece s-a pregătit pentru moarte. Cu toate acestea, nu avea regrete. Se simțea recunoscător că i se oferise chiar șansa de a-l ucide pe acest bărbat, care îndrăznea să creadă că Reece își va cere vreodată scuze față de el.

Reece știa că moartea era inevitabilă; era prea depășit numeric în această cameră și singurii oameni din această sală mare care erau de partea lui erau Matus și Srog. Srog, rănit, a fost legat cu funii, prizonier, iar Matus stătea lângă el, sub privirea atentă a soldaților. Ei ar fi de puțin ajutor împotriva acestei armate de insulei de Sus loiali lui Tir.

Dar înainte de a muri, Reece a vrut să-și ducă la capăt răzbunarea și să elimine cât mai mulți dintre acești Upper Islanders.

Tirus s-a prăbușit la picioarele lui Reece, mort, iar Reece nu a ezitat: și-a scos pumnalul și imediat s-a învârtit și a tăiat gâtul generalului lui Tirus, stând lângă el; în aceeași mișcare, Reece s-a biciuit și a înjunghiat un alt general în inimă.

Când camera șocată a început să reacționeze, Reece se mișcă repede. El a scos ambele săbii din teaca celor doi muribunzi și a atacat grupul de soldați care aveau fața lui. A ucis patru dintre ei înainte ca ei să aibă ocazia să reacţioneze.

Sute de războinici au intrat în sfârșit în acțiune, coborând asupra lui Reece din toate părțile. Reece și-a convocat toată pregătirea în Legiunea, de fiecare dată când a fost forțat să lupte împotriva unor grupuri de oameni și, în timp ce acestea l-au înconjurat, și-a ridicat sabia cu ambele mâini. Nu era împovărat de armuri, ca aceşti oameni, sau de o centură plină de arme, sau de un scut; era mai ușor și mai rapid decât toți și era înfuriat, încolțit și lupta pentru viața lui.

Reece a luptat curajos, mai repede decât toți, amintindu-și toate acele momente în care se luptase împotriva lui Thor, cel mai mare războinic cu care luptase vreodată, amintindu-și cât de mult îi fuseseră ascuțite abilitățile. El a doborât om după om, sabia lui răsunând împotriva a nenumărate alții, scântei zburând în timp ce lupta în toate direcțiile. Se legăna și se legăna până când brațele i s-au îngreunat, doborând o duzină de oameni înainte ca aceștia să clipească.

Dar tot mai mulți bărbați au intrat. Erau prea mulți. Pentru fiecare șase care cădeau, mai apăreau o duzină, iar mulțimea se îngroșa pe măsură ce se aduna și apăsa asupra lui din toate părțile. Reece respira greu când a simțit o sabie tăindu-i brațul și a țipat, sângele ieșind din biceps. S-a răsucit și l-a înjunghiat pe bărbat în coaste, dar paguba fusese deja făcută. Era rănit acum și încă mai mulți oameni au apărut din toate părțile. Știa că îi venise timpul.

Cel puțin, și-a dat seama, recunoscător, că a putut să coboare într-un act de vitejie.

„REECE!”

Un țipăt străpunse brusc aerul, o voce pe care Reece o recunoscu imediat.

O voce de femeie.

Corpul lui Reece a amorțit când și-a dat seama a cui voce era. Era vocea singurei femei rămase în lume care îi putea atrage atenția, chiar și în mijlocul acestei mari bătălii, chiar și în mijlocul momentelor sale de moarte:

Stara.

Reece ridică privirea și o văzu stând sus, deasupra gradelor de lemn care aliniau părțile laterale ale camerei. Stătea sus deasupra mulțimii, cu expresia feroce, venele umflate în gât în timp ce țipa după el. A văzut că ea ținea un arc și o săgeată și a privit cum ea ținti sus, spre un obiect dincolo de cameră.

Reece i-a urmărit privirea și el și-a dat seama spre ce urmărea ea: o frânghie groasă, lungă de cincizeci de picioare, ancorand un imens candelabru de metal de treizeci de picioare în diametru, căzând într-un cârlig de fier în podeaua de piatră. Dispozitivul era gros ca un trunchi de copac și avea câteva sute de lumânări aprinse.

Reece și-a dat seama: Stara și-a propus să tragă cablul. Dacă ea lovea, s-ar prăbuși candelabru - și ar zdrobi jumătate dintre bărbații din această cameră. Și când Reece ridică privirea, își dădu seama că stătea chiar sub el.

Ea îl avertizează să se miște.

Inima lui Reece a bătut cu putere de panică în timp ce el s-a întors și și-a coborât sabia și a atacat sălbatic în grupul său de atacatori, grăbindu-se să iasă înainte ca acesta să cadă. A dat cu piciorul, a dat în coate și a dat cu capul soldaților din calea lui, în timp ce a izbucnit prin grup. Reece și-a amintit din copilărie cât de grozavă a fost Stara – depășind mereu băieții – și știa că scopul ei va fi adevărat. Chiar dacă a alergat cu spatele expus bărbaților care îl urmăreau, a avut încredere în ea, știind că va lovi.

O clipă mai târziu, Reece auzi zgomotul unei săgeți care se tăia prin aer, al unei frânghii grozave care se rupsea, apoi al unei bucăți masive de fier care se eliberează, prăbușindu-se direct în jos, repezi prin aer cu viteză maximă. A urmat o zbucitură extraordinară, întreaga cameră tremurând, vibrația l-a trântit pe Reece din picioare. Reece a simțit vântul pe spate, candelabru lipsindu-l de doar câțiva metri, când a căzut la piatră pe mâini și genunchi.

Reece a auzit țipetele bărbaților și s-a uitat peste umăr și a văzut daunele făcute de Stara: zeci de oameni zăceau zdrobiți sub candelabru, cu sânge peste tot, strigând, țintuiți de moarte. Ea îi salvase viața.

Reece se ridică în picioare, căutând-o pe Stara și văzu că acum era în pericol. Mai mulți bărbați se apropiau de ea și, în timp ce ea ținti cu arcul și săgeata, el știa că erau doar atâtea lovituri pe care le putea scoate.

Ea s-a întors și s-a uitat nervoasă la ușă, crezând clar că ar putea scăpa așa. Dar, în timp ce Reece îi urmă privirea, inima i se lăsă să vadă zeci de oameni ai lui Tirus care se repezi înainte și o blochează, blocând cele două uși duble uriașe cu o grindă groasă de lemn.

Au fost prinși, toate ieșirile blocate. Reece știa că vor muri aici.

Reece o văzu pe Stara uitându-se frenetic prin cameră, până când ochii ei s-au așezat pe rândul de sus al gradelor de lemn de-a lungul

peretelui din spate.

Îi făcu semn lui Reece în timp ce alerga după el, iar el habar n-avea ce avea în minte. Nu a văzut nicio ieșire acolo. Dar ea cunoștea acest castel mai bine decât el și poate avea în minte o cale de scăpare pe care nu o putea vedea.

Reece s-a întors și a fugit, luptându-și drum printre oameni în timp ce aceștia începeau să se regrupeze și să-l atace. În timp ce sprinta prin mulțime, a luptat minim, încercând să nu-i angajeze prea mult, ci mai degrabă încercând să croiască o cale singulară printre bărbați și să se îndrepte spre colțul îndepărtat al camerei.

În timp ce alerga, Reece s-a uitat la Srog și Matus, hotărât să-i ajute și pe ei, și a fost bucuros surprins să vadă că Matus apucase săbiile răpitorilor săi și îi înjunghiase pe amândoi; a privit cum Matus i-a tăiat rapid snururile lui Srog, eliberându-l pe Srog, care a apucat o sabie și a ucis câțiva soldați care s-au apropiat.

„Matus!” țipă Reece.

Matus s-a întors și s-a uitat la el și a văzut-o pe Stara de-a lungul peretelui îndepărtat și a văzut unde alerga Reece. Matus l-a smuls pe Srog, iar ei s-au întors și au fugit și ei spre el, toți îndreptându-se acum în aceeași direcție.

În timp ce Reece își făcea drum prin cameră, aceasta a început să se deschidă. Nu erau atât de mulți soldați aici, în acest colț îndepărtat al încăperii, departe de colțul opus, de ieșirea cu bară în care convergeau toți soldații. Reece spera că Stara știe ce face.

Stara alergă de-a lungul gradelor de lemn, sărind din ce în ce mai sus pe rânduri, lovind bărbații cu piciorul în față în timp ce se întindeau să o prindă. În timp ce Reece o privea, încercând să o ajungă din urmă, el încă nu știa exact încotro se ducea sau care ar putea fi planul ei.

Reece a ajuns la colțul îndepărtat și a sărit pe gradele, sărind pe primul rând de lemn, apoi pe următorul, apoi pe următorul, urcând din ce în ce mai sus, până când s-a aflat la trei metri mai sus de mulțime, pe cea mai îndepărtată și mai înaltă bancă de lemn. de perete. S-a întâlnit cu Stara și s-au îndreptat spre zidul îndepărtat cu Matus și Srog. Au avut o bună conducere pe ceilalți soldați, cu excepția unuia: l-a repezit pe Stara din spate, iar Reece s-a aruncat înainte și l-a înjunghiat în inimă, chiar înainte să-i arunce un pumnal pe spatele lui Stara.

Stara ridică arcul și se întoarse către doi soldați care se aruncau spre spatele expus al lui Reece, cu săbiile scoase, și i-a scos pe amândoi.

Cei patru stăteau în picioare, cu spatele la perete, în colțul îndepărtat al camerei, pe cel mai înalt grad, iar Reece se uită afară și văzu o sută de oameni care alergau prin cameră, apropiindu-se de ei. Erau prinși acum în acest colț, fără unde să meargă.

Reece nu înțelegea de ce Stara îi condusese pe toți aici. Nevăzând nicio cale posibilă de scăpare, era sigur că în curând vor muri cu toții.

„Care este planul tău?” strigă el către ea, în timp ce stăteau unul lângă altul, luptându-se cu bărbații. „Nu există nicio ieșire!”

„Uită-te în sus”, a răspuns ea.

Reece își întinse gâtul și văzu deasupra lor un alt candelabru de fier, cu o frânghie lungă care ducea de la el până la podea, chiar lângă el.

Sprânceana lui Reece se încruntă de confuzie.

„Nu înțeleg”, a spus el.

— Funia, spuse ea. "Apuca-l. Voi toti. Și ține-te pentru viața dragă.”

Au făcut așa cum i-a spus ea, fiecare apucând frânghia cu ambele mâini și ținându-se strâns. Deodată, Reece și-a dat seama ce era pe cale să facă Stara.

„Ești sigur că aceasta este o idee bună?” strigă el.

Dar era prea tarziu.

Când o duzină de soldați s-au apropiat de ei, Stara a apucat sabia lui Reece, a sărit în brațele lui Reece și a tăiat frânghia lângă ei, cel care ținea candelabru.

Reece simți că i se cade stomacul în timp ce, deodată, cei patru, strângându-se de frânghie și unul de celălalt, s-au ridicat în aer cu o viteză ametitoare, apucându-se pentru viață dragă, în timp ce candelabru de fier se prăbuși. I-a zdrobit pe oamenii de sub ei și i-a propulsat pe cei patru sus în aer, legănându-se de frânghie.

Frânghia s-a oprit în cele din urmă, iar cei patru atârnau acolo, legănându-se în aer, la vreo cincizeci de picioare deasupra holului.

Reece privi în jos, transpirat, aproape pierzându-și strânsoarea.

"Acolo!" strigă Stara.

Reece s-a întors și a văzut uriașul vitraliu din fața lor și și-a dat seama de planul ei. Frânghia grosieră i-a tăiat palmele lui Reece, iar el a început să alunece din cauza transpirației. Nu știa cât mai poate rezista.

„Îmi pierd strânsoarea!” strigă Srog, încercând din răsputeri să reziste, în ciuda rănilor sale.

„Trebuie să ne legănăm!” strigă Stara. „Avem nevoie de impuls! Dă drumul la perete!”

Reece i-a urmat exemplul: el s-a aplecat înainte cu cizma de perete și împreună, au împins de perete, frânghia legănându-se din ce în ce mai sălbatic. Au împins din nou și din nou, până când, cu o ultimă lovitură, s-au rotit înapoi, ca un pendul, apoi toți, strigând, s-au pregătit în timp ce se îndreptau spre imensul vitraliu.

Sticla a explodat, ploua peste tot în jurul lor, iar toți patru și-au dat drumul, căzând pe platforma largă de piatră de la baza ferestrei.

Stând acolo, cocoțat la cincizeci de picioare deasupra încăperii, cu aerul rece năvălind înăuntru, Reece se uită în jos și, pe o parte, văzu interiorul sălii, sute de soldați privind în sus la ei, întrebându-se cum să urmărească; pe cealaltă parte a văzut în afara fortului. Afară torcea, batea vântul și ploua orbitoare, iar picătura de dedesubt era de treizeci de picioare, cu siguranță suficientă pentru a rupe un picior. Dar Reece, cel puțin, a văzut mai jos mai multe tufișuri înalte și, de asemenea, a văzut că pământul era umed și moale de noroi. Ar fi o cădere lungă și grea; dar poate că ar fi suficient de amortizate.

Deodată, Reece a țipat când a simțit că metalul îi străpunge carnea. S-a uitat în jos și l-a prins de braț și și-a dat seama că o săgeată tocmai îl zguduise, scoțând sânge. A fost o rană ușoară, dar a usturat.

Reece se întoarse și se uită înapoi peste umăr și văzu că zeci de oameni ai lui Tirus țintеau cu arcurile și trăgeau, săgețile șuierând acum lângă ei din toate direcțiile.

Reece știa că nu mai era timp. S-a uitat peste el și a văzut-o pe Stara stând de o parte a lui, Matus și Srog de cealaltă, toți cu ochii mari de frică la picătura din fața lor. A prins mâna lui Stara, știind că era acum sau niciodată.

Fără un cuvânt, toți știind ce trebuia făcut, au sărit împreună. Au țipat în timp ce coborau prin aer în ploaia și vântul orbitor, zvâcnindu-se și căzând, iar Reece nu se putea abține să nu se întrebe dacă tocmai ar fi sărit de la o moarte sigură la alta.

CAPITOLUL DOI

Godfrey își ridică arcul cu mâinile tremurânde, se aplecă peste marginea parapetului și ținti. Voia să aleagă o țintă și să tragă imediat – dar când a văzut imaginea de dedesubt, a îngenuncheat acolo, înghețat de șoc. Sub el se îndreptau mii de soldați McCloud, o armată bine antrenată care inundă peisajul, toți îndreptându-se spre porțile Curții Regelui. Zeci dintre ei s-au repezit înainte cu un berbec de fier și l-au trântit în grilajul de fier din nou și din nou, scuturând pereții, pământul sub picioarele lui Godfrey.

Godfrey și-a pierdut echilibrul și a tras, iar săgeata a navigat inofensiv prin aer. A mai apucat o săgeată și a tras-o înapoi pe arc, cu inima bătând cu putere, știind sigur că va muri astăzi aici. S-a aplecat peste margine, dar înainte să poată trage, o piatră aruncată dintr-o praștie a zburat în sus și i-a lovit casca de fier.

Se auzi un zgomot puternic, iar Godfrey căzu pe spate, săgeata lui trăgând direct în aer. Și-a smuls casca și și-a frecat capul dureros. Nu a știut niciodată că o piatră poate răni atât de mult; fierul părea să reverbereze chiar în craniul lui.

Godfrey se întrebă în ce se băgase. Adevărat, fusese eroic, ajutase alertând întregul oraș despre sosirea familiei McCloud, cumpărându-le timp prețios. Poate chiar salvase niște vieți. Cu siguranță își salvase sora.

Cu toate acestea, iată-l acum, împreună cu doar câteva zeci de soldați rămași aici, niciunul dintre ei Silver, niciunul dintre ei cavaleri, apărând această carcasă a unui oraș evacuat împotriva unei întregi armate McCloud. Chestia asta de soldat nu era pentru el.

A urmat o prăbușire extraordinară, iar Godfrey s-a împiedicat din nou când grila a fost zdrobită.

Prin porțile deschise ale orașului s-au repezit mii de oameni, aplaudă, după sânge. În timp ce se așeza pe parapet, Godfrey știa că era doar o chestiune de timp până când vor veni aici sus, până când își va lupta până la moarte. Asta a însemnat să fii soldat? Asta a însemnat să fii curajos

și neînfricat? Să mor, ca să poată trăi alții? Acum că saluta moartea în față, nu era atât de sigur că aceasta era o idee grozavă. A fi soldat, a fi erou, a fost grozav; dar era mai bine să fii în viață.

În timp ce Godfrey se gândea să renunțe, să fugă și să încerce să se ascundă undeva, dintr-o dată, câțiva McCloud au luat cu asalt parapetele, năvălindu-se în sus. Godfrey a privit cum unul dintre colegii săi soldați a fost înjunghiat și a căzut în genunchi, gemuind.

Și apoi, încă o dată, s-a întâmplat. În ciuda întregii sale gândiri raționale, a întregii înțelepciuni comune împotriva a fi soldat, ceva trăgea în interiorul lui Godfrey pe care nu-l putea controla. Ceva în interiorul lui Godfrey nu suporta să-i lase pe alții să sufere. Pentru el însuși, nu și-a putut aduna curajul; dar când și-a văzut semenul în necaz, ceva l-a biruit — o oarecare nesăbuință. S-ar putea chiar numi asta cavalerism.

Godfrey a reacționat fără să se gândească. Se trezi înşfăcând o ştiucă lungă şi încărcând spre şirul de McCloud care urcau scările, la rând, de-a lungul parapeţilor. Scoase un țipăt grozav și, ținând ferm știuca, îl izbi pe primul bărbat. Lama uriașă de metal a intrat în pieptul bărbatului, iar Godfrey a alergat, folosindu-și greutatea, chiar și burta de bere, pentru a-i împinge pe toți înapoi.

Spre propria sa uimire, Godfrey a reușit, împingând șirul de bărbați înapoi în jos pe scara în spirală de piatră, înapoi departe de parapeti, ținând de unul singur pe McClouds care asaltau locul.

Când a terminat, Godfrey a scăpat știuca, uimit de el însuși, neștiind ce i-a trecut. Colegii săi soldați păreau și ei uimiți, de parcă nu și-ar fi dat seama că o avea în el.

În timp ce Godfrey se întreba ce să facă în continuare, decizia sa a fost luată pentru el, deoarece a detectat mișcare cu coada ochiului. Se întoarse și văzu încă o duzină de McCloud care îl încărcau din lateral, revărsându-se în cealaltă parte a parapeților.

Înainte ca Godfrey să reușească să se apere, primul soldat a ajuns la el, mânuind un ciocan de război uriaș, balansându-și capul. Godfrey și-a dat seama că lovitura îi va zdrobi craniul.

Godfrey s-a abătut din calea răului – unul dintre puținele lucruri pe care știa să le facă bine – și ciocanul i-a legănat peste cap. Godfrey și-a coborât apoi umărul și a atacat soldatul, împingându-l înapoi, abordându-l.

Godfrey îl împinse înapoi, din ce în ce mai departe, până unde se luptau de-a lungul marginii parapetului, luptându-se corp la mână,

apucându-se de gât. Omul acesta era puternic, dar și Godfrey era puternic, unul dintre puținele daruri cu care fusese îngăduit în viața lui.

Cei doi s-au cățărat, învârtindu-se unul pe celălalt înainte și înapoi, până când, deodată, s-au rostogolit amândoi peste margine.

Cei doi s-au prăbușit prin aer, strângându-se unul pe celălalt, căzând la vreo cincisprezece picioare până la pământ dedesubt. Godfrey se învârti în aer, sperând că va ateriza deasupra acestui soldat, în loc să fie invers. Știa că greutatea acestui om și toată armura lui îl vor zdrobi.

Godfrey s-a învârtit în ultima secundă, aterizând asupra bărbatului, iar soldatul a gemut când greutatea lui Godfrey l-a zdrobit, făcându-l KO.

Dar căderea și-a luat și lui Godfrey, făcându-l șerpuit; s-a lovit cu capul și, în timp ce se rostogoli de pe bărbat, cu fiecare os din corp durea, Godfrey rămase întins acolo o secundă înainte ca lumea să se învârtească, iar el, întins lângă dușmanul său, s-a înnegrit lângă el. Ultimul lucru pe care l-a văzut în timp ce ridica privirea a fost o armată de McCloud, care se scurgeau în Curtea Regelui și o luau pentru ei.

*

Elden stătea în terenul de antrenament al Legiunii, cu mâinile pe șolduri, Conven și O'Connor lângă el, toți trei veghând asupra noilor recruți cu care Thorgrin îi lăsase. Elden a privit cu un ochi expert în timp ce băieții galopau înainte și înapoi pe câmp, încercând să sară peste șanțuri și să lanseze sulițe prin ținte suspendate. Unii băieți nu au făcut saltul, prăbușindu-se cu caii în gropi; alții au făcut-o, dar au ratat țintele.

Elden a clătinat din cap, încercând să-și amintească cum era când și-a început prima antrenamentul Legiunii și încercând să primească încurajare prin faptul că în ultimele zile acești băieți dăduseră deja semne de îmbunătățire. Cu toate acestea, acești băieți nu erau nici pe departe aproape de războinicii îndârjiți pe care avea nevoie să fie înainte de a-i putea accepta ca recruți. A pus ștacheta foarte sus, mai ales că avea o mare responsabilitate să-l facă pe Thorgrin și pe toți ceilalți să fie mândri; Conven și O'Connor, de asemenea, nu ar permite nimic mai puțin.

„Sire, sunt vești.”

Elden s-a uitat în sus și a văzut pe unul dintre recruți, Merek, fostul hoț, venind în fugă spre el, cu ochii mari. Întrerupt din gânduri, Elden era agitat.

„Băiete, ți-am spus să nu întrerupi niciodată...”

„Dar domnule, nu înțelegi! Trebuie să vă-"

„Nu, TU nu înțelegi”, a replicat Elden. „Când recruții se antrenează, tu nu...”

"UITE!" strigă Merek, apucându-l și arătând cu degetul.

Elden, înfuriat, era pe cale să-l apuce pe Merek și să-l arunce, până când se uită la orizont și încremeni. Nu putea să înțeleagă vederea dinaintea lui. Acolo, la orizont, în aer se ridicau nori mari de fum negru. Toate din direcția Curții Regelui.

Elden clipi, neînțelegând. Curtea Regelui ar putea fi în flăcări? Cum?

La orizont s-au ridicat strigăte mari, strigăte ale unei armate — alături de zgomotul unei herse care se prăbușește. Inima lui Elden s-a scufundat; porţile de la Curtea Regelui fuseseră luate cu asalt. Știa că asta nu putea însemna decât un singur lucru – o armată profesionistă invadase. Astăzi, din toate zilele, de Ziua Pelerinajului, Curtea Regelui era depășită.

Conven și O'Connor au intrat în acțiune, strigând recruților să oprească ceea ce făceau și adunându-i.

Recruții s-au grăbit să se apropie, iar Elden a păşit în față lângă Conven și O'Connor, în timp ce toți s-au liniștit și au rămas atenți, așteptând ordine.

— Bărbaţi, bubui Elden. „Curtea Regelui a fost atacată!”

Din mulțimea de băieți se auzi un murmur surprins și agitat.

„Nu sunteți încă Legiune și, cu siguranță, nu sunteți războinici de argint sau întăriți care ar fi de așteptat să se înfrunte împotriva unei armate profesioniste. Acei bărbați care invadează acolo invadează pentru a ucide și, dacă te înfrunți împotriva lor, s-ar putea foarte bine să-ți pierzi viața. Conven, O'Connor și cu mine avem datoria să ne protejăm orașul și trebuie să plecăm acum în război. Nu mă aștept ca vreunul dintre voi să ni se alăture; de fapt, l-as descuraja. Totuși, dacă vreunul dintre voi dorește, faceți un pas înainte, știind că s-ar putea foarte bine să muriți pe câmpul de luptă astăzi.”

Au urmat câteva momente de tăcere, apoi deodată, fiecare băiat care stătea în fața lor a făcut un pas înainte, toți curajoși, nobili. Inima lui Elden se umfla de mândrie la vedere.

„Toți ați devenit bărbați astăzi.”

Elden s-a urcat pe cal, iar ceilalți l-au urmat, toți scoțând o mare urale în timp ce se îndreptau înainte ca unul, ca oameni, pentru a-și risca viața pentru oamenii lor.

*

Elden, Conven și O'Connor au condus drumul, cu o sută de recruți în spatele lor, toți în galop, cu armele scoase, în timp ce alergau spre Curtea Regelui. Pe măsură ce se apropiau, Elden se uită afară și a fost șocat să vadă câteva mii de soldați McCloud asaltând porțile, o armată bine coordonată profitând în mod clar de Ziua Pelerinajului pentru a ține ambuscadă la Curtea Regelui. Au fost depășiți numeric cu zece la unu.

Conven zâmbi, călare în față.

„Doar genul de șanse care îmi plac!” strigă el, decolând cu un strigăt mare, năvălind în fața tuturor, vrând să fie primul care înaintează. Conven și-a ridicat toporul de luptă sus, iar Elden a privit cu admirație și îngrijorare cum Conven ataca cu nesăbuință spatele armatei McCloud de unul singur.

Soții McCloud au avut puțin timp să reacționeze, când Conven și-a aruncat securea în jos ca un nebun și i-a scos pe doi dintre ei odată. Încărcându-se în grosul soldaților, el apoi se aruncă de pe cal și a zburat prin aer, abordând trei soldați și aducându-i să se prăbușească de pe cal la pământ.

Elden și ceilalți erau chiar în spatele lui. S-au ciocnit cu restul McClouds, care au fost prea lenți să reacționeze, fără să se aștepte la un atac pe flancul lor. Elden și-a mânuit sabia cu mânie și dexteritate, arătând recruților Legiunii cum se procedează, folosindu-și puterea mare pentru a doborî unul după altul.

Bătălia a devenit groasă și corp la corp, deoarece forța lor mică de luptă i-a forțat pe McCloud să-și schimbe direcția și să se apere. Toți recruții Legiunii s-au alăturat luptei, mergând fără teamă în luptă și ciocnindu-se cu McClouds. Elden i-a observat pe băieți care se luptau cu coada ochiului și a fost mândru să vadă că niciunul dintre ei nu ezită. Toți erau în luptă, luptau ca niște bărbați adevărați, depășind sute la unu și niciunuia nu i-a păsat. McClouds a căzut în stânga și în dreapta, prins cu priză.

Dar avântul s-a transformat curând, pe măsură ce cea mai mare parte a oamenilor McCloud s-a întărit, iar Legiunea a întâlnit soldați profesioniști. Unii din Legiunea au început să cadă. Merek și Ario au primit lovituri de la o sabie, dar au rămas pe cai, ripostând și doborându-și adversarii. Dar apoi au fost loviți de bițuri legănate și și-au dat jos caii. O'Connor, călare lângă Merek, a scos mai multe focuri cu arcul său, scoțând soldați de jur împrejur - înainte de a fi lovit în lateral cu un scut și a doborât de pe cal. Elden,

complet înconjurat, a pierdut în cele din urmă elementul surpriză și a primit o lovitură puternică în coaste de la un ciocan și o tăietură de sabie pe antebraț. S-a întors și i-a doborât pe oameni de pe cai – totuși, în timp ce a făcut-o, au mai apărut patru oameni. Conven, la pământ, a luptat cu disperare, legănându-și toporul sălbatic spre cai și bărbați care au atacat – până când în cele din urmă a fost lovit din spate de un ciocan și s-a prăbușit cu fața întâi în noroi.

Mai multe întăriri McCloud au sosit, abandonând poarta pentru a le înfrunta. Elden și-a văzut mai puțini oameni și știa că în curând vor fi nimiciți cu toții. Dar nu-i păsa. Curtea Regelui era atacată și el avea să renunțe la viața lui pentru a o apăra, pentru a-i apăra pe acești băieți ai Legiunii cu care era atât de mândru să lupte. Nu mai conta că erau băieți sau bărbați – își vărsau sângele alături de el și în această zi, vii sau morți, toți erau frați.

*

Kendrick a coborât în galop pe muntele pelerinajului, conducând o mie de Silver, toți călărind mai greu decât au făcut-o vreodată, alergând după fumul negru de la orizont. Kendrick s-a reproșat în timp ce călărea, dorindu-și să fi lăsat porțile mai protejat, fără să se aștepte la un asemenea atac într-o zi ca asta și, mai ales, din partea familiei McCloud, despre care credea că erau liniștiți sub conducerea lui Gwen. I-ar face pe toți să plătească pentru invadarea orașului său, pentru că au profitat de această zi sfântă.

Peste tot în jurul lui, frații săi au încărcat, cu o mie de puteri, întreaga mânie a Silver, renunțând la pelerinajul lor sacru, hotărâți să le arate celor de la McCloud ce ar putea face Silver, să-i facă pe McCloud să plătească odată pentru totdeauna. Kendrick a jurat că, până va termina, niciun McCloud nu va mai rămâne în viață. Partea lor din Highlands nu avea să se mai ridice niciodată.

Când Kendrick s-a apropiat, a privit înainte și a zărit recruți din Legiunea luptând curajos, i-a văzut pe Elden, O'Connor și Conven, toți teribil de depășiți numeric, și niciunul nu dă înapoi în fața McClouds. Inima i-a urcat de mândrie. Dar erau toți, vedea el, pe cale să fie învinși.

Kendrick a strigat și a lovit calul și mai tare în timp ce își conducea oamenii și toți au izbucnit înainte într-o ultimă încărcare. Luă o suliță lungă și, când se apropia destul de mult, o aruncă; unul dintre generalii McCloud se întoarse exact la timp pentru a vedea sulița navigând prin aer și

străpungându-i pieptul, aruncarea suficient de puternică pentru a-i pătrunde armura.

Cei mii de cavaleri din spatele lui Kendrick au scos un strigăt mare: sosise Argintiul.

Soții McCloud s-au întors și i-au văzut și, pentru prima dată, au avut o frică reală în ochi. O mie de cavaleri de argint strălucitori, toți călărind la unison perfect, ca o furtună care coboară pe munte, toți cu armele scoase, toți ucigași întăriți, niciunul cu o gramada de ezitare în ochii lor. Familia McCloud s-a întors spre ei, dar cu trepidare.

Argintii au coborât asupra lor, în orașul lor natal, Kendrick conducând încărcarea. Și-a scos securea și a legănat cu pricepere, tăind mai mulți soldați de pe cai; a scos apoi o sabie cu cealaltă mână și, călare în mijlocul mulțimii, a înjunghiat mai mulți soldați în toate punctele vulnerabile ale armurii lor.

Argintii au străbătut masa de soldați ca un val de distrugere, așa cum erau atât de experți în a face, nici unul dintre ei acasă până când nu au fost complet înconjurați în toiul bătăliei. Pentru un membru al Silver, asta însemna să fii acasă. Au tăiat și înjunghiat toți soldații McCloud din jurul lor, care erau ca niște amatori în comparație cu ei, strigătele crescând din ce în ce mai mari pe măsură ce doborau McClouds în toate direcțiile

Nimeni nu i-a putut opri pe Argintii, care erau prea rapizi, eleganti, puternici si experti in tehnica lor, luptand ca o singura unitate, asa cum fusesera antrenati sa faca din moment ce puteau merge. Elanul și priceperea lor i-au îngrozit pe McCloud, care erau ca niște soldați obișnuiți alături de acești cavaleri bine pregătiți. Elden, Conven, O'Connor și Legiunea rămasă, salvați de întăriri, s-au ridicat din nou în picioare, oricât de răniți, și s-au alăturat luptei, ajutând și mai mult impulsul Silver.

În câteva clipe, sute de McCloud zăceau morți, iar cei rămași au fost cuprinsi de o mare panică. Unul câte unul, au început să se întoarcă și să fugă, McClouds ieșind din porțile orașului, încercând să scape de Curtea Regelui.

Kendrick era hotărât să nu-i lase. S-a dus până la porțile orașului, oamenii săi urmându-l și a avut grijă să blocheze calea tuturor celor care se retrăgeau. A fost un efect de pâlnie, iar McClouds au fost măcelăriți când au ajuns la gâtul de sticlă al porților orașului – exact aceleași porți pe care le luaseră cu asalt, dar cu câteva ore înainte.

În timp ce Kendrick mânuia două săbii, ucigând oameni în stânga și în dreapta, știa că în curând, fiecare McCloud va muri, iar Curtea Regelui va fi din nou a lor. În timp ce își risca viața de dragul pământului său, știa că asta înseamnă să fii în viață.

CAPITOLUL TREI

Mâinile Luandei tremurau în timp ce mergea, câte un pas, peste vasta traversare a Canionului. Cu fiecare pas, ea a simțit că viața ei se apropie de sfârșit, a simțit că părăsește o lume și pe cale să intre în alta. Dar la câțiva pași de a ajunge pe cealaltă parte, a simțit că aceștia erau ultimii ei pași pe pământ.

Romulus se afla la doar câțiva pași, iar în spatele lui, milionul de soldați ai Imperiului. Învârtindu-se sus deasupra capului, cu un țipete nepământesc, zburau zeci de dragoni, cele mai înverșunate creaturi asupra cărora Luanda pusese vreodată ochii, trântindu-și aripile de peretele invizibil care era Scutul. Luanda știa că, cu doar câțiva pași, odată ce ea părăsește Inelul, Scutul va cădea definitiv.

Luanda s-a uitat la destinul care o aștepta în fața ei, la moartea sigură cu care se confrunta din mâna lui Romulus și a oamenilor săi brutali. Dar de data aceasta, nu i-a mai păsat. Tot ceea ce iubea îi fusese deja luat. Soțul ei, Bronson, bărbatul pe care îl iubea cel mai mult în lume, fusese ucis – și totul era vina lui Gwendolyn. A dat vina pe Gwendolyn pentru tot. Acum, în sfârșit, era timpul pentru răzbunare.

Luanda s-a oprit la un pas de Romulus, cei doi privindu-și ochii, uitându-se unul la celălalt peste linia invizibilă. Era un bărbat grotesc, de două ori mai lat decât ar trebui să fie vreodată un bărbat, muşchi pur, atât de mult muşchi în umeri, încât gâtul i-a dispărut. Fața lui era toată falca, cu niște ochi negri, rătăcitori, ca niște bile, iar capul era prea mare pentru corpul lui. Se uită la ea ca un dragon care se uită în jos la prada ei, iar ea nu se îndoia că o va sfâşia în bucăţi.

Se priviră unul pe celălalt în tăcerea densă și un zâmbet crud s-a extins pe chipul lui, împreună cu o privire surprinsă.

„Nu m-am gândit să te mai văd”, a spus el. Vocea lui era profundă și guturală, răsunând în acest loc îngrozitor.

Luanda a închis ochii și a încercat să-l facă pe Romulus să dispară. A încercat să-i facă viața să dispară.

Dar când ea a deschis ochii, el era încă acolo.

— Sora mea m-a trădat, răspunse ea încet. „Și acum este timpul să o trădez.”

Luanda închise ochii și făcu un ultim pas, de pe pod, spre partea îndepărtată a Canionului.

În timp ce o făcea, în spatele ei se auzi un zgomot zgomotos; ceață învolburată se ridică în aer dinspre fundul Canionului, ca un val mare care se ridică și, la fel de brusc, coborî din nou. Se auzi un zgomot, ca de trosnirea pământului, iar Luanda știa cu certitudine că Scutul era jos. Că acum, nu a mai rămas nimic între armata lui Romulus și Inel. Și că Scutul fusese rupt pentru totdeauna.

Romulus se uită în jos la ea, în timp ce Luanda stătea curajosă la un picior depărtare, cu fața la el, neclintit, privind înapoi sfidătoare. A simțit frică, dar nu și-a arătat-o. Ea nu a vrut să-i dea lui Romulus satisfacția. Voia să o omoare când îl privea în față. Cel puțin asta i-ar da ceva. Ea a vrut doar ca el să termine cu asta.

În schimb, zâmbetul lui Romulus s-a lărgit, iar el a continuat să se uite direct la ea, mai degrabă decât la pod, așa cum se aștepta ea.

„Ai ceea ce vrei”, a spus ea, nedumerită. „Scutul este jos. Inelul este al tău. Nu ai de gând să mă omori acum?”

A scuturat din cap.

„Nu ești ceea ce mă așteptam”, a spus el în cele din urmă, rezumând-o. „S-ar putea să te las să trăiești. S-ar putea chiar să te iau ca soție.”

Luanda a căzut înăuntru la acest gând; aceasta nu era reacția pe care și-o dorise.

Se lăsă pe spate și îi scuipă în față, sperând că asta îl va determina să o omoare.

Romulus întinse mâna și își șterge fața cu dosul mâinii, iar Luanda se pregăti să vină lovitura, așteptându-se să o lovească cu pumnul ca înainte, să-i spargă maxilarul — să facă orice în afară de a fi drăguță cu ea. În schimb, a făcut un pas înainte, a apucat-o de spatele părului ei, a tras-o spre el și a sărutat-o puternic.

Ea îi simți buzele, grotești, crăpate, tot mușchi, ca un șarpe, în timp ce el o strângea de el, din ce în ce mai tare, atât de tare încât abia mai putea

respira.

În cele din urmă, el s-a îndepărtat – și în timp ce a făcut-o, i-a dat înapoi, lovindu-o atât de tare că o înțepa pielea.

Ea îşi ridică privirea spre el, îngrozită, plină de dezgust, neînţelegându-l.

„Înlănțuiește-o și ține-o aproape de mine”, a poruncit el. Abia terminase de rostit cuvintele, înainte ca oamenii lui să facă un pas înainte și să-i lege brațele la spate.

Ochii lui Romulus s-au mărit de încântare când a păşit înainte în fața oamenilor săi și, întărindu-se, a făcut primul pas pe pod.

Nu exista niciun Scut care să-l oprească. Stătea acolo sănătos și sigur.

Romulus a izbucnit într-un rânjet larg, apoi a izbucnit în râs, ținându-și larg brațele musculoase în timp ce își dădea capul pe spate. Râsese de râs, de triumf, sunetul răsunând în tot Canionul.

— Este al meu, bubui el. "Toate ale mele!"

Vocea lui răsuna, iar și iar.

„Bărbați”, a adăugat el. "A invada!"

Trupele lui s-au repezit deodată pe lângă el, scoțând o urale mare care a fost întâmpinată, sus, de o mulțime de dragoni, care au bătut din aripi și au zburat, plutind deasupra Canionului. Au intrat în ceața învolburată, țipând, un zgomot mare care s-a ridicat până la ceruri, care a făcut să știe lumea că Inelul nu va mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL PATRU

Alistair zăcea în brațele lui Erec pe prova uriașei nave, care se legăna ușor în sus și în jos în timp ce valurile uriașe ale oceanului se rostogoleau din nou și din nou. Ea ridică privirea, hipnotizată, la milionul de stele roșii care acopereau cerul nopții, scânteind în depărtare; brizele calde ale oceanului se rostogoleau înăuntru, mângâind-o, adormindu-o. Se simțea mulțumită. Doar fiind aici, împreună cu Erec, toată lumea ei s-a simțit în pace; aici, în această parte a lumii, pe acest ocean vast, parcă toate necazurile din lume au dispărut. Obstacole nesfârșite îi ținuseră pe cei doi despărțiți și acum, în sfârșit, visele ei deveneau realitate. Erau împreună și nu mai era nimeni și nimic între ei. Plecaseră deja, erau deja în drum spre insulele lui, patria lui, iar când vor ajunge, ea avea să se căsătorească cu el. Nu era nimic pe care ea și-a dorit mai mult pe lume.

Erec o strânse strâns, iar ea se aplecă mai aproape de el în timp ce ei doi se lăsară pe spate, privind în sus la univers, ceața blândă a oceanului spălându-i peste ei. Ochii ei au devenit grei în noaptea liniștită a oceanului.

În timp ce privea cerul liber, se gândi cât de imensă era lumea; s-a gândit la fratele ei, Thorgrin, acolo undeva, și s-a întrebat unde era el chiar acum. Ea știa că era pe drum să-și vadă mama. Ar găsi-o? Cum ar fi ea? Chiar a existat cu adevărat?

O parte din Alistair dorea să i se alăture în călătorie, să-și cunoască și mama; iar o altă parte a ei era deja dor de Inel și dorea să se întoarcă acasă pe un teren familiar. Dar cea mai mare parte a ei era entuziasmată; era încântată să înceapă viața din nou, împreună cu Erec, într-un loc nou, o nouă parte a lumii. Era încântată să-i cunoască oamenii, să vadă cum era patria lui. Cine a trăit în Insulele de Sud? se întrebă ea. Cum erau oamenii lui? L-ar primi familia lui? Ar fi bucuroși s-o aibă sau ar fi amenințați de ea? Ar binevenit ideea nunții lor? Sau își imaginaseră pe altcineva, unul de-al lor, pentru Erec?

Cel mai rău dintre toate, de ce se temea cel mai mult – ce ar crede despre ea odată ce ar afla despre puterile ei? Odată ce au aflat că ea era druidă? Ar considera-o o ciudată, o străină, ca toți ceilalți?

— Spune-mi din nou despre oamenii tăi, îi spuse Alistair lui Erec.

S-a uitat la ea, apoi s-a uitat înapoi la cer.

"Ce ai vrea sa stii?"

„Spune-mi despre familia ta”, a spus ea.

Erec se reflectă în tăcere multă vreme. În cele din urmă, a vorbit:

„Tatăl meu, este un om grozav. A fost regele poporului nostru încă de când avea vârsta mea. Moartea lui care se profilează ne va schimba insula pentru totdeauna.”

— Și tu mai ai altă familie?

Erec a ezitat îndelung, apoi a dat în cele din urmă din cap.

"Da. Am o soră și un frate." El a ezitat. „Eu și sora mea, am fost foarte apropiați când creșteam. Dar trebuie să te avertizez, este foarte teritorială și prea ușor geloasă. Ea se ferește de cei din afară și nu-i plac oamenii noi din familia noastră. Și fratele meu... Erec se opri.

îl împinge Alistair.

"Ce este?"

„Un luptător mai bun pe care nu îl vei întâlni niciodată. Dar el este fratele meu mai mic și s-a pus mereu în competiție cu mine. Întotdeauna l-am văzut ca pe un frate, iar el m-a văzut întotdeauna ca pe o competiție, ca pe cineva care îi stă în cale. Nu știu de ce. Doar așa este. Mi-aș dori să putem fi mai aproape.”

Alistair se uită la el, surprins. Nu putea înțelege cum ar putea cineva să-l privească pe Erec cu altceva decât cu dragoste.

„Și mai e așa?” ea a intrebat.

Erec a ridicat din umeri.

„Nu i-am văzut pe niciunul de când eram copil. Este prima mea întoarcere în patria mea; au trecut aproape treizeci de cicluri solare. Nu stiu la ce sa ma astept. Sunt mai mult un produs al Inelului acum. Și totuși, dacă tatăl meu moare... eu sunt cel mai mare. Oamenii mei vor căuta la mine să conduc.”

Alistair făcu o pauză, întrebându-se, nu dorind să stea.

„Și tu vrei?”

Erec a ridicat din umeri.

„Nu este ceva ce caut. Dar dacă tatăl meu dorește... nu pot spune nu.”

Alistair îl studie.

„Îl iubești foarte mult.”

Erec dădu din cap, iar ea îi putea vedea ochii strălucind în lumina stelelor.

„Mă rog doar ca nava noastră să sosească la timp înainte ca el să moară.”

Alistair îşi luă în considerare cuvintele.

„Și cum rămâne cu mama ta?” ea a intrebat. „M-ar dori?”

Erec zâmbi larg.

— Ca o fiică, spuse el. „Pentru că ea va vedea cât de mult te iubesc.”

S-au sărutat, iar Alistair se lăsă pe spate și se uită la cer, întinzându-se și apucând mâna lui Erec.

„Doar ține minte asta, doamnă. Te iubesc. Tu mai presus de orice. Asta este tot ce contează. Poporul meu ne va face cea mai mare nuntă pe care Insulele de Sud au văzut-o vreodată; ne vor umple cu fiecare festivitate. Și vei fi iubit și îmbrățișat de toți.”

Alistair studie stelele, ținându-l strâns de mână pe Erec și se întrebă. Nu se îndoia de dragostea lui pentru ea, dar se întreba despre oamenii lui, oameni pe care el însuși abia îi cunoștea. O vor îmbrățișa așa cum credea el? Nu era atât de sigură.

Deodată, Alistair auzi pași grei. Ea s-a uitat și a văzut pe unul dintre membrii echipajului navei mergând spre marginea balustradei, ridicând peste cap un pește mare mort și aruncându-l peste bord. Mai jos s-a auzit o stropire blândă și, în curând, o stropire mai mare, când un alt pește a sărit în sus și l-a mâncat.

A urmat apoi un sunet îngrozitor în apele de dedesubt, ca un geamăt sau un plâns, urmat de o altă stropire.

Alistair se uită la marinar, un personaj neplăcut, nebărbierit, îmbrăcat în zdrențe, cu dinții lipsă, în timp ce se apleca peste margine, rânjind ca un zâmbet. Se întoarse și se uită drept la ea, cu chipul rău, grotesc în lumina stelelor. Alistair a avut un sentiment groaznic la fel ca el.

„Ce ai aruncat peste bord?” întrebă Erec.

„Intepărturile unui pește simka”, a răspuns el.

"Dar de ce?"

„Este otravă”, a răspuns el zâmbind. „Orice pește care îl mănâncă moare pe loc.”

Alistair se uită la el, îngrozit.

„Dar de ce ai vrea să omori peștele?”

Bărbatul a zâmbit mai larg.

„Îmi place să-i văd murind. Îmi place să-i aud țipând și îmi place să-i văd plutind, cu burta sus. Este distractiv."

Bărbatul s-a întors și s-a întors încet spre restul echipajului său și, în timp ce Alistair îl privea plecând, ea și-a simțit pielea târându-se.

"Ce este?" a întrebat-o Erec.

Alistair își întoarse privirea și clătină din cap, încercând să-și facă sentimentul să dispară. Dar nu ar fi; era o presimțire îngrozitoare, nu era sigură de ce.

— Nimic, milord, spuse ea.

Se aşeză din nou în braţele lui, încercând să-şi spună că totul era în regulă. Dar ea știa, în adâncul sufletului, că era foarte departe de a fi în regulă.

*

Erec s-a trezit noaptea, simțind nava mișcându-se încet în sus și în jos și și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Era războinicul din el, partea din el care îl prevenise întotdeauna cu o clipă înainte să se întâmple ceva rău. Întotdeauna avusese simțul, încă de când era băiat.

S-a ridicat repede, alert și a privit în jur. Se întoarse și îl văzu pe Alistair adormit adânc lângă el. Era încă întuneric, barca încă se legăna pe valuri, dar ceva nu era în regulă. S-a uitat de jur împrejur, dar nu a văzut niciun semn de nimic în neregulă.

Ce pericol putea fi, se întrebă el, aici, în mijlocul neantului? A fost doar un vis?

Erec, având încredere în instinctele lui, se întinse să-și apuce sabia. Dar înainte ca mâna lui să apuce mânerul, a simțit brusc o plasă grea acoperindu-i corpul, întinzându-se peste tot în jurul lui. Era făcută din cea mai grea frânghie pe care o simțise vreodată, aproape suficient de grea pentru a zdrobi un om și a aterizat peste el deodată, strâns în jurul lui.

Înainte să poată reacționa, simți că este ridicat sus în aer, plasa prinzându-l ca pe un animal, cu frânghiile atât de strânse în jurul lui încât nici măcar nu se putea mișca, umerii, brațele și încheieturile și picioarele lui toate constrânse, zdrobite împreună. A fost ridicat din ce în ce mai sus, până

când se trezi la vreo douăzeci de metri deasupra punții, atârnând, ca un animal prins într-o capcană.

Inima lui Erec i se trânti în piept în timp ce încerca să înțeleagă ce se întâmplă. S-a uitat în jos și l-a văzut pe Alistair sub el, trezindu-se.

„Alistair!” strigă Erec.

Jos, ea l-a căutat peste tot, iar când în cele din urmă și-a ridicat privirea și l-a văzut, fața i-a căzut.

„EREC!” strigă ea, confuză.

Erec a privit cum câteva zeci de membri ai echipajului, purtând torțe, se apropiau de ea. Toți purtau zâmbete grotești, rele în ochi, în timp ce s-au apropiat de ea.

„E timpul să o împărtășească”, a spus unul dintre ei.

„O să o învăț pe această prințesă ce înseamnă să trăiești cu un marinar!” a spus altul

Grupul a izbucnit în râs.

„După mine”, a spus altul.

„Nu înainte de a fi săturat mai întâi”, a spus altul.

Erec s-a străduit să se elibereze de tot ce avea, în timp ce ei continuau să se apropie de ea. Dar nu a fost de folos. Umerii și brațele îi erau atât de strâns, încât nici măcar nu le putea mișca.

„ALISTAIR!” țipă el, disperat.

Era neputincios să facă altceva decât să privească cum atârnă deasupra.

Trei marinari s-au năpustit brusc asupra lui Alistair din spate; Alistair țipă în timp ce o trăgeau în picioare, îi rupseră cămașa, îi strângeau brațele la spate. Au strâns-o strâns în timp ce mai mulți marinari se apropiau.

Erec a scanat nava pentru orice semn al căpitanului; l-a văzut pe puntea superioară, privind în jos, urmărind totul.

"Căpitan!" strigă Erec. „Aceasta este nava ta. Fă ceva!"

Căpitanul s-a uitat la el, apoi s-a întors încet cu spatele la toată scena, de parcă nu ar fi vrut să o privească.

Erec a privit, disperat, cum un marinar scotea un cuțit și îl ținea de gâtul lui Alistair, iar Alistair strigă.

"NU!" strigă Erec.

Era ca și cum ai vedea un coșmar care se desfășoară sub el – și, cel mai rău, nu putea face nimic.

CAPITOLUL CINCI

Thorgrin l-a înfruntat pe Andronicus, ei doi singuri pe câmpul de luptă, soldați morți în jurul lor. Și-a ridicat sabia sus și a coborât-o pe pieptul lui Andronic; în timp ce făcea, Andronic lăsă armele jos, zâmbi larg și întinse mâna să-l îmbrățișeze.

Fiul meu.

Thor a încercat să-și oprească tăietura cu sabia, dar era prea târziu. Sabia l-a străbătut direct pe tatăl său și, când Andronicus s-a despărțit în două, Thor s-a simțit cuprins de durere.

Thor clipi și se trezi mergând pe un altar nesfârșit de lung, ținându-l de mână pe Gwen. Și-a dat seama că era procesiunea lor de nuntă. S-au îndreptat spre un soare roșu de sânge și, în timp ce Thor se uită în ambele părți, a văzut că toate scaunele erau goale. Se întoarse să se uite la Gwen și, în timp ce ea se uită la el, el a fost îngrozit când pielea ei s-a uscat și a devenit un schelet, prăbușindu-se în praf în mâna lui. Ea a căzut într-un morman de cenuşă la picioarele lui.

Thor s-a trezit în picioare în fața castelului mamei sale. Trecuse cumva pasarela și stătea în fața unor uși duble imense, aurii, strălucitoare, de trei ori mai înalte decât el. Nu era nici un mâner, iar el a întins mâna și și-a trântit palmele peste ele până au început să sângereze. Sunetul a răsunat în întreaga lume. Dar nimeni nu a venit să răspundă.

Thor și-a dat capul pe spate.

"Mamă!" el a țipat.

Thor s-a lăsat în genunchi și, în timp ce a făcut-o, pământul s-a transformat în noroi, iar Thor a alunecat pe o stâncă, căzând și căzând, zvârnind prin aer, la sute de picioare, până la un ocean furibund dedesubt. Și-a întins mâinile spre cer, a privit castelul mamei sale dispărând din vedere și a țipat.

Thor deschise ochii, fără suflare, vântul atingându-i fața și se uită în jur, încercând să-și dea seama unde se afla. S-a uitat în jos și a văzut un ocean trecând pe sub el, cu o viteză amețitoare. A ridicat privirea și l-a văzut pe cel care strângea ceva aspru și, când a auzit batetul mare de aripi, și-a dat seama că se ținea de solzii lui Mycoples, cu mâinile reci de aerul nopții, cu fața amorțită de rafalele vântului mării. Micoplii zburau cu mare viteză, aripile ei batându-i mereu și, în timp ce Thor se uită drept înainte, își dădu seama că adormise peste ea. Încă zburau, așa cum fuseseră de zile întregi, alergând sub cerul nopții, sub un milion de stele roșii sclipitoare.

Thor a oftat și și-a șters ceafa, care era acoperită de sudoare. Jurase că va rămâne în alertă, dar trecuseră atâtea zile, călătoria lor împreună, zburând, căutând Țara Druizilor. Din fericire, Mycoples, cunoscându-l la fel de bine ca ea, știa că doarme și zbura constant, asigurându-se că nu cădea. Cei doi călătoriseră atât de mult împreună, încât deveniseră ca una. Oricât de mult îi lipsea lui Thor Inelul, era încântat, cel puțin, să se întoarcă din nou cu vechiul său prieten, doar ei doi, călătorind prin lume; își dădea seama că şi ea era fericită să fie alături de el, torcând mulţumit. El știa că Mycoples nu va lăsa niciodată să i se întâmple ceva rău – și simțea același lucru pentru ea.

Thor s-a uitat dedesubt și a examinat apele verzi luminiscente și spumoase ale mării; aceasta era o mare ciudată și exotică, una pe care nu o mai văzuse niciodată, una dintre multele pe care le trecuseră în căutarea lor. Ei au continuat să zboare spre nord, mereu spre nord, urmând săgeata arătătoare de pe relicva pe care o găsise în orașul său natal. Thor simțea că se apropiau de mama lui, de pământul ei, de Țara Druizilor. O putea simți.

Thor spera că săgeata era exactă. În adâncul sufletului, el a simțit că era. Putea simți în fiecare fibră a ființei sale că îi apropia de mama lui, de destinul său.

Thor și-a frecat ochii, hotărât să rămână treaz. Crezuse că până acum ar fi găsit deja Țara Druizilor; parcă ar fi acoperit deja jumătate din lume. Pentru moment, se îngrijoră: ce dacă ar fi fost totul o fantezie? Dacă mama lui nu ar exista? Dar dacă Țara Druizilor nu ar exista? Dacă ar fi fost sortit să nu o găsească niciodată?

A încercat să-și scuture aceste gânduri din minte în timp ce îi îndemna pe Mycoples să continue.

Mai repede , se gândi Thor.

Micoplii toarcără și bătură din aripi mai tare, iar în timp ce își lăsa capul în jos, cei doi se scufundă în ceață, îndreptându-se către un punct de la orizont care, Thor știa, poate nici măcar nu exista.

*

Ziua a izbucnit așa cum Thor nu o văzuse niciodată, cerul inundat nu de doi sori, ci de trei, toți trei răsărind împreună în diferite puncte ale orizontului, unul roșu, unul verde, unul violet. Zburau chiar deasupra norilor, care erau întinși sub el, atât de aproape încât Thor îi putea atinge, o pătură de culoare. Thor s-a bucurat de cel mai frumos răsărit pe care îl văzuse vreodată, diferite culori ale soarelui străpungându-se printre nori, razele strigând peste el, sub el, deasupra lui. Avea impresia că zboară spre naşterea lumii.

Thor i-a îndreptat pe Mycoples în jos și s-a simțit umed când au intrat în acoperișul de nori; pe moment, lumea lui a fost inundată de culori diferite, apoi a fost orbit. Când au ieșit din nori, Thor se aștepta să vadă încă un alt ocean, încă o întindere nesfârșită de neant.

Dar de data asta a mai fost ceva.

Inima lui Thor năvăli când zări sub ei o privelişte pe care sperase întotdeauna să o vadă, o privelişte care îi ocupa visele. Acolo, mult mai jos, a apărut un pământ. Era o insulă, care se învârtea în ceață, în mijlocul acestui ocean incredibil, larg și adânc. Relicva lui a vibrat și a privit în jos și a văzut săgeata clipind, îndreptând direct în jos. Dar nici nu avea nevoie să-l vadă pentru a ști. A simțit-o, în fiecare fibră a ființei sale. Ea a fost aici. Mama lui. Tărâmul magic al Druizilor exista și el sosise.

Jos, prietene , se gândi Thor.

Micoplii țintiu în jos și, pe măsură ce se apropiau, insula apărea din ce în ce mai mult la vedere. Thor a văzut câmpuri nesfârșite de flori, remarcabil de asemănătoare cu câmpurile pe care le văzuse la Curtea Regelui. Nu putea să înțeleagă. Insula se simțea atât de familiară, aproape de parcă ar fi ajuns acasă. Se așteptase ca pământul să fie mai exotic. Era ciudat cât de îngrozitor de familiar era. Cum ar putea fi?

Insula era învăluită de o plajă vastă de nisip roșu strălucitor, unde valuri se izbeau de ea. Pe măsură ce se apropiau, Thor văzu ceva care l-a surprins: părea să existe o intrare în insulă, doi stâlpi masivi care se ridicau până la cer, cei mai înalți stâlpi pe care îi văzuse vreodată, dispărând în nori. Un zid, înalt de vreo douăzeci de picioare, închidea întreaga insulă, iar trecerea prin acești stâlpi părea a fi singura cale de a intra pe jos.

Din moment ce era pe Mycoples, Thor a decis că nu trebuie să treacă prin stâlpi. Pur și simplu ar zbura peste zid și ar ateriza pe insulă, oriunde ar fi vrut. La urma urmei, nu era pe jos.

Thor i-a îndrumat lui Mycoples să zboare peste zid, dar pe măsură ce s-a apropiat, deodată, l-a surprins. Ea țipă și se trase brusc înapoi, ridicându-și ghearele în aer până când ajunse aproape verticală. Se opri scurt, ca și cum s-ar fi trântit într-un scut invizibil, iar Thor s-a ținut pentru viața dragă. Thor a îndrumat-o să continue să zboare, dar nu voia să meargă mai departe.

Atunci Thor și-a dat seama: insula era înconjurată de un fel de scut energetic, unul atât de puternic încât nici măcar Micoplii nu puteau trece prin el. Nu se putea zbura peste zid; trebuia să treacă prin stâlpi, pe jos.

Thor i-a îndrumat pe Mycoples și s-au scufundat pe malul roșu. Au aterizat înaintea stâlpilor, iar Thor a încercat să-i îndrume pe Micopli să zboare între ei, prin porțile întinse, pentru a intra cu el în Țara Druizilor.

Dar din nou, Mycoples se trase înapoi, ridicându-și ghearele.

nu pot intra.

Thor a simțit că gândurile lui Mycoples trec prin el. S-a uitat la ea, a văzut-o închizând ochii uriași strălucitori, clipind și a înțeles.

Ea îi spunea că va trebui să intre singur în Țara Druizilor.

Thor a descălecat pe nisipul roșu și a stat în fața stâlpilor, examinându-i.

— Nu te pot lăsa aici, prietene, spuse Thor. „Este prea periculos pentru tine. Dacă trebuie să merg singur, atunci trebuie să plec. Întoarce-te în siguranța acasă. Așteaptă-mă acolo.”

Mycoples a clătinat din cap și și-a coborât capul la pământ, întins acolo, resemnat.

Te voi aștepta până la marginile pământului.

Thor și-a dat seama că era hotărâtă să rămână. El știa că era încăpățânată, că nu se va clinti.

Thor se aplecă înainte, mângâie solzii lui Mycoples pe nasul ei lung, se aplecă și o sărută. Ea toarcă, și-a ridicat capul și l-a sprijinit pe pieptul lui.

— Mă voi întoarce după tine, prietene, spuse Thor.

Thor se întoarse și se confruntă cu stâlpii, din aur masiv, strălucind în soare și aproape orbindu-l, și făcu primul pas. Se simțea în viață într-un

fel pe care nu credea că va fi când trecea prin porți și, în cele din urmă, în Țara Druizilor.

CAPITOLUL ŞASE

Gwendolyn călărea în spatele trăsurii, zvâcnindu-se de-a lungul drumului de țară, conducând expediția de oameni care se îndrepta încet spre vest, departe de Curtea Regelui. Gwendolyn era mulțumită de evacuarea, care fusese ordonată până acum, și mulțumită de progresul pe care îl făcuseră oamenii ei. Ura să-și lase orașul în urmă, dar era încrezătoare cel puțin că au câștigat suficientă distanță pentru ca oamenii ei să fie în siguranță, să fie pe drumul lor spre misiunea ei supremă: să traverseze Western Crossing of Canyon, să se îmbarce în ea. flotă de corăbii pe țărmurile Tartuvianului și să traverseze marele ocean spre Insulele Superioare. Era singura modalitate, știa ea, de a-și păstra oamenii în siguranță.

În timp ce mărșăluiau, mii de oameni ai ei mergând pe jos de jur împrejurul ei, mii de alții împingându-se în căruțele lor, zgomotul copitelor de cai umplu urechile lui Gwen, sunetul mișcării constante a căruțelor, al umanității. Gwen s-a trezit pierzându-se în monotonia călătoriei, ținându-l pe Guwayne la piept, legănându-l. Lângă ea stăteau Steffen și Illepra, însoțindu-o pe tot drumul.

Gwendolyn se uită la drum în fața ei și încercă să se imagineze oriunde, în afară de aici. Muncise atât de mult pentru a reconstrui acest regat, iar acum iată-o, fugind din el. Ea își executa planul de evacuare în masă din cauza invaziei McCloud – dar, mai important, din cauza tuturor profețiilor antice, a sugestiilor lui Argon, din cauza propriilor vise și sentimente de moarte în așteptare. Dar dacă, se întrebă ea, se înșela? Dacă ar fi fost doar un vis, doar griji în timpul nopții? Dacă totul în Ring ar fi bine? Dacă ar fi o reacție excesivă, o evacuare inutilă? La urma urmei, își putea evacua oamenii într-un alt oraș din Inel, precum Silezia. Nu trebuia să-i ducă peste un ocean.

Nu decât dacă ea a prevăzut o distrugere completă și completă a Inelului. Cu toate acestea, din tot ce citise, auzise și simțise, acea distrugere

era iminentă. Evacuarea era singura cale, se asigura ea.

În timp ce Gwen se uită la orizont, și-a dorit ca Thor să fie aici, alături de ea. Ea a ridicat privirea și a cercetat cerul, întrebându-se unde era el acum. Găsise oare Țara Druizilor? Oare și-a găsit mama? S-ar întoarce după ea?

Și s-ar căsători vreodată?

Gwen s-a uitat în ochii lui Guwayne și l-a văzut pe Thor privind înapoi la ea, a văzut ochii gri ai lui Thor și și-a ținut fiul mai strâns. Încercă să nu se gândească la sacrificiul pe care trebuia să-l facă în Lumea de jos. S-ar împlini totul? Ar fi destinele atât de crude?

"Doamna mea?"

Gwen tresări la voce; se întoarse și se uită să-l vadă pe Steffen, întorcându-se în căruță, arătând spre cer. Ea a observat că peste tot în jurul ei oamenii ei se opreau și dintr-o dată a simțit că trăsura ei se oprește. Era nedumerită de ce șoferul s-ar opri fără comanda ei.

Gwen a urmat degetul lui Steffen și acolo, la orizont, a fost șocată să vadă trei săgeți aruncate sus în aer, toate în flăcări, ridicându-se, apoi arcuindu-se în jos, căzând la pământ ca stelele căzătoare. Era șocată: trei săgeți în flăcări puteau însemna un singur lucru: era semnul MacGil. Ghearele șoimului, folosite pentru a semnala victoria. Era un semn folosit de tatăl ei și de tatăl său înaintea lui, un semn destinat doar familiei MacGil. Nu se putea înșela: însemna că MacGils câștigaseră. Reluaseră Curtea Regelui.

Dar cum a fost posibil? se întrebă ea. Când au plecat, nu mai exista nicio speranță de victorie, cu atât mai puțin de supraviețuire, prețiosul ei oraș invadat de McClouds, fără nimeni care să stea de pază.

Gwen zări, la orizont îndepărtat, un banner înălțat, din ce în ce mai sus. Ea miji și din nou nu a fost nicio greșeală: era steagul familiei MacGil. Nu putea decât să însemne că Curtea Regelui era acum din nou în mâinile familiei MacGil.

Pe de o parte, Gwen se simțea bucuroasă și dorea să se întoarcă imediat. Pe de altă parte, în timp ce se uita la drumul pe care îl parcurseseră, se gândi la toate predicțiile lui Argon, la sulurile pe care le citise, la propriile premoniții. Ea simțea, în adâncul sufletului, că oamenii ei încă mai trebuiau evacuați. Poate că MacGil recuceriseră Curtea Regelui; dar asta nu însemna că Inelul era în siguranță. Gwendolyn încă era sigură că urma ceva mult mai rău și că trebuia să-și scoată oamenii de aici, în siguranță.

„Se pare că am câștigat”, a spus Steffen.

„Un motiv de sărbătoare!” strigă Aberthol, apropiindu-se de căruciorul ei.

„Curtea Regelui este din nou a noastră!” strigă un plebeu.

O mare urale s-a ridicat printre oamenii ei.

„Trebuie să ne întoarcem imediat!” a strigat altul.

O altă urale s-a ridicat. Dar Gwen clătină categoric din cap. Ea a stat și și-a înfruntat oamenii și toate privirile s-au întors spre ea.

„Nu ne vom întoarce!” a bubuit ea către oamenii ei. „Am început evacuarea și trebuie să ne menținem. Știu că un mare pericol este în față pentru Inel. Trebuie să te pun în siguranță cât mai avem timp, cât mai există o șansă.”

Oamenii ei gemu, nemulțumiți, și câțiva oameni de rând au făcut un pas înainte, arătând spre orizont.

„Nu știu despre voi ceilalți”, urlă unul, „dar Curtea Regelui este casa mea! Este tot ce știu și iubesc! Nu am de gând să trec marea către vreo insulă ciudată în timp ce orașul nostru este intact și în mâinile MacGil-ilor! Mă întorc pentru Curtea Regelui!”

O mare bucurie s-a ridicat și, în timp ce el a plecat, mergând înapoi, sute de oameni au căzut înăuntru și l-au urmat, întorcându-și căruțele, îndreptându-se înapoi pe drumul către Curtea Regelui.

„Doamna mea, ar trebui să-i opresc?” întrebă Steffen, panicat, loial ei până la o vină.

— Auzi vocea oamenilor, doamnă, spuse Aberthol, apropiindu-se de ea. „Ai fi nebun să le refuzi. Mai mult, nu poți. Este casa lor. Este tot ce știu ei. Nu te lupta cu oamenii tăi. Nu-i conduce fără un motiv întemeiat.”

— Dar am un motiv întemeiat, spuse Gwen. „Știu că va veni distrugerea.”

Aberthol clătină din cap.

„Și totuși nu o fac”, a răspuns el. „Nu mă îndoiesc de tine. Dar reginele planifică din timp, în timp ce masele acționează din instinct. Iar o regină este atât de puternică pe cât îi permit masele să fie.”

Gwen stătea acolo, arzând de frustrare în timp ce își privea oamenii sfidând comanda ei, migrând înapoi la Curtea Regelui. Era prima dată când se răzvrăteau în mod deschis, o sfidaseră în mod deschis. Nu i-a plăcut sentimentul. A fost prevestirea lucrurilor care urmau să vină? Au fost zilele ei ca regină numărate?

„Doamna mea, să ordon soldaților să-i oprească?” întrebă Steffen.

Se simțea de parcă el era singurul care îi mai rămânea loial. O parte din ea a vrut să spună da.

Dar, în timp ce îi privea plecând, știa că va fi inutil.

— Nu, spuse ea încet, cu vocea ruptă, simțindu-se ca și cum copilul ei tocmai i-ar fi întors spatele. Ceea ce o durerea cel mai mult a fost că știa că acțiunile lor le vor duce doar la rău și nu putea face nimic pentru a o opri. „Nu pot preveni ceea ce le rezervă destinul.”

*

Gwendolyn, deznădăjduită în timp ce își urmărea poporul la întoarcerea la Curtea Regelui, a trecut prin porțile din spate ale Curții Regelui și a auzit deja uralele îndepărtate ale sărbătorii venind de cealaltă parte. Oamenii ei erau bucuroși, dansau și aplaudău, aruncându-și pălăriile în aer în timp ce toți se revărsau pe porți, întorcându-se în curțile orașului pe care îl cunoșteau și îl iubeau, orașul pe care îl numeau acasă. Toată lumea s-a grăbit să felicite Legiunea, Kendrick și învingătorul Silver.

Dar Gwendolyn a continuat cu o groapă în stomac, sfâșiată de sentimente amestecate. Pe de o parte, era bineînțeles încântată să se întoarcă și aici, bucuroasă că au cucerit familia McCloud, bucuroasă să vadă că Kendrick și ceilalți erau în siguranță. Era mândră să vadă cadavrele McCloud împrăștiate peste tot și a fost încântată să vadă că fratele ei Godfrey reușise să supraviețuiască, stând pe o parte și alăptând o rană, cu capul în mână.

Totuși, în același timp, Gwendolyn nu și-a putut înăbuși sentimentul profund de presimțire, certitudinea ei că o altă calamitate teribilă urma să vină pentru toți și că cel mai bun lucru pe care oamenii ei îl puteau face era să evacueze înainte să fie prea târziu.

Dar poporul ei a fost cuprins de victorie. Nu au auzit niciun motiv, când ea a fost condusă, împreună cu mii de alții, în orașul întins pe care îl cunoștea atât de bine. Când au intrat, Gwen a fost uşurată să vadă că, cel puţin, soţii McCloud fuseseră ucişi rapid, înainte de a fi avut şansa de a face vreun rău real tuturor reconstrucţiilor ei cu grijă.

„Gwendolyn!”

Gwendolyn se întoarse să-l vadă pe Kendrick descălecând, grăbindu-se înainte și îmbrățișând-o. L-a îmbrățișat înapoi, cu armura tare și rece, în timp ce i-a dat pe Guwayne lui Illepra lângă ea.

— Fratele meu, spuse ea, ridicând privirea la el, cu ochii strălucind de victorie. "Sunt mandru de tine. Ai făcut mai mult decât să ne ții orașul – i-ai învins pe atacatorii noștri. Tu și argintul tău. Tu întruchipează codul nostru de onoare. Tatăl ar fi mândru.”

Kendrick zâmbi în timp ce-și pleca capul.

„Sunt recunoscător pentru cuvintele tale, soră. Nu eram pe cale să permit cetatea voastră, cetatea noastră, cetatea tatălui, să fie distrusă de acei păgâni. nu eram singur; să știi că fratele nostru Godfrey a opus prima rezistență. El și o mică mână de alții și chiar Legiunea — toți i-au ajutat să-i rețină pe atacatori."

Gwen se întoarse și îl văzu pe Godfrey îndreptându-se spre ei, cu un zâmbet asediat pe față, ținându-și o mână de cap, plină de sânge uscat.

„Astăzi ai devenit bărbat, fratele meu", i-a spus ea serioasă, punându-i o mână pe umăr. „Tatăl ar fi mândru."

Godfrey i-a zâmbit timid.

— Am vrut doar să te avertizez, spuse el.

Ea a zâmbit.

„Ai făcut mult mai mult decât atât."

Alături de el au venit Elden, O'Connor, Conven și zeci de membri ai Legiunii.

— Doamna mea, spuse Elden. „Oamenii noștri au luptat cu vitejie aici astăzi. Cu toate acestea, sunt trist să spun că am pierdut mulți."

Gwen se uită pe lângă el și văzu cadavrele de pe tot cuprinsul Curții Regelui. Mii de McClouds, dar și zeci de recruți din Legiunea. Chiar și o mână de argint au murit. Mi-a adus amintiri dureroase despre ultima dată când orașul ei a fost invadat. Gwen i-a fost greu să se uite.

Se întoarse și văzu o duzină de McCloud, captivi, încă în viață, cu capul în jos, cu mâinile la spate.

„Și cine sunt aceștia?" ea a intrebat.

— Generalii McCloud, răspunse Kendrick. „I-am ținut în viață. Ei sunt tot ce a mai rămas din armata lor. Ce ne porunci să facem cu ei?"

Gwendolyn i-a privit încet, privindu-i în ochi în timp ce o făcea. Fiecare se uită înapoi la ea, mândru, sfidător. Fețele lor erau grosolane, tipice celor de la McCloud, care nu arătau niciodată remuşcări.

Gwen oftă. Fusese o vreme când crezuse că pacea este răspunsul la toate, că dacă ar fi putut fi suficient de bună și de bună cu vecinii ei, ar putea arăta suficientă bunăvoință, atunci aceștia ar fi buni cu ea și cu oamenii ei.

Dar cu cât a domnit mai mult, cu atât mai mult a văzut că alții interpretau deschiderile de pace doar ca un semn de slăbiciune, ca pe ceva de care trebuie să profite. Toate eforturile ei de pace culminaseră cu aceasta:

un atac surpriză. Și în Ziua Pelerinajului nu mai puțin, cea mai sfântă zi a anului.

Gwendolyn simți că se întărește înăuntru. Ea nu avea aceeași naivitate, aceeași credință în om, ca odinioară. Din ce în ce mai mult, ea avea încredere într-un singur lucru: o domnie de oțel.

În timp ce Kendrick și ceilalți se uitau la ea, Gwendolyn ridică vocea:

„Omorâți-i pe toți”, a spus ea.

Ochii li s-au mărit de surprindere și respect. În mod clar, nu se așteptaseră la asta de la regina lor, care s-a străduit întotdeauna pentru pace.

— Am auzit bine, doamnă? întrebă Kendrick, cu voce șocată.

Gwendolyn dădu din cap.

„Ai făcut”, a răspuns ea. „Când ați terminat, adunați-le cadavrele și expulzați-le de la porțile noastre.”

Gwendolyn se întoarse și se îndepărtă, prin curtea Curții Regelui și, în timp ce făcea, auzi în spatele ei țipetele celor de la McCloud. În ciuda ei, ea tresări.

Gwen a mers printr-un oraș plin de cadavre și totuși plin de urale, muzică și dans, mii de oameni roiind înapoi la casele lor, umplând orașul de parcă nimic rău nu s-ar fi întâmplat vreodată. În timp ce îi privea, inima i se umplu de groază.

— Orașul este din nou al nostru, spuse Kendrick, venind lângă ea.

Gwendolyn clătină din cap.

„Doar pentru o scurtă vreme.”

El o privi surprins.

"Ce vrei să spui?"

Ea s-a oprit și s-a îndreptat spre el.

„Am văzut profețiile”, a spus ea. „Scripturile antice. Am vorbit cu Argon. Am visat un vis. Un atac vine în calea noastră. A fost o greșeală să mă întorc aici. Trebuie să evacuăm cu toții odată.”

Kendrick se uită la ea, cu fața cenușie, iar Gwen oftă în timp ce își cerceta oamenii.

„Dar poporul meu nu va asculta.”

Kendrick clătină din cap.

„Dacă te înșeli?” el a spus. „Dacă te uiți prea profund în profeții? Avem cea mai bună armată de luptă din lume. Nimic nu poate ajunge la porțile noastre. McClouds sunt morți și nu mai avem alți inamici în Ring.

Scutul este sus și ține tare. Și îl avem și pe Ralibar, oriunde ar fi. Nu ai de ce să te temi. *Nu* avem de ce să ne temem.”

Gwendolyn clătină din cap.

„Tocmai acesta este momentul în care ai cel mai mult de ce să te temi”, a răspuns ea.

Kendrick oftă.

„Doamna mea, acesta a fost doar un atac ciudat”, a spus el. „Ne-au surprins în Ziua Pelerinajului. Nu vom mai părăsi niciodată Curtea Regelui nepăzită. Acest oraș este o fortăreață. A ținut de mii de ani. Nu a mai rămas nimeni care să ne doboare.”

— Te înșeli, spuse ea.

„Ei bine, chiar dacă eu sunt, vezi că oamenii nu vor pleca. Sora mea, spuse Kendrick, cu vocea înmuiată, implorând: „Te iubesc. Dar vorbesc ca comandantul tău. Ca comandant al Argintului. Dacă încerci să-ți forțezi oamenii să evacueze, să facă ceea ce nu vor, vei avea o revoltă pe mâini. Ei nu văd niciun pericol pe care îl faci. Și să fiu sincer, nici măcar nu văd asta.”

Gwendolyn se uită la oamenii ei și știa că Kendrick avea dreptate. Nu au vrut să o asculte. Nici măcar propriul ei frate nu a crezut-o.

Și i-a frânt inima.

*

Gwendolyn stătea singură pe parapetele superioare ale castelului ei, ținându-l pe Guwayne strâns și privind apusul, cei doi sori atârnând jos pe cer. Jos, ea a auzit strigătele în surdină și sărbătorile poporului ei, toți pregătindu-se pentru o noapte uriașă de sărbătoare. Acolo, ea a văzut priveliștile ondulate ale ținuturilor din jurul Curții Regelui, un regat aflat la apogeu. Peste tot era generozitatea verii, nesfârșite câmpuri de verdeață, livezi, un pământ luxuriant, bogat în generozitate. Pământul era mulțumit, reconstruit după atâta tragedie și ea vedea o lume în pace cu ea însăși.

Gwendolyn și-a încruntat sprâncenele, întrebându-se cum ar putea ajunge vreodată vreun fel de întuneric aici. Poate că întunericul pe care și-o imaginase venise deja sub forma lui McCloud. Poate că fusese deja evitat, mulțumită lui Kendrick și celorlalți. Poate că Kendrick avusese dreptate. Poate că devenise prea precaută de când devenise regină, văzuse prea multă tragedie. Poate că, așa cum spunea Kendrick, se uita prea profund în lucruri.

La urma urmei, să-și evacueze oamenii din casele lor, să-i conducă peste Canion, pe nave, către volatilele Insulele Superioare, a fost o mișcare

drastică, o mișcare rezervată unei perioade de cea mai mare calamitate. Dacă ar fi făcut-o și nicio tragedie nu s-ar fi întâmplat vreodată în Inel? Ar fi cunoscută drept Regina care a intrat în panică fără niciun pericol la vedere.

Gwendolyn oftă, strângându-l pe Guwayne în timp ce acesta se zvârcolește în brațele ei și se întrebă dacă nu cumva își pierde mințile. Ea a ridicat privirea și a căutat în cer orice semn al lui Thorgrin, sperând, rugându-se. Cel puțin, ea spera la orice semn al lui Ralibar, oriunde ar fi el. Dar nici el nu se întorsese.

Gwen privi un cer gol, încă o dată dezamăgită. Încă o dată, va trebui să se bazeze pe ea însăși. Până și oamenii ei, care o susținuseră mereu, care o priviseră ca pe un zeu, păreau acum să nu aibă încredere în ea. Tatăl ei nu o pregătise niciodată pentru asta. Fără sprijinul poporului ei, ce fel de regină ar fi ea? Neputincios.

Gwen dorea cu disperare să apeleze la cineva pentru mângâiere, pentru răspunsuri. Dar Thorgrin dispăruse; mama ei era plecată; se pare că toți cei pe care îi cunoștea și iubea dispăruseră. Se simțea la o răscruce de drumuri și nu se simțise niciodată mai confuză.

Gwen a închis ochii și l-a chemat pe Dumnezeu să o ajute. Ea a încercat cu toată voința să-l cheme. Nu fusese niciodată una care se roagă mult, dar credința ei era puternică și era sigură că el există.

Te rog, Doamne. Sunt atât de confuz. Arată-mi cum să-mi protejez cel mai bine poporul. Arată-mi cum să-l protejez cel mai bine pe Guwayne. Arată-mi cum să fiu un mare conducător.

„Rugăciunile sunt un lucru puternic”, se auzi o voce.

Gwen se întoarse imediat, uşurată instantaneu să audă acea voce. Acolo, la câțiva metri distanță, se afla Argon. Era îmbrăcat în mantia și gluga lui albă, ținându-și toiagul, uitându-se la orizont în loc de ea.

„Argon, am nevoie de răspunsuri. Vă rog. Ajuta-ma."

„Avem mereu nevoie de răspunsuri”, a răspuns el. „Și totuși nu vin întotdeauna. Viețile noastre sunt menite să fie trăite. Viitorul nu poate fi spus întotdeauna pentru noi.”

„Dar se poate face aluzie”, a spus Gwendolyn. „Toate profețiile pe care le-am citit, toate sulurile, istoria Inelului – încă indică un mare întuneric care urmează. Trebuie să-mi spui. Se va întâmpla?”

Argon se întoarse și se uită la ea, cu ochii plini de foc, mai întunecați și mai înfricoșători decât îi văzuse ea vreodată.

„Da”, a răspuns el.

Certitudinea răspunsului lui o speria mai mult decât orice. El, Argon, care vorbea mereu în ghicitori.

Gwen tremura înăuntru.

— Va veni aici, la Curtea Regelui?

„Da”, a răspuns el.

Gwen simți că sentimentul ei de groază se adâncește. De asemenea, se simțea în siguranță în convingerea că a avut dreptate tot timpul.

„Inelul va fi distrus?” ea a intrebat.

Argon se uită la ea și dădu încet din cap.

„Au mai rămas doar câteva lucruri pe care vi le pot spune”, a spus el. „Dacă alegi, acesta poate fi unul dintre ele.”

Gwen se gândi lung și greu. Ea știa că înțelepciunea lui Argon era prețioasă. Cu toate acestea, acesta era ceva ce ea chiar trebuia să știe.

— Spune-mi, spuse ea.

Argon respiră adânc în timp ce se întoarse și cercetă orizontul pentru ceea ce i se păru pentru totdeauna.

„Inelul va fi distrus. Tot ceea ce știi și iubești va fi șters. Locul în care te afli acum nu va fi altceva decât jar și cenuşă în flăcări. Tot Inelul va fi cenuşă. Națiunea voastră va fi plecată. Vine un întuneric. Un întuneric mai mare decât orice întuneric din istoria noastră.”

Gwendolyn simți adevărul cuvintelor lui reverberând în ea, simți timbrul profund al vocii lui rezonând chiar în miezul ei. Ea știa că fiecare cuvânt pe care îl rostise era adevărat.

„Oamenii mei nu văd asta”, a spus ea, cu vocea tremurândă.

Argon a ridicat din umeri.

"Tu esti regina. Uneori trebuie folosită forța. Nu numai împotriva dușmanilor cuiva. Dar chiar și împotriva poporului cuiva. Fă ce știi. Nu căuta întotdeauna aprobarea oamenilor tăi. Aprobarea este un lucru evaziv. Uneori, când oamenii tăi te urăsc cel mai mult, acesta este un semn că faci cel mai bun lucru pentru ei. Tatăl tău a fost binecuvântat cu o domnie de pace. Dar tu, Gwendolyn, vei avea un test mult mai mare: vei avea o domnie de oțel.

În timp ce Argon se întoarse pentru a pleca, Gwendolyn făcu un pas înainte și întinse mâna spre el.

„Argon”, strigă ea.

S-a oprit, dar nu s-a întors.

„Spune-mi doar un lucru. Te implor. Îl voi mai vedea vreodată pe Thorgrin?

Făcu o pauză, o tăcere lungă și grea. În acea tăcere sumbră, ea și-a simțit inima frângându-se în două, sperând și rugându-se ca el să-i dea un singur răspuns.

„Da”, a răspuns el.

Ea stătea acolo, cu inima bătând cu putere, tânjind mai mult.

„Poți să-mi mai spui nimic?”

S-a întors și a privit-o, cu tristețe în ochi.

„Amintiți-vă de alegerea pe care ați făcut-o. Nu orice iubire este menită să dureze pentru totdeauna.”

Sus, sus, Gwen auzi un țipăt de șoim și se uită la cer, întrebându-se.

Se întoarse să se uite înapoi la Argon, dar el plecase deja.

O strânse strâns pe Guwayne și se uită la regatul ei, aruncând o ultimă privire lungă, dorind să-l amintească așa, când era încă vibrant, viu. Înainte ca totul să se transforme în scrum. Se întrebă cu groază ce pericol atât de mare ar putea fi pândit dincolo de acel furnir de frumusețe. Se cutremură, deoarece știa, fără îndoială, că le va găsi pe toate foarte curând.

CAPITOLUL ŞAPTE

strigă Stara în timp ce se prăbuși prin aer, frământându-se, Reece lângă ea, Matus și Srog lângă el, toți patru căzând de pe zidul castelului în vântul orbitor și ploaia, aruncându-se spre pământ. Ea s-a pregătit când a văzut tufișurile mari venind spre ea repede și și-a dat seama că singurul motiv pentru care ar putea supraviețui acestei toamne era din cauza lor.

O clipă mai târziu, Stara a simțit că fiecare os din corpul ei se rupe când s-a izbit de tufiș – care abia i-a rupt căderea – și a continuat până când a lovit pământul. Ea a simțit vântul doborând din ea și era sigură că și-a învinețit o coastă. Totuși, în același timp, ea s-a scufundat de câțiva centimetri și și-a dat seama că pământul era mai moale, mai noroi decât credea ea și și-a amortizat căderea.

Ceilalți au lovit și ei lângă ea și toți au început să se prăbușească în timp ce noroiul a cedat. Stara nu anticipase că vor ateriza pe o pantă abruptă și, înainte de a se putea opri, aluneca împreună cu ceilalți, alergând în jos, cu toții prinși de o alunecare de noroi.

S-au rostogolit și au alunecat, iar în curând apele țâșnitoare le-au purtat, alunecând pe munte cu viteză maximă. În timp ce aluneca, Stara s-a uitat înapoi peste umăr și a văzut castelul tatălui ei dispărând rapid din vedere și și-a dat seama că cel puțin îi ducea departe, departe de atacatorii lor.

Stara s-a uitat înapoi în jos și s-a eschivat în timp ce evită stâncile în calea ei, mergând atât de repede încât cu greu își putea trage respirația. Noroiul era incredibil de alunecos, iar ploaia a căzut mai tare, lumea ei învârtindu-se cu viteza fulgerului. A încercat să încetinească, apucându-se de noroi, dar a fost imposibil.

La fel cum Stara se întreba dacă asta se va sfârși vreodată, a fost inundată de panică când și-a amintit unde ducea această pantă: chiar pe marginea unei stânci. Dacă nu s-au oprit curând, și-a dat seama ea, toți ar fi murit.

Stara văzu că nici unul dintre ceilalți nu putea opri alunecarea, toți zguduindu-se, gemuind, încercând din răsputeri, dar neputincioși. Stara s-a uitat afară și a văzut, cu groază, căderea se apropia cu pași repezi. Neavând cum să se oprească, erau pe cale să treacă peste margine.

Deodată, Stara îi văzu pe Srog și Matus virând spre stânga, către o mică peșteră așezată la marginea prăpastiei. Ei au reușit cumva să se izbească de stânci picioarele, ajungând să se oprească chiar înainte de a trece peste margine.

Stara a încercat să-și bage călcâiele în noroi, dar nimic nu funcționa; s-a învârtit și s-a prăbușit și, văzând prăpastia urcând peste ea, a țipat, știind că va fi peste margine într-o secundă.

Deodată, Stara a simțit că o mână aspră ia apucat de spatele cămășii, încetinindu-i viteza, apoi oprindu-o. Și-a ridicat privirea pentru a o vedea pe Reece. S-a lipit de un copac slab, cu un braț înconjurat de el, la marginea prăpastiei, cu cealaltă mână întinzând-o și ținând-o în timp ce apă și noroi țâșneau, trăgând-o departe. Pierdea teren, aproape atârnând peste margine. Îi oprise căderea, dar ea pierdea teren.

Reece nu putea continua s-o țină în brațe și știa că, dacă el nu o lăsa, în curând aveau să plece amândoi împreună. Ar muri amândoi.

"Lasa-ma sa plec!" a strigat ea la el.

Dar clătină din cap ferm.

"Nu!" țipă el înapoi, cu fața picurând apă, peste ploaie.

Reece lăsă brusc copacul ca să poată întinde mâna și să-i apuce încheieturile cu ambele mâini; în același timp, și-a înfășurat picioarele în jurul copacului, ținându-se de la spate. O strânse spre el cu toată puterea lui, singurul lucru care îi împiedică pe amândoi să treacă peste.

Cu o ultimă mișcare, a gemut și a plâns și a reușit să o smulgă din curent, în lateral, și a trimis-o să se rostogolească în peșteră împreună cu ceilalți. Reece s-a prăbușit cu ea în timp ce mergea, ieșind el însuși din curent și ajutând-o în timp ce se târa.

Când au ajuns în siguranța peșterii, Stara s-a prăbușit, epuizată, zăcând cu fața întâi în noroi și atât de recunoscătoare că era în viață.

În timp ce stătea întinsă acolo, respirând greu, picurând udă, nu se întrebă cât de aproape fusese de moarte, ci mai degrabă despre un lucru: oare Reece încă o iubea? Și-a dat seama că îi pasă mai mult de asta decât chiar dacă trăiește sau nu.

*

Stara stătea ghemuită în jurul micului foc din interiorul peșterii, ceilalți aproape, începând în sfârșit să se usuce. S-a uitat în jur și și-a dat seama că cei patru păreau supraviețuitori ai unui război, cu obrajii scufundați, cu toții privind în flăcări, ridicându-și mâinile și frecându-se, încercând să se adăpostească de umezeala și frigul neîncetat. Au ascultat vântul și ploaia, elementele mereu prezente ale Insulelor Superioare, zvârnindu-se afară. Simțea că nu se va termina niciodată.

Acum era noapte și așteptaseră toată ziua să aprindă acest foc, de teamă să nu fie văzuți. În cele din urmă, toți fuseseră atât de frig, de obosiți și de nenorociți, încât riscaseră. Stara a simțit că trecuse destul timp de la evadarea lor – și, în plus, nu avea cum să îndrăznească acei bărbați să se aventureze până la aceste stânci. Era prea abrupt și umed, iar dacă ar fi făcut-o, ar muri încercând.

Totuși, cei patru au fost prinși aici, ca niște prizonieri. Dacă ar păși în afara peșterii, în cele din urmă o armată de locuitori ai Insulelor Superioare i-ar găsi și i-ar ucide pe toți. Nici fratele ei nu ar avea milă de ea. Era fără speranță.

S-a așezat lângă o Reece îndepărtată și chinuită și a meditat la evenimente. Ea îi salvase viața lui Reece înapoi în fort, dar el o salvase pe a ei pe stâncă. Îi mai păsa de ea așa cum a făcut-o cândva? Felul în care încă îi păsa de el? Sau era încă amar de ceea ce i se întâmplase cu Selese? A dat-o vina pe ea? O va ierta vreodată?

Stara nu-și putea imagina durerea prin care trecea în timp ce stătea acolo, cu capul în mâini, privind în foc ca un om pierdut. Se întrebă ce îi trecea prin minte. Arăta ca un om care nu mai avea nimic de pierdut, ca un om care fusese în pragul suferinței și nu se întorsese complet. Un bărbat chinuit de vinovăție. Nu semăna cu bărbatul pe care ea îl cunoscuse cândva, bărbatul atât de plin de dragoste și bucurie, atât de rapid să zâmbească, care o împroșcase cu dragoste și afecțiune. Acum, în schimb, părea ca și cum ceva ar fi murit în interiorul lui.

Stara ridică privirea, temându-se să întâlnească ochii lui Reece, dar avea nevoie să-i vadă fața. Spera în secret că el se va uita la ea, gândindu-se la ea. Cu toate acestea, când l-a văzut, inima i s-a frânt și a văzut că el nu se uita deloc la ea. În schimb, se uita doar în flăcări, cea mai singură privire de pe chipul lui pe care ea o văzuse vreodată.

Stara nu se putea abține să se întrebe pentru a miliona oară dacă orice ar fi existat între ei s-a terminat, ruinat de moartea lui Selese. Pentru a

miliona oară, și-a blestemat frații – și tatăl ei – pentru că au pus în practică un complot atât de viclean. Întotdeauna o dorise pe Reece pentru ea însăși, desigur; dar ea nu ar fi tolerat niciodată subterfugiul care a dus la moartea ei. Nu-și dorise niciodată ca Selese să moară sau chiar să fie rănită. Sperase că Reece îi va da vestea într-un mod blând și că, deși era supărată, va înțelege – și cu siguranță nu își va lua viața. Sau distruge-l pe Reece.

Acum toate planurile Starei, întregul ei viitor, se prăbușiseră în fața ochilor ei, datorită familiei ei îngrozitoare. Matus era singura rațională rămasă din linia ei de sânge. Totuși, Stara se întreba ce va fi cu el, dintre ei patru. Pur și simplu vor putrezi și vor muri aici în această peșteră? Până la urmă ar fi trebuit să o părăsească. Și bărbații fratelui ei, știa ea, erau necruțători. Nu avea să se oprească până nu-i va ucide pe toți – mai ales după ce Reece și-a ucis tatăl.

Stara știa că ar trebui să simtă o oarecare remușcare pentru moartea tatălui ei – și totuși nu simțea deloc niciuna. Ea l-a urât pe bărbat și a făcut-o întotdeauna. Dacă ceva, se simțea ușurată, chiar recunoscătoare lui Reece pentru că l-a ucis. Fusese un războinic mincinos, fără onoare și un rege toată viața, și nici un tată pentru ea.

Stara aruncă o privire către acești trei războinici, toți care stăteau acolo părând tulburați. Au tăcut ore întregi, iar ea se întrebă dacă are vreun plan. Srog a fost grav rănit, iar Matus și Reece fuseseră și ei răniți, deși rănile lor erau minore. Toți păreau înghețați până în oase, bătuți de vremea acestui loc, de șansele împotriva lor.

„Deci vom sta cu toții în această peșteră pentru totdeauna și vom muri aici?” întrebă Stara, rupând tăcerea deasă, nemaiputând suporta monotonia sau întunericul.

Încet, Srog și Matus s-au uitat la ea. Dar Reece tot nu voia să ridice privirea și să-și întâlnească ochii.

„Și unde vrei să mergem?” întrebă Srog, defensiv. „Întreaga insulă se târăște cu oamenii fratelui tău. Ce șansă avem împotriva lor? Mai ales cu ei înfuriați de evadarea noastră și de moartea tatălui tău.”

— Ne-ai băgat în murătură, vărul meu, spuse Matus zâmbind, punând o mână pe umărul lui Reece. „A fost un act îndrăzneț al tău. Poate cel mai îndrăzneț act pe care l-am văzut în viața mea.”

Reece ridică din umeri.

„Mi-a furat mireasa. A meritat să moară.”

Stara se ridică la cuvântul *mireasă* . I-a frânt inima. Alegerea acelui cuvânt îi spunea totul – în mod clar, Reece era încă îndrăgostită de Selese. Nici măcar n-ar întâlni ochii lui Stara. Îi venea să plângă.

— Nu-ți face griji, verișoară, spuse Matus. „Mă bucur că tatăl meu a murit și mă bucur că tu ești cel care l-a ucis. Eu nu te condamn. Te admir. Chiar dacă aproape ne-ai ucis pe toți în acest proces."

Reece dădu din cap, apreciind clar cuvintele lui Matus.

„Dar nimeni nu mi-a răspuns", a spus Stara. "Care este planul? Să murim toți aici?"

„Care este planul *tău* ?" Reece a tras înapoi la ea.

„Nu am niciunul", a spus ea. „Mi-am făcut partea. Ne-am salvat pe toți din acel loc."

— Da, ai făcut-o, recunoscu Reece, uitându-se în continuare în flăcări, mai degrabă decât la ea. „Îți datorez viața mea."

Stara simți o licărire de speranță la cuvintele lui Reece, chiar dacă el tot nu avea să-i întâlnească ochii. Se întrebă dacă poate că nu o ura până la urmă.

„Și tu l-ai salvat pe al meu", a răspuns ea. „De pe marginea stâncii. Suntem chit."

Reece încă se uita în flăcări.

A așteptat ca el să spună ceva înapoi, să spună că o iubește, să spună orice. Dar nu a spus nimic. Stara se trezi înroșită.

„Așa e atunci?" ea a spus. „Nu avem nimic altceva de spus unul altuia? Este afacerea noastră terminată?"

Reece ridică capul, întâlnindu-i ochii pentru prima dată cu o expresie nedumerită.

Stara nu mai suporta. Ea a sărit în picioare și s-a îndepărtat cu furtună de ceilalți, stând la marginea peșterii, cu spatele la toți. S-a uitat la noapte, la ploaie, la vânt și s-a întrebat: s-a terminat totul între ea și Reece? Dacă era, nu simțea niciun motiv să continue să trăiască.

— Putem scăpa la nave, spuse în cele din urmă Reece, după o tăcere interminabilă, cuvintele sale concise tăind noaptea.

Stara se întoarse și se uită la el.

„Evadare la corăbii?" ea a intrebat.

Reece dădu din cap.

„Oamenii noștri sunt acolo jos, în portul de mai jos. Trebuie să mergem la ei. Este ultimul teritoriu MacGil rămas în acest loc."

Stara clătină din cap.

— Un plan nesăbuit, spuse ea. „Navele vor fi înconjurate, dacă nu au fost deja distruse. Ar trebui să trecem prin toți oamenii fratelui meu pentru a ajunge acolo. Mai bine să te ascunzi în altă parte pe insulă.”

Reece clătină din cap, hotărât.

— Nu, spuse el. „Aceia sunt oamenii *noștri* . Trebuie să mergem la ei, indiferent de cost. Dacă sunt atacați, atunci ne vom lupta cu ei.”

— Se pare că nu înțelegi, spuse ea, la fel de hotărâtă. „La lumina dimineții, mii de oameni ai fratelui meu vor împrăștia țărmurile. Nu există nicio cale de a trece de ei.”

Reece stătea în picioare, îndepărtând umezeala, cu un foc în ochi.

„Atunci nu vom aștepta lumina dimineții”, a spus el. „Vom merge acum. Înainte să răsară soarele.”

Matus se ridică și el încet, iar Reece se uită în jos la Srog.

„Srog?” întrebă Matus. "Poti sa o faci?"

Srog se strâmbă în timp ce se ridică în picioare, Matus dând o mână.

„Nu te voi reține”, a spus Srog. „Du-te fără mine. Voi sta aici, în această peșteră.”

— Vei muri aici în peștera asta, spuse Matus.

„Ei bine, atunci nu vei muri cu mine”, a răspuns el.

Reece clătină din cap.

„ *Nici un om lăsat în urmă* ”, a spus el. „Ne vei alătura, indiferent de ce este nevoie.”

Reece, Matus și Srog au mers lângă Stara, la marginea peșterii, uitându-se la vântul urlator și ploaia. Stara i-a privit pe cei trei bărbați, întrebându-se dacă erau nebuni.

— Ai vrut un plan, spuse Reece, întorcându-se spre ea. „Ei bine, acum avem unul.”

Ea clătină încet din cap.

— Nechibzuit, spuse ea. „Așa este calea bărbaților. Probabil că vom muri în drum spre nave.”

Reece ridică din umeri.

„Oricum vom muri cu toții într-o zi.”

În timp ce toți stăteau acolo, urmărind elementele, așteptând acel moment perfect, Stara aștepta ca Reece să facă ceva, orice, să o ia de mână, să-i arate, chiar și în cel mai mic mod, că încă ține la ea.

Dar nu a făcut-o. Își ținea mâna pentru sine și Stara simți că se întărește, zdrobită înăuntru. S-a pregătit să se îmbarce, fără să-i mai pese de ce îi rezerva soarta. În timp ce au ieșit împreună în întuneric, ea și-a dat seama că, fără dragostea lui Reece, nu mai avea nimic de pierdut.

CAPITOLUL OPT

Alistair stătea pe navă, îngrozită, cu brațele legate în spatele ei, cu inima bătând cu putere în timp ce zeci de marinari se apropiau de ea din toate părțile, cu o privire de poftă și moarte în ochii lor. Ea și-a dat seama că acești bărbați aveau ca scop să o violeze, să o tortureze și să o omoare și că le-ar fi bucurat să facă acest lucru. Ea s-a mirat că există un asemenea rău în lume și, pentru o clipă, s-a străduit să înțeleagă omenirea.

Toată viața ei fusese întotdeauna cunoscută, oriunde mergea, ca cea mai frumoasă fată – și de mai multe ori îi făcuse probleme. Voia doar să fie lăsată în pace. Întotdeauna și-a dorit doar să arate normală, ca toți ceilalți. Nu a vrut niciodată să atragă atenția – și cu siguranță nu a vrut să atragă probleme.

Erec, legănându-se sus deasupra capului în plasă, strigă în jos, neputincios, înfuriat.

„ALISTAIR!” strigă el iar și iar, încercând frenetic să se zvârnească.

Marinarii de jos au râs, bucurându-se foarte mult de capturarea lui și de neputința lui.

Alistair se uită la ei și simți o mare furie; s-a forțat să fie îndrăzneață, fără teamă.

„De ce ai vrea să mă rănești?” întrebă ea, cu vocea plină de compasiune. „Nu vezi că comportamentul tău doar îți dăunează? Cu toții facem parte din aceeași planetă.”

Bărbații au râs în fața ei.

„Cuvinte fanteziste de la o fată proastă!” a strigat unul dintre ei, în timp ce întinse o palmă mare, umplută, o ridică sus și se pregătea să o lovească peste față.

În timp ce își cobora mâinile spre ea, ceva ciudat i sa întâmplat lui Alistair. O senzație a cuprins-o, una pe care nu o simțise niciodată: parcă întreaga lume încetini, mâna bărbatului mișcându-se în pas de melc în aer. În timp ce se concentra asupra ei, părea să înghețe. Întreaga lume părea să

înghețe. Ea a văzut fiecare particulă în detalii fine, a văzut însăși fibra naturii în spiritul și sufletele acestor oameni.

Alistair simți brusc un val de energie. Ea s-a simțit pe un tărâm diferit, capabilă să transcende totul înaintea ei, capabilă să aibă putere asupra tuturor prin simpatie, iubire și compasiune. Ea a simțit că se ridică în ea o putere extraordinară, o forță pe care ea însăși nici măcar nu o putea înțelege. Se simțea ca puterea a o mie de sori curgându-i prin vene.

Alistair clipi, iar lumea a revenit la viață într-un mare fulger de lumină. Ea ridică privirea spre mâna bărbatului, încă înghețată în aer, iar el a devenit brusc panicat de frică în timp ce se uita la propria sa mână, incapabil să o miște. Se uită încoace și înapoi de la Alistair la mâna lui, șocat.

„Un vrăjitor!” el a exclamat.

Alistair stătea acolo, fără teamă, simțind puterea unui spirit mai mare în ea și simțind că acești bărbați, de un alt plan spiritual, nu o puteau atinge. Se simțea cuprinsă de o putere și o forță în lume mai mari decât ea.

Alistair se lăsă pe spate și își ridică mâinile spre cer și, în timp ce făcea, raze de lumină albă curgeau din palmele ei, trăgând drept în sus, luminând noaptea, străpungând cerurile, până în noaptea neagră însăși.

Deodată, nava s-a legănat sălbatic dintr-o parte în alta. Urletul vântului s-a amplificat și valuri mari se ridicau în jurul navei, un curent uriaș, legănând violent corabia, în sus și în jos.

Toți bărbații care se înfruntau cu ea au fost aruncați pe punte și, pe măsură ce nava arăta, au alunecat până la capăt, până s-au izbit de partea de lemn. Nava s-a legănat în cealaltă parte, iar bărbații au alunecat până la capătul celălalt, izbindu-se de partea aceea, gemând de durere. Alistair stătea cu două picioare înrădăcinate de punte și se simțea ca un munte, păstrând echilibrul perfect, simțindu-se centrată în miezul lumii.

Nava s-a legănat din nou, iar bărbații au alunecat în cealaltă direcție, strigând în timp ce s-au izbit de părțile laterale ale navei, iar și iar și iar, până când coastele li s-au crăpat.

În timp ce bărbații alunecau încă o dată, cu nava aproape pe o parte, ei au țipat de groază când priveau dincolo de margine: s-a auzit un zgomot imens de stropire, de parcă chiar măruntaiele oceanului ar fi țâșnit la suprafață și un monstru marin enorm a apărut din adâncuri. Era de două ori mai mare decât o balenă mare, cu un cap lat și plat, solzi roșii strălucitori și mii de dinți ascuțiți ca brici. Corpul ei era mai gros decât nava și s-a ridicat

direct din ape cu o furie mare și a scos un țipăt atât de violent, încât aproape că a spart catargul în două. Bărbații și-au strâns urechile, încercând să înece sunetul, dar chiar și așa, multe dintre urechi le curgeau de sânge.

Balena s-a ridicat în întregime din apă, mai mare decât un dragon, mai mare decât orice văzuse Alistair vreodată, apoi s-a năpustit, cu fața întâi, direct pe navă, cu fălcile larg deschise.

Bărbații au ridicat brațele și au țipat. Dar era prea tarziu; dinții balenei au coborât drept în jos, prin jumătate din corabie și au rupt-o în bucăți. El a strâns bărbații, sângele lor curgând din dinți în timp ce își închise maxilarul, apoi a dispărut la fel de repede, sorbindu-i înapoi sub ocean.

Nava, acum goală, distrusă, se scufunda repede, iar Alistair ridică privirea pentru a-l vedea pe Erec, legănându-se înainte și înapoi în plasa lui. Ea a privit cum frânghia se rupe și el se prăbuși pe punte. Erec și-a folosit pumnalul ca să deschidă plasa și să se elibereze. Se ridică în picioare și alergă la ea.

S-au îmbrățișat.

— Alistair, spuse el. „Mulțumesc lui Dumnezeu că ești în siguranță.”

Nava lua repede apa. Peste sunetul vântului și al valurilor se auziră strigătele oamenilor, iar Alistair se întoarse și îl văzu pe căpitan; a coborât în fugă de pe punțile superioare, împreună cu încă zeci de marinari din spatele navei.

"Acolo!" strigă Erec.

Alistair s-a întors și și-a urmat degetul pentru a vedea o navă mică, o barcă cu vâsle de douăzeci de picioare cu o pânză mică, atașată cu frânghii de partea laterală a navei, în mod clar barca de salvare a acestei nave uriașe. Marinarii alergau pentru ea, iar Erec o apucă de mână și alergară peste punte, luând un bun avans pe ceilalți.

Ajunseră primii la barca de salvare, iar Erec îl ridică pe Alistair și o băgă în barca mică în timp ce nava se legăna; ea apucă frânghia, încercând să se calmeze.

„Nu te atinge de barca noastră!” ţipă căpitanul.

Erec s-a rotit, iar când căpitanul se apropia, Erec l-a înjunghiat în inimă cu sabia. Căpitanul icni și căzu în genunchi, cu ochii bulbucați de șoc, în timp ce Erec stătea deasupra lui, făcând o strâmbă.

— Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă, spuse Erec.

Mai mulți marinari s-au apropiat, iar Erec, dezlănțuit, s-a luptat cu răzbunare, tăind și ucigând o duzină dintre ei, în timp ce își ridicau șchiopăt săbiile și încercau să riposteze. Nu erau pe măsură pentru el.

„Erec, trebuie să plecăm!” strigă Alistair, în timp ce nava se trânti.

Nava s-a legănat violent, luând și mai multă apă, când alți zeci de marinari au început să alerge spre el. Erec s-a întors și a sărit în barca cu vâsle și, de îndată ce a făcut-o, a tăiat frânghiile.

Alistair și-a simțit inima în gât, în timp ce se prăbușeau prin aer, în ocean, lovind valurile cu o stropire mare, legănându-se și rostogolindu-se în timp ce oceanul se răsturna și se întoarse.

Au scăpat la timp; o clipă mai târziu, nava uriașă s-a răsturnat lateral, răsturnându-se. Marinarii care rămăseseră la bord țipau din ultimele lor respirații, în timp ce oceanul îi aspira sub, împreună cu vaporul, într-un mare trosnet de lemn.

Erec a vâslit cu toată puterea, îndepărtându-i de navă și, în curând, țipetele s-au liniștit. Curând, au fost doar ei doi, navigand în negrumul nopții, sub un milion de stele roșii, îndreptându-se Dumnezeu știa unde în univers.

CAPITOLUL NOUĂ

Thor a păşit prin Ţara Druizilor, uimit de împrejurimile sale, atât de exotice şi totuşi atât de ciudat de familiare. În timp ce traversa un câmp de flori, întinse mâna şi le atinse cu mirare, încercând să înţeleagă unde le văzuse înainte, unde văzuse înainte toată această privelişte. Cu cât îl examina mai mult, cu atât începu să-şi amintească mai mult: era un câmp de flori în care mai fusese. Câmpul din afara Curţii Regelui. Locul unde a avut prima întâlnire cu Gwendolyn. Fusese un loc magic pentru el, un loc ars în memoria lui, unde se îndrăgostise prima dată. Un loc pe care nu l-ar putea uita niciodată.

Dar ce ar putea face aici, la jumătatea lumii, în Ţara Druizilor? Trecuse oare lumea doar pentru a se întoarce acasă? Nu avea sens.

Pe măsură ce Thor mergea, mai adânc în câmp, se străduia să înţeleagă ce se întâmpla. Îşi simţea întregul corp furnicând şi simţea din sentimentul că se afla într-adevăr într-un alt ţinut, un alt loc. O energie diferită atârna în aer, o greutate şi un parfum diferit de briza. Pentru prima dată în viaţa lui, Thor a simţit că energia se aliniază perfect cu a lui. De parcă ar fi acasă, printre oamenii lui. Oameni care erau ca el. Oameni care l-au înţeles. Se simţea mai viu, mai puternic aici, decât oriunde altundeva în lume.

Totuşi, în acelaşi timp, împrejurimile lui se simţeau diferite, străine pentru el. Simţea o presimţire, un pericol şi nu ştia ce.

Thor a căutat orizontul, sperând să vadă ceva familiar – castelul falnic al viselor sale, palatul mamei sale, pasarela care ducea la el – sau cel puţin, vreo potecă care duce la el.

Dar nu a văzut nimic din toate astea. În schimb, în timp ce străbătea câmpul de flori, urmând o potecă şerpuitoare de pământ, peisajul a lăsat deodată locul unui mic sat, poteca de pământ tăind prin el, plină de căsuţe de piatră albă.

Thor și-a ținut respirația, șocat, în timp ce părul i se ridica pe brațe: era orașul *lui* . Satul lui natal.

Cum se poate? el s-a intrebat. Călătorise jumătate din lume doar ca să ajungă acasă?

Thor a continuat să meargă, precaut, pe străzile goale, până când în față, a văzut o siluetă în depărtare. Silueta era cocoșată pe marginea potecii de pământ și, în timp ce Thor se apropia, a fost surprins să vadă că era o bătrână, aplecată deasupra unui cazan deasupra unui foc. Părea cunoscută și ea.

Ea îşi ridică privirea spre el şi se strâmbă.

„Ai grijă pe unde calci!” a certat ea.

Thor recunoscu acea voce și deodată și-a amintit: era bătrâna din satul lui, cea mereu aplecată deasupra tocanei ei, țipând mereu la el în timp ce trecea, deranjandu-i găinile. El vedea lucruri?

"Ce faci aici?" întrebă el, uluit.

„Întrebarea este: ce cauți aici?”

Thor clipi, confuz.

„Am venit să-mi găsesc mama.”

"Ai? Și cum ai de gând să faci asta?”

Thor se uită în jos, la relicvă și fierastrau că săgeata nu mai era îndreptat în orice direcție. Se sfărâmase. Sosise și totuși, acum că era aici, era singur. El a avut nici o idee cum să o găsească acum.

Thor se uită înapoi la femeie.

„Nu știu”, a răspuns el în cele din urmă. „Cât de mare este Țara Druizilor?”

Bătrâna și-a dat capul pe spate și a chicotit, un sunet îngrozitor, zgâiător, care îi dădu fiori pe șira spinării.

În cele din urmă, ea a spus: „Pot să-ți spun unde este.”

Thor o privi surprins.

"Poti? Dar de unde știi?”

Ea și-a agitat ceaunul.

„Pentru un preț”, a spus ea, „vă spun orice”.

"Ce pret?" întrebă Thor.

„Brățara ta.”

Thor se uită în jos la brăţara lui, cea aurie pe care i-o dăduse Alistair, strălucind în lumină. El a ezitat. A simțit că avea o putere extraordinară și a

simțit că era singurul lucru care îl protejează aici, pe acest pământ. Avea presimțirea că, dacă i-ar fi dat-o, își va pierde toată puterea.

Apoi, din nou, Thor trebuia să știe unde era mama lui.

„Este un cadou”, a spus el. "Îmi pare rău. Nu pot."

Femeia a ridicat din umeri.

„Atunci nu te pot ajuta.”

Thor o privi mirat, frustrat.

„Te rog”, a spus el. "Am nevoie de ajutorul vostru."

Și-a agitat ceaunul mult timp, apoi în cele din urmă a oftat.

„Uită-te în ceaunul meu. Ce vezi?"

Thor se uită la ea, confuz, apoi se uită în cele din urmă la ceaunul ei.

Clipi de mai multe ori, prinse cu garda jos și se aplecă mai aproape, încercând să privească bine.

În apele încă, încet, o reflecție a apărut. La început părea că fața lui; dar apoi, încet, el a dat seama că nu era fața lui. Era fața lui Andronicus.

Thor s-a uitat la femeie, care a privit înapoi, rea.

"Cine ești tu?" el a intrebat.

Ea îi zâmbi larg.

„Sunt toată lumea”, a spus ea. „Și nimeni”.

Ea sări din ceaun, întinse mâna și îi smulse brățara de la încheietura mâinii. Când Thor întinse mâna să-l apuce înapoi, ea s-a transformat brusc în fața ochilor lui, transformându-se într-un șarpe alb lung și gros. Thor a privit cu groază și și-a dat seama că era un Whiteback mortal, același șarpe pe care îl zărise la prima sa întâlnire cu Gwendolyn. Semnul morții.

Șarpele creștea din ce în ce mai lung și înainte ca Thor să poată reacționa, coada i se înfășura în jurul gleznelor, apoi în jurul tibiei, genunchilor, coapselor, taliei și pieptului. I-a strâns brațele și a rămas acolo, abia reușit să respire, când îl zdrobi.

Șarpele se lăsă apoi pe spate până la capăt și își deschise larg colții, iar Thor își întoarse fața, simțindu-i respirația fierbinte pe gât și știind că, în câteva clipe, își va înfige colții în gâtul lui.

CAPITOLUL ZECE

Romulus a mărșăluit prin provincia sudică a Inelului, urmărind cu bucurie cum zecile de mii de oameni ai săi se îndreptau spre porțile Savariei. Sute de cetățeni ai Inelului s-au îndreptat spre porțile orașului, iar cavalerii care stăteau de pază au coborât uriașul grilaj de fier și au trântit-o cu o bubuitură, exact când ultima persoană a intrat. Au ridicat podul mobil peste șanț, iar Romulus a privit și a zâmbit mai larg. Acești savariani chiar au crezut că îl pot ține departe. Nu aveau idee ce urma pentru ei.

Romulus a auzit un strigăt mare și s-a uitat deasupra lui și a văzut oștirea lui de dragoni venind zburând, învârtindu-se deasupra, așteptând comanda lui. Și-a ridicat pumnul și l-a coborât și, în timp ce făcea, s-au aruncat înainte, alergând spre orizont. Pentru Savaria.

Dragonii au zburat peste zidurile masive, peste porțile orașului, de parcă nici nu ar exista și, în timp ce se apropiau de pământ, au suflat un zid de foc.

Țipete de mii de oameni au apărut în spatele zidurilor orașului, civili neputincioși măcelăriți de suflarea dragonilor, arși de vii, încercând să fugă, fără încotro. El a privit prin porțile de fier cum cavalerii își ridicau săbiile inutil, cu armele topindu-se în mâini, până la încheieturi, chiar armura lor topindu-se pe ei, țipând în timp ce și ei erau arse de vii.

Nimeni nu era ferit de mânia dragonilor. Marii ziduri, menite să-i țină pe invadatori afară, au ținut în schimb valurile de foc de dragon, creând un efect de peștișor. Chiar și un dragon ar fi putut distruge orașul. Zeci dintre ei au plouat o apocalipsă.

Romulus a respirat adânc și a avut o mare satisfacție în iad înainte de el. El teleportat, încet călare pe calul său, așa cum a simțit căldura de la valurile de foc. Foc ars zidurile orașului, flăcările lins mai mare și mai mare, turnăm prin ferestre, ca un cazan imens aprins, care nu a putut fi stins.

Oamenii lui Romulus s-au oprit la marginea șanțului, neputând să se apropie din cauza căldurii intense. Au așteptat și au așteptat, până când, în

cele din urmă, Romulus și-a ridicat mâna, iar dragonii au căzut pe spate, întorcându-se, întorcându-se din nou peste capul lui.

Flăcările în cele din urmă diminuat, și așa cum au făcut, oamenii lui Romulus s-au grabit înainte și a redus un pod improvizat lung de lemn peste șanțul. Primul batalion alergat peste ea, care deține un pol lung de fier, și au lovit de Portcullis de fier, încă în flăcări. Sparks a zburat peste tot, așa cum l-au lovit din nou și din nou; în cele din urmă, ea a cedat în, în mijlocul unui mare nor de flăcări și scântei, dezvăluind un zid de flacără în spatele ei.

Toți stăteau acolo așteptând, în timp ce Romulus își îndrepta calul încet spre prima linie. În spatele lui, așezat pe cal, era premiul lui, noua lui jucărie – Luanda – încheieturile și mâinile legate, gura căzută, gleznele legate de șa. Fusese nevoită să călărească cu el. Ar fi putut s-o omoare, desigur, dar prefera mult să-i prelungească iadul, să o facă să fie martoră la ceea ce avea să facă patriei ei. Era ceva la ea, ceva sfidător și rău, începea să-i placă și se întreba dacă ar putea fi chiar o parteneră potrivită pentru el.

Romulus se opri când ajunse la marginea șanțului de șanț, apoi încuviință concis din cap. Sute de oameni ai lui, aşteptând porunca lui, au izbucnit în cetate cu un strigăt mare şi cu un sunet de cornuri, iar în curând cetatea s-a umplut de oamenii lui. A privit cu mândrie cum steagul Imperiului era arborat deasupra porților lui.

Savaria, știa el, era unul dintre marile orașe ale Inelului. Și acum, fiecare persoană în interior, într-o chestiune de minute, fiecare cavaler și soldat și om de rând și domn, zăcea mort. Și nu pierduse niciun soldat. A fost la fel pentru întregul său marș din Canion, Romulus ștergând încet și meticulos fiecare oraș și sat pe care le-a întâlnit, dorind ca distrugerea Inelului să fie absolută.

Desigur, Curtea King era încă liber, dar el a vrut să ia timpul său înainte de a ajunge acolo. El a vrut ca totul distrus în primul rând, nu un fir de iarbă stânga, ca răzbunare pentru înfrângerea lui înainte. El va ajunge la Gwendolyn în timp util, iar curtea regelui ei. El va elibera dragonii lui, iar el va face cu plata ei. Dar nu înainte de a fi distrus mai întâi în fiecare oraș din inelul ei prețioase.

Romulus a aruncat capul pe spate și a urlat cu triumf. Oricât de mult a durat vraja, el a fost invincibil. Și, atâta timp cât a trăit, nimic și nimeni, în lume s-ar opri.

CAPITOLUL XI

Gwendolyn a călărit pe spatele lui Ralibar, agățându-se pentru viața dragă, întrebându-se cum a ajuns aici. Ralibar zbura neregulat, spre deosebire de vreodată, împletindu-se în sus și în jos, alergând printre nori, de parcă și-ar fi dorit-o să plece.

„Ralibar, te rog, încet!” a strigat ea.

Dar Ralibar nu a vrut să asculte. Era ca o altă fiară, un dragon pe care ea nu-l cunoștea. A răcnit – un zgomot înspăimântător – și a sărit drept în jos printre nori – chiar, a văzut Gwen, pentru Curtea Regelui.

„Nu pot să rămân!” strigă Gwen, alunecând.

Dar Ralibar a zburat mai repede, mai abrupt și, o clipă mai târziu, Gwen a țipat când și-a pierdut strânsoarea.

Gwen s-a prăbușit prin aer, cu capul peste cap, zburând direct în jos spre Curtea Regelui. Iar Ralibar, în loc să coboare să o prindă, a zburat, departe de ea.

Gwendolyn se pregăti, țipând, în timp ce pământul se repezi spre ea.

A aterizat greu pe un podea de noroi, simțind durerea în fiecare parte a corpului ei. Dar și viu.

Gwen se ridică încet, întrebându-se cum ar fi putut supraviețui. S-a uitat în jur și abia recunoscu Curtea Regelui. Totul era în ruine, iar ea zăcea în mijlocul ei, singura persoană rămasă în viață.

A auzit plânsul unui copil și s-a răsucit, recunoscând imediat plânsul fiului ei. L-a văzut, în partea îndepărtată a pieței, pe Guwayne. Stătea acolo singur, strigând până la cer.

Frângând inima, Gwen a încercat să fugă după el, dar, în timp ce a făcut-o, s-a trezit împiedicându-se în noroi.

„Guwayne!” ea a plans.

Gwen a fugit, poticnire, până când în cele din urmă ea a ajuns la el. Ea îl scobit și l-au ținut strâns, plângând, balansoar el. Nu putea înțelege cum ajunsese el aici, singur.

Gwendolyn ridică privirea și văzu stând în fața ei, sub marea poartă arcuită a orașului, tatăl ei. Regele MacGil. Era inexpresiv, cu fața tare și rece și s-a uitat înapoi, sumbru.

„Fiica mea”, bubui el, vocea lui sună atât de departe. „Părăsiți acest loc. Lasă-l imediat.”

Gwen o apucă pe Guwayne, plângând și țipând în brațe; ea era pe cale să răspundă, să-l întrebe pe tatăl ei ce caută aici, la ce avertiza, când deodată auzi o bătaie de aripi. Ea își întinse gâtul și privi în sus spre cer, și în cele din urmă a văzut un dragon picaj în jos de nori. La început, ea a fost euforic, așteptându-se ca a fost Ralibar; dar apoi ea a fost îngrozită să vadă că nu a fost el. A fost un dragon hidos, de culoare galbenă, o ea nu a mai văzut până acum, cu mult timp, dinți ascuțiți, un cap prea mare pentru corpul său, și aripile acoperite în piroane și spini.

Dragonul și-a arcuit gâtul, țipând spre cer, apoi și-a lăsat capul în jos și a suflat foc, chiar pentru ea. Un zid de flăcări s-a repezit prin aer, iar Gwen a țipat și și-a strâns copilul la piept pentru a-l proteja de căldură. Ea tresări și se abătu, totuși încercând să scape, a simțit că flăcările o ardeau încet de vie.

Gwen s-a trezit țipând. S-a așezat în pat, respirând greu, privind peste tot, încercând să îndepărteze flăcările. A sărit din pat și i-a luat un moment să-și dea seama că era doar un coșmar.

Gwen stătea în camera castelului, transpirată, respirând greu. Încet, ea și-a luat răsuflarea și s-a uitat afară și a văzut primul dintre soarele răsărit prin fereastra ei, camera răspândindu-se cu violet. S-a uitat peste el și l-a văzut pe Guwayne dormind profund în pătuțul lui, lângă patul ei. Ea a respirat adânc, realizând că totul era bine pe lume.

Gwen traversă camera, stropi cu apă pe față, apoi gravită spre fereastra arcuită în aer liber. Ea se uită afară, pregătindu-se pentru ce e mai rău după acel vis.

Dar totul era pașnic în regatul ei. întregul ei instanță a adormit și nimeni nu se agită. Din toate aparențele, nu era niciun motiv de teamă.

Cu toate acestea, ca Gwen a stat acolo, visul ei mahmur ei ca o pătură. Ea a simțit că viziunile pe care le vedea erau reale; ea a simțit că totul a fost un avertisment, că ea a trebuit să iasă din acest loc și a lua poporul ei din acest loc. Ei au trebuit să evacueze. Ea nu a putut aștepta un alt moment.

Gwendolyn se îmbrăcă repede, traversă camera ei și deschise ușa.

Gardienii ei s-au întors și s-au uitat la ea, înțepenindu-se la atenție.

„Doamna mea”, a spus unul.

Se uită înapoi la el cu gravitatea unei regine. Era rezolvată – oricare ar fi consecințele.

— Sună claxoanele de evacuare, porunci ea. "Acum."

Nu se înșela autoritatea din vocea ei, iar însoțitorii ei se uitară la ea, cu ochii mari de surprindere. Dar i-au executat porunca și au fugit imediat și s-au grăbit să-și facă voia.

Gwen sa întors, a luat-o pe Guwayne și s-a pregătit să-și adune cele mai prețioase lucruri. Ea aruncă o ultimă privire în această încăpere a castelului, apoi se duse la fereastră și privi pentru ultima oară la Curtea Regelui. Ea știa că nu o va mai vedea niciodată.

*

Gwendolyn stătea în centrul curții Curții King la soare dimineața devreme, înconjurat de mii de oameni, ei o mulțime agitat și furios. Lângă ea stăteau Steffen și Aberthol și toți consilierii ei, împreună cu frații ei, Godfrey și Kendrick. Ei au stat lângă ea, în sprijinul reginei, în timp ce mulțimea o confrunta cu furie. La periferia Curții Regelui stăteau sute de soldați ai ei, privind cu prudență, ținându-și armele în mână, pregătiți, din capul ei, să ia măsuri împotriva acelor oameni care au refuzat să evacueze.

După coarnele răsunase, poporul ei s-au adunat cu toții aici, în curte, soldați forțându-le din casele lor; acum aici au stat în picioare, cu ochii carpiti, o mulțime furioasă pe ea cu care se confruntă, cerând răspunsuri. Ea nu a văzut poporul ei atât de supărat cu ea, și ea nu-i plăcea sentimentul. Acest lucru nu a fost experiența de a fi regina că a venit să știe.

„Noi cerem răspunsuri!” a strigat cineva din mulțime, iar mulțimea uriașă a aplaudat furios.

„Nu ne puteți lua pe toți din casele noastre așa!” strigă altul.

„De ce ceri evacuarea? Nu suntem atacați!”

„Nu voi fugi de casa mea pe care mi-a dat nașterea când mă voi afla în cel mai întărit oraș de pe pământ!”

„Vrem răspunsuri!”

Mulțimea a aplaudat din nou. Gwendolyn le-a înfruntat pe toate, simțindu-se urâtă de oamenii ei. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, oricât de greu era, ea știa că făcea ceea ce trebuie.

Gwen a făcut un pas înainte și a venit o pauză, în timp ce toți ochii se întoarseră spre ea în tăcere.

„Am avut un vis”, a strigat Gwen mulțimii. „Un vis de distrugere, care vine după noi.”

"Un vis!" a strigat cineva.

Întreaga mulțime a râs batjocoritor.

„Trebuie să ne dezrădăcinăm și să ne lăsăm toată viața în urmă pentru visele tale?”

Mulțimea a aplaudat, iar Gwendolyn și-a simțit fața îmbujorată, stânjenită.

„Gwendolyn este regina ta și o vei trata cu respect!” strigă Steffen furios.

Gwendolyn îşi puse o mână liniştitoare pe încheietura mâinii; ea a apreciat sprijinul lui, dar nu a vrut ca el să incite în continuare mulțimea.

„Dacă vrei să pleci pe baza viselor tale”, a strigat unul dintre ei, „atunci fă-o! Ne vom găsi un nou conducător!”

O altă urale.

„Nu vom pleca!” a strigat altul.

Mulțimea strigă, ridicându-se la un vârf de febră.

Godfrey se repezi în faţă lângă ea şi se îndreptă spre mulţime, fluturând braţele.

„Gwendolyn a fost întotdeauna o regină bună și corectă pentru tine!” el a țipat. „Ea a fost alături de tine în toate greutățile. Acum trebuie să returnezi favoarea. Dacă ea are motive să creadă că ar trebui să evacueze, atunci trebuie să asculte!“

„Chiar și reginele bune pot lua decizii proaste!” a strigat un membru al mulțimii, în uralele celorlalți.

Gwen se uită la fețele, și ea a putut vedea fiecare dintre ei a fost furios, determinat, și, probabil, teamă. Nici unul dintre ei a vrut să se aventureze în necunoscut. Ea ar putea înțelege.

"Înțeleg cum te simți!" Gwendolyn țipat. „Dar decizia mea nu se bazează pe vise singur. Ea se bazează pe profeții. Profețiile antice pe care le-am citit. Conotațiile pe care l-am văzut venind. predicțiile lui Argon. Nu cred că Curtea King va sta mult mai mult timp. tu tot ce vreau în siguranță înainte de a se intampla. Știu că e greu pentru tine să părăsească casele voastre. Eu însumi nu doresc să plece de acasă mea. Îmi place Court King. Dar eu te rog să ai încredere în mine. Înțeleg necunoscut este greu. Dar va fi mai sigur decât în cazul în care suntem acum.“

„Cum putem avea încredere în tine când nu ne arăți niciun pericol?” unul dintre ei a strigat, iar mulțimea a aplaudat de acord.

„Nu vom pleca !” a strigat altul.

În timp ce mulțimea urlă și aplauda, Gwendolyn nu-i venea să creadă ce vedea în fața ei. Erau masele atât de volubile? Ar putea ei cu adevărat să o iubească într-un moment și să o urască în următorul?

Gwen și-a amintit ceva ce i-a spus odată tatăl ei, ceva ce nu înțelesese atunci. *Masele te vor iubi și te vor ura. Este o capcană de care să fii influențat de oricare.*

„Îmi pare rău”, a spus Gwendolyn, „dar eu sunt liderul tău și trebuie să decid ce este mai bine. Dacă nu pleci de bunăvoie, soldații mei vor trebui să te escorteze cu forța în afara orașului. Acest oraș este închis și evacuat și nimeni nu va rămâne în urmă. Nu cât sunt eu aici."

Huuduieli și batjocuri s-au ridicat, iar un bărbat a făcut un pas înainte și l-a înfruntat pe Kendrick.

„De aceea o femeie nu ar trebui să ne conducă”, a spus bărbatul. „O femeie cedează viselor ei volubile. Ești primul născut al regelui MacGil. Am prefera ca *tu* să ne conduci.”

Mulțimea a aplaudat în spatele lui, iar Gwen nu-i venea să creadă ce auzea. Kendrick se înroși.

„Acesta este timpul *tău* ”, a continuat bărbatul. „Preia conducerea familiei MacGil. Silver vă va răspunde. Nu o vom asculta, dar te vom asculta pe tine.”

Gwendolyn se uită la Kendrick, consternată, și se întrebă cum va reacționa. Ea știa că el nu era de acord cu evacuarea. Aceasta a fost șansa lui, într-adevăr.

O tăcere tensionată s-a lăsat peste mulțime până când în cele din urmă Kendrick a vorbit.

„Sunt alături de sora mea!” a bubuit el. „Întotdeauna voi sluji cu onoare regina mea, indiferent dacă sunt de acord cu ea sau nu. Asta și-ar dori tatăl nostru. Și acesta este codul nostru de onoare.”

Mulțimea, surprinsă și dezamăgită, a ridicat pumnii și a batjocorit.

"ARGINT!" Kendrick a luat avânt. „Regina ta a vorbit. Îndeplinește-i porunca! Evacuați acest oraș imediat!”

A sunat un cor de claxoane, iar mulțimea a batjocorit și a împins în timp ce mii de arginti s-au apropiat de ei, strângându-i spre porți. Mulțimea s-a împins înapoi, luptându-se cu ei. Dar Argintii erau înarmați, purtau

armură și erau o forță de luptă de elită, iar mulțimea nu era pe măsură pentru ei. Argintiul i-a împins încet și constant, până la porțile orașului.

Încet, orașul s-a golit, câte o persoană.

Gwen stătea uitându-se la toate, iar ea a venit lângă Kendrick în timp ce el privea, de asemenea.

— Mulțumesc, fratele meu, spuse ea, punându-și o mână pe încheietura mâinii lui. „Nu voi uita niciodată asta.”

Se întoarse spre ea și dădu din cap, totuși fața lui era gravă.

— Sper că știi ce faci, soră mea, spuse el.

Gwen se uită la el, simțindu-se sfâșiată, în timp ce își privea oamenii părăsind acest oraș și pregătindu-se să li se alăture.

— Și eu sper, spuse ea.

Ea s-a alăturat lui Kendrick, Godfrey, Steffen, Aberthol și tuturor consilierilor ei în timp ce urmau masele, ieșind pe porțile Curții Regelui, de data aceasta, știa Gwendolyn, definitiv.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Thor se zvârcoli, încercând să se elibereze de strânsoarea șarpelui alb – dar era pur și simplu prea puternic. Corpul său musculos îl înfășura de la glezne până la piept, strângându-l într-o menghină. Acum se îndrepta spre el, șuierând, pregătindu-se să-și coboare colții deschiși pe gâtul lui Thor.

Thor a încercat să se retragă, să se bată, să facă orice – dar era neajutorat. Tot ce putea face era să închidă ochii și să se întoarcă în timp ce se pregătea pentru inevitabila mușcătură de șarpe din față.

Thor nu a înțeles ce se întâmplă aici, în acest loc. Întotdeauna își imaginase că atunci când va găsi Țara Druizilor, va fi binevenit, întâmpinat de mama lui. Se aștepta să o recunoască instantaneu ca fiind casa lui. Nu se așteptase la nimic ca asta.

Și acum, lui Thor nu-i venea să creadă că își va petrece ultimele clipe aici, că va muri aici, atât de aproape de a-și găsi mama, la mila acestei fiare îngrozitoare.

În timp ce Thor s-a pregătit, a deschis ochii, forțându-se să-și urmărească ultimele secunde pe Pământ. Și în timp ce șarpele își cobora colții, deodată Thor observă mișcare cu coada ochiului. Era un bărbat, poate de vreo cincizeci de ani, o siluetă mare, cu o barbă lungă și părul șaten, un bărbat pe care Thor îl recunoscu vag. Purta o armură strălucitoare, armura unui rege, iar el, când l-a văzut pe Thor, s-a repezit înainte, a întins mâna cu mănușa și a apucat șarpele de gât, smulgându-l în aer, cu doar câțiva centimetri înainte de a-și putea înfunda dinții în cel al lui Thor. față.

Thor privi uluit cum bărbatul strângea șarpele de gât, din ce în ce mai tare, șarpele șuierând și gâfâind. Thor a simțit că mușchii șarpelui se relaxează încet în jurul corpului său, în timp ce bărbatul a stors viața din el.

Când șarpele a început să se slăbească, Thor și-a eliberat un braț și și-a ridicat sabia și i-a tăiat corpul în jumătate.

Jumătatea șarpelui înfășurat în jurul lui Thor a căzut moale la pământ, dar cealaltă jumătate, pe care o ținea bărbatul, încă se lupta să

trăiască. Bărbatul l-a strâns din ce în ce mai tare până când, în cele din urmă, ochii șarpelui s-au deschis, apoi s-au închis, iar corpul i-a rămas moale în mâna bărbatului.

În timp ce bărbatul arunca cadavrul șarpelui la pământ, Thor ridică privirea spre el neîncrezător. Era un om pe care l-a recunoscut; un bărbat pe care l-a iubit; un bărbat căruia îi lipsise foarte mult; un om pe care credea că nu-l va mai vedea niciodată.

Regele MacGil.

*

În timp ce regele MacGil a lăsat capul șarpelui, s-a uitat la Thor, zâmbind larg prin barbă, și a făcut un pas înainte și i-a dat o îmbrățișare, îmbrățișându-l așa cum ar face un tată cu un fiu.

— Regele meu, spuse Thor peste umăr, în timp ce MacGil se trase înapoi și se uita la el.

— Thorgrinson, spuse MacGil, strângând o mână caldă pe umărul lui Thor, zâmbind în jos cu aprobare. „Ți-am spus că ne vom revedea."

Thor a rămas fără cuvinte. Nu a înțeles ce se întâmplă. Oare murise și plecase în rai? Sau își pierdea mințile?

"Dar cum?" întrebă Thor. „Cum ești aici? Ești în viață?"

Regele MacGil a zâmbit, și-a pus brațul în jurul lui Thor, s-a întors și a început să meargă cu el, conducându-l pe o potecă de țară.

„Întotdeauna ai avut atât de multe întrebări."

„Am murit?" întrebă Thor.

Regele MacGil a râs încântat, iar Thor a fost bucuros să audă asta. Râsul Regelui era un sunet căruia îi lipsise foarte mult; într-adevăr, nu-şi dăduse seama până în ziua de azi cât de mult îi era dor să-l vadă. În anumite privințe, deși îl cunoștea atât de scurt, regele MacGil era ca un tată pentru Thor, iar să-l vezi era ca și cum și-a revenit tatăl.

„Nu, băiete," a răspuns regele MacGil, încă râzând, „nu ai murit. De fapt, tocmai ai început să trăiești. Ești pe cale să trăiești cu adevărat."

„Dar... ai murit. Cum ești aici?"

„Niciunul dintre noi nu moare, într-adevăr", a răspuns MacGil. „Nu mai sunt în planul fizic, este adevărat; dar sunt foarte viu altfel. În Țara Druizilor, vălul dintre cei vii și cei morți este mai subțire, mai translucid. Este mai ușor de traversat. Mama ta m-a trimis aici să te găsesc. Ca să te îndrume către ea."

Ochii lui Thor s-au deschis larg de surprindere și entuziasm la pomenirea mamei sale.

„Deci , ea *nu* exista“ , a spus Thor.

MacGil zâmbi.

„Foarte mult.” El a oftat. „Nu se poate traversa acest pământ fără un ghid. voi fi a ta. Ar fi trebuit să mă aștepți cu răbdare, la poartă, să vin să vă iau. Atunci nu te-ai fi băgat în toate aceste necazuri. Dar ai fost mereu nerăbdător, Thorgrinson. Și de aceea te iubesc!” spuse el râzând.

Și-au șters drum pe o potecă, iar Thor a preluat totul, întrebându-se.

„Nu înțeleg deloc locul ăsta”, a spus Thor. „Se simte atât de familiar... și totuși, atât de străin.”

MacGil dădu din cap.

„Țara Druizilor este diferită pentru fiecare persoană care intră în el”, a spus el. „Este un alt loc pentru mine decât pentru tine. S-ar putea chiar să vedem două ținuturi diferite. Vezi tu, Thorgrinson, tot ce vezi aici este doar o reflectare a propriei tale conștiințe. Amintirile tale, propriile tale speranțe și nevoi, dorințe și temeri. Dorințele tale. S-ar putea să treci pe aici și să-ți vezi orașul natal; vezi prima ta dragoste; vezi orice loc care a fost important pentru tine; vezi momentele de vârf din viața ta joacă în fața ta. S-ar putea să întâlnești vremurile tale cele mai glorioase, cele mai înalte ambiții – și s-ar putea, de asemenea, să întâlnești demonii tăi cei mai întunecați. În acest fel, Țara Druizilor este cel mai sigur și mai plăcut loc de pe planetă – și totuși, de asemenea, cel mai întunecat și mai periculos. Totul depinde de tine. În mintea ta. Pe demonii tăi. Despre modul în care te percepi. Cum percepi tu lumea. Și, mai ales, cât de profund vă puteți controla mintea. Poți închide un gând întunecat? Poți să dai putere unuia pozitiv?”

Thor a preluat totul, copleșit, încercând să înțeleagă. Și-a dat seama de ceva în timp ce asculta cuvintele regelui.

„Tu”, a spus Thor, „ești o reflectare a minții mele”.

MacGil dădu din cap, zâmbind.

„M-ai iubit”, a spus el. „Am fost o persoană importantă pentru tine. Un fel de mentor.”

„Când voi pleca de aici, vei fi plecat”, a spus Thor, începând să înțeleagă și întristat la acest gând.

MacGil dădu din cap.

„Când pleci – *dacă* pleci vreodată – atunci da, lumea se va întoarce la așa cum o știi tu. Dar deocamdată, iată-ne. La fel de reali și de vii cum

am fost vreodată. Întreaga ta minte, întreaga ta conștiință este răspândită în fața ta. Nu vezi, Thorgrin, spuse el, trecându-și un braț pe umăr, întregul ținut este o reflectare a *ta* . Este un exercițiu de control al minții, Thorgrinson. Unele dintre cele mai fericite momente ale tale, unele dintre cele mai frumoase amintiri, vor apărea în fața ta în călătoria ta. Deși trebuie să te avertizez: nu lăsa gândurile tale întunecate să te copleșească, nici măcar pentru o clipă. Gândurile întunecate trec prin Țara Druizilor ca niște furtuni aprige. Dacă nu înveți să-i controlezi, ei te vor distruge."

Thor a înghițit, nervos, începând să înțeleagă.

„Deci orașul pe care l-am trecut", își dădu seama Thor, „orașul meu natal. Eu am creat asta. Mintea mea a creat asta."

MacGil dădu din cap.

„A fost un loc important în viața ta. Era locul în care voiai să te întâmpinăm."

Thor și-a dat seama de altceva.

„Și apoi acel câmp de flori prin care am mers", a spus el, „a fost într-adevăr locul în care m-am întâlnit pentru prima dată cu Gwendolyn. Și șarpele alb pe care l-am văzut..."

Thor s-a oprit, punând totul laolaltă. Începea să aibă sens. În cele din urmă, a fost înțelegător. Acest loc era mai puternic decât își dăduse seama. Mai uimitor, mai promițător decât visase el vreodată. Și totuși și mai terifiant.

Merseră mult timp în tăcere, până când lui Thor îi trecu ceva prin minte.

„Și mama mea?" el a intrebat. „Este în viață? Este ea o persoană reală? Sau doar o ființă a speranței și imaginației mele? E aici doar pentru că există undeva adânc în subconștientul meu? Doar pentru că mi-am dorit întotdeauna să existe? Doar pentru că aveam nevoie de ea să existe? Doar pentru că am visat să am un părinte glorios?"

Regele MacGil tăcea, fără expresie, în timp ce mergeau.

„Căuți răspunsuri absolute", a spus el. „În Țara Druizilor, vei descoperi că nu există absolute. Singurele răspunsuri pe care le vei găsi sunt în tine. Oricât de puternic ești în interior, atât de puternică va fi această lume în fața ta. Pregătește-te, tinere Thorgrin, și oțelește-te pentru a controla cea mai grea, cea mai mare și mai greu armă dintre toate: mintea ta.

*

Thor a traversat Țara Druizilor ore întregi, cu MacGil alături. Cei doi râdeau și băteau în joc de ore întregi, amintindu-și vremurile de demult, despre vânătoarele pe care le făcuseră împreună, despre Curtea Regelui, despre momentul în care Thor o cunoscuse pentru prima dată pe fiica Regelui. Au vorbit despre faptul că MacGil îl acceptă în familia lui; ei vorbeau despre luptă, și cavaleri, și onoare și vitejie. Au vorbit despre asasinul regelui MacGil și despre răzbunarea care fusese luată. Au vorbit despre politică. Dar mai ales au vorbit despre luptă. Amândoi erau războinici neînfricați în inima lor și s-au înțeles la un nivel profund. Într-un fel, Thor se simțea de parcă ar fi fost aici și vorbește singur. M-am simțit atât de bine să vorbesc din nou cu regele MacGil, să-l am din nou lângă el. Thor a simțit un sentiment de ruptură de realitate, de parcă s-ar fi rătăcit într-un tărâm suprarealist, într-un vis din care nu se putea trezi.

Au trecut prin priveliști pe care Thor le-a recunoscut cu încântare, locuri care i-au părut atât de familiare, locuri din orașul său natal, din mediul rural, din afara Curții Regelui. Se simțea atât de confortabil aici. O parte din el își simțea vag mintea creând aceste locuri în timp ce mergea și era greu să le separe pe cele două; Thor se simțea de parcă stătea la o intersecție ciudată între propria sa minte și realitatea exterioară a lumii. Îi era înfricoșător să-și dea seama de profunzimea puterii minții sale. Dacă ar putea crea ceva, asta însemna că ar putea crea cele mai glorioase regate cu o pocnire a degetului. Totuși, dacă ar avea un moment de slăbiciune, asta însemna că, în doar câteva momente, ar putea crea cele mai întunecate regate. Asta l-a îngrozit. Cum și-a putut menține mintea plină de gânduri pozitive tot timpul?

Au înălțat un deal și s-au oprit amândoi, privind afară. Thor icni, uimit de vederea. Cu greu putea să-l înțeleagă: întinsă mai jos era Curtea Regelui. Era o replică perfectă, atât de reală încât Thor era sigur că era adevăratul lucru. Părea mai glorios decât o văzuse vreodată, mii de cavaleri în armură strălucitoare stând în picioare în fața zidurilor străvechi de piatră, stând în fața grilajului, căptușind parapete. Erau mai mulți cavaleri decât văzuse vreodată, războinici glorioși care protejează un oraș glorios.

Regele MacGil stătea lângă el și zâmbi.

— Mintea ta este un loc frumos, Thorgrin, spuse el, privind afară și admirând priveliștea. „Nu am avut niciodată atât de mulți cavaleri la Curtea Regelui. Se pare că le-ai mărit rândurile!”

Regele MacGil și-a dat capul pe spate și a râs.

„De fapt, nu cred că am văzut vreodată atât de mulți cavaleri deodată”, a adăugat el. „Strălucirea armurii lor mă orbește. Ești cu adevărat un războinic la suflet.”

Lui Thor îi era greu să creadă că mintea lui crea asta; totul părea atât de real, atât de perfect, mai real decât orice văzuse el vreodată.

Thor porni pe potecă cu MacGil, drumul perfect imaculat, îndreptându-se spre porți. Pe măsură ce mergeau, alte mii de cavaleri au apărut pe drum și s-au înțepenit la atenție, aliniați în sus și în josul drumului. În depărtare sunau trompete.

Au traversat podul, peste șanț de șanț, sub grilaj și în Curtea Regelui. Când treceau pe sub porțile masive, arcuite de piatră, aștepta să-i întâmpine o singură persoană, zâmbind, cu mâna întinsă spre ei.

Gwendolyn.

Thor a radiat la vederea ei. Arăta mai frumoasă ca niciodată, cu părul ei lung și blond, cu ochii albaștri strălucitori, purtând o rochie regală, zâmbind și întinzând o mână pentru Thor.

Thor s-a grăbit spre ea și a îmbrățișat-o, iar ea s-a aplecat și l-a sărutat, îmbrățișându-l strâns.

Apoi s-au întors și au trecut împreună prin Curtea Regelui, regele MacGil căzând lângă fiica lui.

„Mă bucur că o imaginezi pe fiica mea într-o lumină atât de frumoasă”, îi șopti regele MacGil. „O văd la fel.”

— Thorgrinson, șopti Gwendolyn, strângându-și o mână în jurul brațului, aplecându-se și sărutându-l pe obraz. Putea simți dragostea ei pentru el și l-a reînviat.

— Gwendolyn, spuse el, strângându-i mâna și ținându-o strâns. Dintr-o dată, și-a amintit Thor. „Unde este Guwayne?”

De îndată ce rostise cuvintele, s-a auzit plânsul unui copil. Thor se uită spre fiul său în brațele lui Gwendolyn. Ea îl ținea ușor, legănându-l, zâmbind.

Thor întinse mâna și luă băiatul, care sări în brațe, mai mare și mai în vârstă decât își amintea Thor. Guwayne l-a îmbrățișat pe Thor, iar Thor l-a îmbrățișat înapoi.

— Tati, îi spuse Guwayne la ureche.

Era prima dată când Thor îl auzise vorbind. A fost suprarealist.

Deodată, Gwendolyn și MacGil s-au oprit, iar Thor s-a întors să vadă de ce. După cum a văzut, s-a oprit și el.

În fața lor se afla un bărbat care a însemnat mai mult pentru Thor decât pentru oricine: Argon. Stătea îmbrăcat în mantia și gluga lui albă, ținându-și toiagul, cu ochii strălucitori în timp ce se uita în spate, fără expresie.

— Thorgrinson, spuse Argon.

Thor a întins mâna și i-a înmânat lui Guwayne înapoi lui Gwen, dar în timp ce a privit în jos, a văzut că Guwayne dispăruse. Dispărut.

Thor se uită la Gwendolyn, dar văzu că și ea nu mai era. La fel a fost regele MacGil. De fapt, în timp ce se învârtea, văzu că toți – toți cavalerii, toți oamenii care umpluseră Curtea Regelui cu câteva clipe înainte – dispăruseră.

Orașul era acum gol. Acum erau doar Thor și Argon, stând în acest loc gol, unul față în față.

„Este timpul să-ți continui antrenamentul”, a spus Argon. „Numai aici, în Țara Druizilor, poți începe să atingi cele mai înalte niveluri ale cine ești; poți începe să atingi cele mai profunde niveluri ale puterilor tale. Numai aici poți înțelege ce înseamnă să fii cine ești, ce înseamnă să fii druid.”

Thor a căzut lângă Argon în timp ce cei doi treceau prin Curtea Regelui. Nu era nimic decât tăcere și urletul vântului. În cele din urmă, Thor a vorbit.

„Ce înseamnă să fii druid?” întrebă Thor.

„Înseamnă să fii totul și nimic. Pentru a fi druid, trebuie să stăpânești natura și trebuie să stăpânești pe sine. Înseamnă a combina fragilitatea de a fi uman cu puterea nelimitată de a exploata natura. Îl vezi pe leul ăla, acolo, acuzându-ne?”

Thor se întoarse și văzu un leu feroce alergând pentru ei. Inima i se repezi de frică pe măsură ce se apropia, totuși Argon întinse pur și simplu o mână, iar leul se opri în timp ce sărea și căzu în picioare, inofensiv.

Argon își coborî palma.

„Leul ți se opune, până când îi înțelegi natura. Există un curent care stă la baza tuturor lucrurilor. Aici, în Țara Druizilor, curentul nu este sub suprafață. Curentul *este* suprafața.”

— O simt, spuse Thor, închizând ochii, inspirând adânc, ridicându-și palmele spre vânt. „Îmi dau seama. Este ca... o grosime a aerului... cea mai mică dintre vibrații, ca ceva ce zumzea pe cer.”

Argon dădu din cap în semn de aprobare.

"Da. Este ca și cum ți-ai trece palma peste apa curgătoare. Este peste tot și aici, îți este mai ușor să-l exploatezi, să-l înțelegi. Și totuși, îți este, de asemenea, mai ușor să pierzi controlul."

Thor se întoarse și văzu un urs care se îndrepta spre el, răcnind, cu viteză maximă. Primul impuls al lui Thor a fost să se întoarcă și să fugă, dar în schimb și-a întins palma, simțind energia acestui loc, știind că era doar natură. Doar energie. Energia pe care o putea valorifica.

Thor întinse ambele palme, așteptând, în ciuda fricii, forțându-se să rămână calm; în ultima secundă, ursul a sărit, răcnind, apoi s-a oprit. Stătea acolo, cu labele în aer, frământându-se și, în cele din urmă, s-a coborât pe pământ și s-a rostogolit pe spate.

Argon s-a întors și a plecat, iar Thor, uimit, s-a întors și s-a grăbit să-l ajungă din urmă.

Cei doi au mers și au mers, părăsind porțile Curții Regelui, Thor întrebându-se unde se îndreptau.

„Dacă speri să o întâlnești pe mama ta", a spus Argon în cele din urmă, „ai o călătorie lungă înaintea ta. Țara Druizilor nu este un ținut pe care îl traversați în voie. Este un pământ pe care trebuie să-l *câștigi* pentru a-l traversa. Trebuie să te recunoască. Este un pământ care te cere, care te testează. Numai cei vrednici o pot trece. Mama ta se află la capătul cel mai îndepărtat al acestui pământ. Va fi nevoie de tot ce ai pentru a ajunge la ea. Trebuie să devii mai puternic."

"Dar cum?" întrebă Thor.

„Va trebui să înveți să te cureți de demonii care pândesc în tine. De amintiri vechi, dureroase. De oricine te-a maltratat. De sentimente de furie, ură, răzbunare. De rănire și durere. Trebuie să înveți să te ridici deasupra lor, să-i lași în trecut. Este testul suprem al unui războinic – și al unui druid."

Thor și-a încruntat sprâncenele în timp ce mergeau, încercând să înțeleagă.

„Dar cum fac asta?" el a intrebat.

Argon se opri, iar Thor se uită afară și văzu întins în fața lor un peisaj nesfârșit de întuneric. Pământul era noroi, punctat de copaci morți, iar norii întunecați care străluceau deasupra lui se potriveau cu culoarea lui. Un râu cu șerpuire încet își croia drum prin el, apa lui de culoarea noroiului și Thor și-a dat seama imediat unde se afla.

— Lumea interlopă, spuse Thorgrin, amintindu-și Imperiul. „Țara morților”.

Argon dădu din cap.

„Un loc al celor mai întunecate vise ale tale”, a spus el. „Un pustiu nesfârșit și vast. Se află în interiorul tău. Întunericul, împreună cu lumina. Și trebuie să treci peste asta. Este primul pas în călătorie.”

Thor se uită cu groază la pământul sterp, auzind sunetul îngrozitor al corbilor îndepărtați, simțind întunericul intens care pătrundea în acest loc. S-a întors către Argon să-l întrebe mai multe – dar a fost surprins să-l vadă că era deja plecat.

Thor se întoarse să caute siguranța Curții Regelui, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă – dar și acum dispăruse. Stătea singur, în centrul acestei pustii nesfârșite, înconjurat de moarte, de cele mai întunecate colțuri ale psihicului său – și fără nicio ieșire decât prin.

CAPITOLUL 13

Reece a alergat prin ploaia puternică cu Stara, Matus și Srog lângă el, împleticindu-și drumul pe panta noroioasă în întunericul nopții. Matus alergă cu un braț prins în jurul taliei lui Srog, care șchiopăta rău, în timp ce Reece strânse mâna lui Stara, nu din dragoste, ci pentru a o împiedica să alunece și pentru a nu aluneca și el. Se simțea vinovat chiar și atingând-o, gândindu-se la Selese, dar dată fiind situația, nu avea de ales.

Toți alergau de-a lungul marginii stâncii, alunecând în noroi pe măsură ce mergeau, având grijă să nu cadă peste margine. Reece știa că marea nu era departe, valurile care se prăbușesc undeva dedesubt, și totuși abia le putea auzi peste sunetul ploii puternice. Cu numărul de soldați care îi așteaptă acolo, Reece știa că probabil se aflau într-o misiune sinucigașă. Știa că insularii de Sus îi vor aștepta în forță la țărm, blocându-le orice cale de evacuare posibilă, orice vis de a ajunge la flota surorii sale, care era adăpostită pe mare.

Lui Reece nu-i mai păsa. Măcar aveau un plan și aveau să moară cu onoare, nu stând ca niște lași în acea peșteră. O parte din el, oricum, murise cu Selese, iar acum doar lupta pentru supraviețuire.

Reece știa că nu aveau mult timp înainte de ziuă, când locuitorii Insulelor Superioare se vor muta cu siguranță să se răzbune pe flota surorii sale. Chiar dacă nu au făcut siguranța navei, Reece știa că trebuiau măcar să încerce să ajungă la flotă pentru a-i avertiza. Reece nu le putea lăsa pe toți să moară, nu putea permite ca moartea lor să fie pe capul lui. La urma urmei, el a fost cel care l-a ucis pe Tirus și care, fără să vrea, îi pregătise pe toți pentru răzbunare.

Stâncile au cedat în cele din urmă loc unui versant abrupt de munte și s-au împiedicat în jos, încercând să se îndrepte spre malul de dedesubt, alunecând și proptindu-se unul pe altul. Reece a văzut oceanul răspândit dedesubt și, în cele din urmă, a fost suficient de aproape pentru a auzi valurile lor care se prăbușesc peste sunetul ploii.

Au ajuns pe un mic platou și s-au oprit cu toții, respirând greu.

— Lasă-mă, spuse Srog, gâfâind, strângându-se de partea lui. „Rănа mea nu poate susține asta.”

„Nimeni nu este lăsat în urmă”, a insistat Reece.

Reece a icnit după aer în timp ce se uita în jos și a văzut sute de oameni ai lui Tirus împrăștiați pe țărmuri, stând de pază, de pază, blocându-le scăparea către corăbii – și, de asemenea, împiedicând navele să ajungă la țărm. Reece știa că singurul motiv pentru care nu fuseseră uciși încă era din cauza acoperirii întunericului și din cauza vântului orbitor, a ploii și a ceții.

— Acolo, spuse Stara, arătând.

Reece și-a urmat degetul și a văzut încă zeci de oameni ai lui Tirus apăsați într-o peșteră de pe mal, la adăpost de vânt. Înfundă săgeți lungi în găleți, apoi înfășurau vârfurile săgeților în pânză, încet, meticulos, iar și iar.

— Ulei, spuse Stara. „Se pregătesc să-și aprindă săgețile. Săgețile alea sunt lungi. Sunt destinate navelor. Ei intenționează să incendieze flota”.

Reece a privit, îngrozită și și-a dat seama că avea dreptate. A simțit o groapă în stomac când și-a dat seama cât de aproape erau navele lui Gwendolyn de a se pierde.

„Acele săgeți nu ar zbura niciodată în acest vânt și ploaie”, a spus Matus.

— Nu au nevoie, răspunse Stara. „De îndată ce se oprește ploaia, o vor face.”

— Nu avem mult timp, spuse Srog. „Cum ne propuneți să ne luptăm prin toți acești oameni? Cum putem ajunge la navele Reginei?”

Reece cercetă țărmurile. S-a uitat la corăbii, legănându-se în apele agitate, ancorate poate la o sută de metri în larg; marinarii sigur habar n-aveau ce s-a întâmplat pe țărm, nici habar de ce urma să li se întâmple. Nu putea să-i lase să fie răniți. Și mai trebuia să ajungă la ei pentru propria lor evadare. Reece a cercetat peisajul, întrebându-se cum ar putea să o facă.

„Putem înota”, a spus Reece.

Srog clătină din cap.

„Nu aș reuși niciodată”, a răspuns el.

„Nici unul dintre noi nu ar face-o”, a adăugat Matus. „Acele acelea sunt mai aspre decât par. Nu ești de aici; nu intelegi. Mareele sunt aprige în larg. Ne-am îneca cu toții. Prefer să mor pe uscat decât pe mare.”

„Ce zici de pietrele alea?” spuse deodată Stara.

Toți s-au întors și i-au urmat degetul. În timp ce se uita în ploaie, ștergându-și apa de pe ochi, Reece văzu un debarcader de stânci, ieșind în ocean la vreo treizeci de metri.

„Dacă putem ajunge la marginea acelor stânci, săgețile mele pot ajunge”, a spus Stara, ridicând arcul.

„Poți ajunge la ce?” întrebă Matus.

— Cea mai apropiată navă, spuse ea, de parcă ar fi cel mai evident lucru din lume.

Reece se uită la ea, confuză.

„Și de ce ai trage în propriile noastre nave?”

Stara clătină din cap, nerăbdătoare.

— Nu înțelegi, spuse ea. „Putem atașa o frânghie de săgeată. Dacă săgeata se fixează în punte, ne va da o linie. Ne poate ghida prin ape. Ne putem trage în timp ce înotăm până la navă.”

Reece se uită la ea, impresionată de planul ei îndrăzneț. Ideea era destul de nebună încât ar putea funcționa.

„Și ce vor face oamenii Reginei când vor vedea o săgeată cu o frânghie găzduindu-se în nava lor în întunericul nopții?” întrebă Srog. „O vor tăia. Sau ne vor ucide. De unde să știe că suntem noi?”

se gândi repede Reece.

— Semnul MacGil, spuse el. „Ghearele șoimului. Orice MacGil of the Ring îl va recunoaște. Trei săgeți s-au aruncat direct spre cer, toate în flăcări. Dacă îi împușcăm mai întâi, ei vor ști că suntem noi, nu inamicul.”

Srog se uită la Reece sceptic.

„Și cum vei face ca săgețile în flăcări să reziste pe vreme ca asta?”

„Nu trebuie să reziste”, a răspuns Reece. „Trebuie doar să stea la zbor câteva secunde, suficient pentru ca marinarii să-i vadă, înainte ca ploile să-i stingă.”

Srog clătină din cap.

„Totul mi se pare o nebunie”, a spus el.

„Ai idei mai bune?” întrebă Reece.

Srog clătină din cap.

— Atunci s-a rezolvat, spuse Reece.

— Frânghia aia de acolo, spuse Stara, arătând. „Cel lung, încolăcit, pe plajă, lângă oamenii lui Tirus. Este suficient de lung. De asta avem nevoie. Îl putem lega de săgeată și îl putem face să funcționeze.”

— Și dacă oamenii fratelui tău ne găsesc? întrebă Srog.

Stara a ridicat din umeri.

„Atunci vom fi uciși de oamenii noștri.”

— Și cum rămâne cu cei zece oameni de acolo, care blochează intrarea în debarcader? întrebă Srog.

Reece se uită afară și văzu șase soldați în picioare în fața ei. S-a întors, a smuls arcul lui Stara, a apucat o săgeată, a ridicat-o sus și a tras.

Săgeata a navigat prin aer, coborând patruzeci de metri și l-a străpuns pe unul dintre soldați în gât. A căzut mort.

— Număr nouă, spuse Reece, apoi porni într-un sprint.

*

Ceilalți l-au urmat pe Reece în timp ce acesta sprinta pe deal, alunecând și alunecând, îndreptându-se spre debarcader. Oamenii lui Tirus le-au trebuit câteva clipe să-și dea seama că unul dintre ei a căzut; totuși destul de curând au făcut-o și toți și-au scos armele, în gardă, uitându-se în noapte în căutarea inamicului.

Reece și ceilalți au alergat cu nesăbuință spre punctul de sufocare care ducea la debarcader, Reece simțind că, dacă obțineau suficient de repede, poate că ar putea ucide soldații care îl păzeau înainte să știe ce i-a lovit. Mai important, poate ar putea trece de ei.

„Atacați-i, dar orice ar fi, nu vă opriți din alergat!” strigă Reece celorlalţi. „Nu suntem aici să ne luptăm cu toți – trebuie doar să trecem de ei, până la capătul debarcaderului.”

Întunericul dimineții devreme începea să se ridice în timp ce alergau cu toții, cu săbiile scoase, Reece gâfâind după aer în timp ce picioarele lui loveau nisipul, poticnindu-și, dându-și seama că aceasta ar putea fi ultima cursă din viața lui. Nici grupul de soldați care blocau debarcaderul nu i-a văzut, atenția asupra soldatului lor căzut, cu toții nedumeriți de cine l-a ucis. Trei dintre soldați stăteau cocoșați deasupra lui, încercând să-l reînvie.

Asta a fost greșeala lor fatală. Reece și Matus s-au repezit înainte, când au ajuns la ei, Srog hohotind chiar în spatele lor, cu săbiile scoase, și înainte ca cei trei soldați, cu părțile expuse, și-au dat seama, i-au înjunghiat pe fiecare în inimă. Au rămas șase dintre ei.

Stara, chiar în spatele lor, și-a scos pumnalul și i-a dat unul cu mâna în spate, tăindu-i gâtul, aruncându-l la pământ; apoi s-a întors fără probleme și a înjunghiat pe altul în inimă. Au rămas patru.

Reece i-a dat unul cu mănușa și a dat cu piciorul în altul, în timp ce Srog a dat cu capul cu unul, iar Matus s-a abătut în timp ce un atacator i-a

aruncat o buzdugan pentru cap, apoi s-a ridicat și i-a tăiat stomacul.

În câteva clipe, grupul de soldați care blocau debarcaderul a căzut, în timp ce Reece și ceilalți au trecut pe lângă ei ca o furtună.

A sunat un claxon, iar Reece s-a întors și a văzut că ceilalți oameni ai lui Tirus – sute dintre ei – îi observaseră. Pe plajă s-a ridicat un mare strigăt de luptă, când bărbații s-au întors și au început să alerge pentru ei.

"Franghia!" strigă Stara.

Reece alergă spre colacul uriaș de frânghie din apropiere și o ridică peste umăr; era mai greu decât îşi imaginase. Matus s-a repezit și l-a ajutat și l-au ridicat împreună, în timp ce alergau cu toții pe debarcader, toți patru alergând cât au putut de repede. Stara s-a oprit, s-a întors, și-a ridicat arcul și a tras șase focuri în procesiune, scoțând șase dintre cei mai apropiați soldați, trupurile îngrămădindu-se la baza debarcaderului.

Toţi, găfind după aer, ajunseră în sfârşit la marginea debarcaderului. Valurile se prăbușiră peste tot în jurul lor, spumă stropindu-le peste picioare. Reece și-a pierdut picioarele pentru o clipă, iar Stara a întins mâna și l-a liniștit. Lângă ei, Srog și Matus s-au grăbit să lege frânghia de capătul uneia dintre săgețile Starei.

„Primul semn de avertizare!” strigă Reece, amintindu-i lui Stara.

Stara a luat trei săgeți dintr-o tolbă închisă înfășurată în jurul spatelui ei. Acestea erau învelite cu o cârpă înmuiată cu ulei, pregătită dinainte, ca toți arcașii buni, în propria lor tolbă separată. Din tolbă, ea a scos și pietrele uscate de silex și le-a lovit împreună, creând scântei. A făcut-o din nou și din nou, scânteile nu se prindeau în ploaie. Reece se întoarse să-i vadă pe oamenii lui Tirus asaltând debarcaderul. Știa că timpul lor era scurt.

"Haide!" a plâns Reece.

În cele din urmă, pânza a scânteit și toate cele trei săgeți s-au aprins.

„Impușcă-i sus!” spuse Reece. „Aproape drept deasupra capului! Dar unghi puțin spre nave! Acesta este semnul!”

Stara a tras cele trei săgeți în flăcări în succesiune rapidă și s-au aruncat, aproape una de alta, lovituri perfecte. Era flacăra ghearelor șoimului, sus pe cer, semnul străvechi al lui MacGil și orice comandant bun care privea cerul ar vedea. Reece a fost uşurat să vadă că săgeţile au rămas aprinse timp de cinci secunde bune, până când, în cele din urmă, toate trei s-au stins.

"Franghia!" spuse Matus. „Dă foc acum!”

Stara luă frânghia și săgeata, țintind la mare, la distanță mare, nava.

„Avem o șansă la asta”, i-a spus Reece. "Nu rataţi."

Ea s-a întors și s-a uitat la el, iar el a fost uimit de cât de frumos era chipul ei în ploaie, cât de mândru, cât de nobil, cât de neînfricat. Se uită înapoi la ea și dădu din cap liniştitor.

„Poți face asta”, a spus el. "Am incredere in tine."

Ea a dat din cap înapoi.

Stara s-a întors și a tras și au privit cu toții, Reece ținându-și respirația, în timp ce săgeata se înălța sus, arcuindu-se prin aer. Reece știa că, dacă era scurt, toate aveau să fie terminate.

În cele din urmă, în depărtare, Reece auzi zgomotul satisfăcător al săgeții care străpungea lemnul și, când Reece văzu frânghia întepenită dedesubt, știa că ea lovise: săgeata era blocată în navă. Frânghia s-a desfășurat în timp ce naviga prin aer și au mai rămas doar câțiva metri din ea, când s-a așezat în cele din urmă în locul de odihnă.

Reece se întoarse și văzu sute de oameni ai lui Tirus strigând, prea aproape acum, scoțând săbiile și arcurile și apropiindu-se de ei.

„Apa nu se încălzește deloc!” strigă Matus, privind în jos la marea agitată.

Ca unul singur, cei patru s-au apucat de frânghie și au sărit de pe stânci și în marea în spumă.

Reece a fost șocat de cât de rece era apa; se strădui să-și tragă răsuflarea în timp ce înghiți o gură de apă de mare sărată, legănându-se în sus și în jos în oceanul furibund. S-a ținut de frânghie, fără să dea drumul, indiferent de ce, și s-a tras în sus, câte un picior, îndreptându-se spre barca îndepărtată.

Reece trase puternic și repede, împreună cu ceilalți, și toți începură să-și miște drum prin apă, fiecare tragere îndepărtându-se de țărm și mai aproape de navă.

Reece auzi strigătele în surdină ale oamenilor lui Tirus de pe țărm în spatele lor, apoi auzi un alt zgomot care îl tulbură – zgomotul unei săgeți care străpungea apa. Zgomotul a venit din nou, și din nou, iar Reece s-a uitat în sus și a văzut săgeți navigând prin aer, străpungând apa de ambele părți ale lui. Și-a dat seama că oamenii lui Tirus trăgeau asupra lor.

Reece auzi un țipăt în ureche. Stara. S-a uitat peste el și i-a văzut piciorul străpuns de o săgeată, săgeata ieșind din coapsă. S-a uitat înapoi și a văzut o mulțime de săgeți în aer, șuierând lângă capul lor.

Srog a strigat în continuare, iar Reece a văzut că și el a fost străpuns de o săgeată.

Reece știa că trebuie să facă ceva rapid. Întinse mâna și o apucă pe Stara, împrejurând-o cu un braț în timp ce ea se agita.

— Ține-mă bine, spuse el.

Și-a poziționat trupul peste al ei, astfel încât să fie între ea și țărm, punându-se în calea focului. Apoi, în timp ce ea se agăța, el a tras frânghia pentru amândoi.

Reece a țipat când a simțit brusc o săgeată străpungându-i partea laterală a coapsei. Durerea era chinuitoare. Dar cel puțin s-a mângâiat știind că, dacă nu i-ar fi fost în cale, ar fi lovit-o pe Stara.

Din ce în ce mai multe săgeți navigau pe lângă capetele lor, iar Reece se întrebă cât mai mult vor mai putea ține asta, cât va mai dura până când una dintre săgeți va fi fatală. A tras pentru viața dragă, dublându-și viteza. Reece știa că situația lor era disperată; dacă nu aveau ajutor în curând, toți ar fi murit.

Reece a auzit un alt zgomot, cel al unei săgeți care naviga deasupra capului lui — dar de data aceasta, din altă direcție. El și-a ridicat privirea surprins și a văzut săgeți zburând deasupra lui spre țărm, lansându-se de pe nava Reginei. La început, Reece s-a pregătit, crezând că oamenii Reginei trăgeau asupra lui. Dar apoi, pe măsură ce îi văzu din ce în ce mai mulți zburând deasupra lui și, auzind strigătele oamenilor lui Tirus, își dădu seama: oamenii Reginei le veneau în ajutor.

Sute de săgeți au zburat brusc deasupra capului navei Reginei, ucigând oamenii lui Tirus care trăgeau în ei. Curând, săgețile de pe țărm au încetat să aterizeze lângă ele.

Din calea pericolului, au tras din ce în ce mai tare în marea agitată – și în curând, Reece a simțit o remorcher și și-a dat seama că era atras de oamenii Reginei. Zeci de marinari au apucat frânghiile și au smuls puternic, iar în curând au fost trași, din ce în ce mai repede, chiar pentru navă.

Blăcănindu-se cu disperare în valuri, gâfâind după aer, toți, răniți, ajunseră la marginea navei. O mână se întinse spre Reece și, în timp ce o apucă, ridică privirea și văzu pe unul de-al lui, un MacGil de pe continent, dornic să ajute.

Marinarul coborî privirea și zâmbi.

— Mă bucur să te am la bord, spuse el.

CAPITOLUL 14

Romulus a condus drumul, mărșăluind în fața armatei sale de milioane de oameni, în timp ce treceau pe vârful dealului final, în apropierea Curții Regelui. Când calul său a ajuns în vârf, Luanda s-a legat în spatele lui, priveliștea s-a deschis în fața lui, iar inima lui a urcat de nerăbdare.

Dar Romulus era nedumerit de ceea ce vedea. Se așteptase să vadă orașul plin de oameni, se așteptase să-și prindă nemesisul, Gwendolyn, fără să-și dea seama. Se așteptase să-i vadă pe toți oamenii ei, Argintul, ultimul bastion de forță al Inelului, adunați convenabil într-un singur loc pentru ca el să-i distrugă împreună cu dragonii săi. Aşteptase cu nerăbdare acest moment, retrăindu-l în cap, pregătindu-se să se bucure de acest moment de vârf al victoriei sale.

Dar Romulus a rămas uluit de ceea ce a văzut în fața lui. De aici, putea vedea prin porți, în Curtea Regelui, și nu putea să împace imaginea: era goală.

Gwendolyn fugise. Cumva, ea știa că va veni, el nu știa cum. Îl depășise încă o dată.

— Nu se poate, spuse Romulus cu voce tare, neînțelegând. Unde ar fi putut merge? Cum ar fi putut ea să știe că va veni? Romulus fusese meticulos în ceea ce privește distrugerea pe toți cei aflați în calea lui – nu exista nicio modalitate de a ajunge un mesager la ea. Chiar și-a pus un punct de a-și ține la spate dragonii, ca să nu le audă strigătele, să nu vadă devastația pe care o făcuseră.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor pregătirilor sale, a planificării sale atente, Gwendolyn aflase cumva. Cum a putut ea să evacueze tot orașul atât de repede?

Fața i se îmbujora de furie. Ea îi răpise victoria lui.

Și cel mai confuz dintre toate: unde ar fi putut merge? Inelul era un spațiu finit, știa el, și era doar atât de departe în care puteau merge să se

ascundă.

Romulus, înfuriat, și-a lovit calul cu un țipăt și a pornit pe drumul bine întreținut, chiar spre porțile larg deschise ale Curții Regelui – lăsate deschise parcă pentru a-l tenta. Toți oamenii săi i s-au alăturat, alergând în spatele lui, Luanda încă legată în spatele lui pe calul său, în timp ce mergeau chiar în marele oraș.

Romulus abia își putea stăpâni furia; cel mai mare moment de satisfacţie îi fusese desprins de la el. Visase să distrugă el însuși aceste porți, să-i ucidă pe toți în cale, să dea foc locului și să se bucure de țipetele de durere.

Acum nu mai avea nimic de făcut decât să intre înăuntru.

Nu mi s-a părut deloc o victorie. Se simțea ca o înfrângere. Jumătate din distracția de a lua un oraș era să provoace durere, tortură, devastare. Nu, aceasta nu a fost deloc o victorie.

Oamenii lui Romulus au ovaționat în timp ce intrau călare în oraș, iar sunetul strigătelor lor l-a inflamat și mai mult; idioți proști, sărbătorind o victorie pe care nici măcar nu au obținut-o. Romulus nu mai putea suporta.

Romulus a sărit jos de pe cal, smulgând Luanda cu el, s-a năpustit la primul soldat pe care l-a găsit, și-a scos sabia și i-a tăiat capul. Apoi a încărcat înainte și a tăiat un alt cap; apoi altul; apoi alta.

În cele din urmă, soldații lui au înțeles ideea. Toți și-au oprit desfătarea și au tăcut în timp ce i-au făcut loc. S-au aliniat atenţi, aşteptând comanda lui, tremurând de frică. Curtea orașului, cu doar câteva clipe înainte atât de plină de bucurie, avea acum o paloare a morții.

Romulus stătea în mijlocul oamenilor săi, în timp ce aceștia degajau un cerc în jurul lui și exploda:

„Nu există nicio victorie de sărbătorit, proști! Dimpotrivă, ar trebui să-ți fie rușine. Ați fost cu toții depășiți de o *fată* regină. Ea ne-a ocolit, și-a salvat oamenii din strânsoarea noastră. Este acest motiv de sărbătorire?”

Oamenii lui stăteau nemișcați, fără a mișca niciun mușchi, în timp ce Romulus urca și cobora rândurile, dezbătând dacă să mai omoare pe câțiva dintre ei. Trebuia să-și dezvăluie cumva furia. Nici unul dintre ei nu s-a agitat; îl cunoşteau prea bine.

Romulus, cu mâinile pe șolduri, s-a întors și a cercetat pereții, a scanat peste tot, sperând să găsim un semn al cuiva, al oricărei vieți. Dar nu era niciunul. Unde ar fi putut merge?

Un strigăt strident străpunse aerul, urmat de o bătaie de aripi; s-a făcut mai zgomotos și, în curând, peste capul lui Romulus a apărut oștirea lui de dragoni. S-au învârtit furios, și ei înfuriați, cu ghearele lor mari atârnând sub ei în timp ce coborau în jos, apoi în sus, învârtindu-se iar și iar, de parcă ar fi vrut să sufle foc asupra lor tuturor. Romulus își simțea furia față de lipsa vărsării de sânge. Era o furie pe care o împărtășea.

Ce fel de victorie ar fi aceasta fără moarte și distrugere? Ce fel de victorie ar fi fără să știm că Gwendolyn era moartă, zdrobită sub picioarele lui și că toți oamenii ei au fost anihilati?

În timp ce Romulus se întreba unde ar putea fi Gwendolyn, deodată i-a venit o idee. Cine altcineva ar ști unde s-ar fi dus fata aceea vicleană, în afară de una de-a ei?

Romulus se uită la Luanda; stătea la câțiva metri distanță, călușată, zvârcolindu-se de frânghii, cu încheieturile și gleznele încă legate la spate. Romulus se repezi înainte, ridică cuțitul și ochii ei s-au deschis larg de frică când el se apropie.

Dar el a întins mâna și i-a tăiat legăturile, inclusiv călușul.

"Unde este sora ta?" întrebă Romulus.

Luanda, eliberată de legături, frecându-și încheieturile, se uită în spate.

"De unde sa stiu?" ea a spus. „M-ai legat ca pe un animal. porc murdar.”

Luanda se întinse în spate și își lovi palma peste fața lui, o lovitură care răsună în fața tuturor oamenilor săi. Primul impuls al lui Romulus a fost să o lovească pe spate și să o lovească mai tare decât pe el. Dar s-a reținut. Lovitura s-a simțit de fapt bine, l-a scuturat de gândurile lui întunecate și i-a admirat spiritul de foc, felul în care se uita înapoi la el cu un asemenea venin. De fapt, l-a făcut să zâmbească: îi plăcea să vadă pe cineva la fel de plin de furie ca și el.

— Spune-mi unde este, repetă el încet. "O cunoști. Știi locul ăsta. De ce a plecat? Unde s-a dus?"

Luanda și-a pus mâinile pe șolduri, uitându-se peste tot în jurul Curții Regelui, de parcă ar fi dezbătut.

„Și dacă aș ști”, a spus ea, „de ce ți-aș spune?”

Romulus se uită la ea, cu expresia întunecată. Dar știa că are nevoie de ea și se forța să-și folosească cea mai seducătoare voce.

Făcu un pas mai aproape de ea și zâmbi, ridicând o mână și mângâindu-i părul.

— Pentru că te voi face regina mea, spuse el încet, cu vocea guturală. „Vei fi cea mai puternică femeie din Imperiu.”

Se așteptase ca ea să țâșnească de uimire și recunoștință; și totuși, în schimb, l-a surprins: a bătut joc.

„Nu există nimic pe care mi-aș prefera să-l mai mic”, a scuipat ea. „Aș prefera să mor mai întâi”.

Se încruntă.

„Atunci îți voi da moartea”, a spus el. „Sau orice vrei tu. Dacă nu vrei să fii regina mea, atunci spune-mi ce vrei – orice – și vei avea”.

Luanda se uită lung la el, de parcă l-ar fi rezumat, parcă ar fi gândit. În cele din urmă, ochii ei s-au îngustat.

„Ceea ce vreau”, a spus ea încet, „este să fiu cel care să-mi omoare sora. Vreau să fie capturată în viață. Vreau să o aducă la mine – personal – pentru a cere milă.”

Romulus o privi în sus și în jos, șocat de răspunsul ei. Semăna mai mult cu el decât crezuse el. Pentru prima dată, o admira.

Romulus zâmbi larg. Poate la urma urmei, el avea să o facă într-adevăr regina lui – indiferent dacă îi plăcea sau nu.

— De acord, spuse el.

Luanda făcu câțiva pași înainte, cu spatele la el, și cercetă porțile, curtea, pământul prăfuit, părând că se gândește la toate.

„Dacă o cunosc pe sora mea”, a spus ea, „ea a plănuit o cale de evacuare. Întotdeauna plănuiește înainte. Ea plănuiește totul. Și e mult prea deșteaptă pentru tine. Dacă ar fi vrut să-și salveze oamenii, nu și-ar plănui doar să meargă în altă parte în Inel - ar presupune că în cele din urmă o vei găsi. Deci, oriunde ar fi mers, ar fi în afara Inelului. Peste Canion. Probabil peste o mare. Probabil că navele ei pornesc chiar acum.

Mintea lui Romulus se învârtea în timp ce se gândea la cuvintele ei. În timp ce ea le spunea, instantaneu, el și-a dat seama că avea dreptate. Gwendolyn *ar* face așa ceva. Ea nu și-ar evacua oamenii doar pentru a fi găsite în interiorul Inelului. Ce prost fusese.

Se uită la Luanda cu un respect cu totul nou. Și și-a dat seama că, dacă ar fi s-o oprească pe Gwendolyn, mai avea puțin timp.

Romulus se lăsă pe spate, își întinse gâtul până la cer și își ridică palmele.

„DRAGOI!” a țipat el. „LA CANION!”

Dragonii au țipat la unison, așa cum le-a poruncit Romulus. Oamenii lui nu puteau ajunge la trecerea Canionului la timp pentru a o opri pe ea sau marea — dar dragonii lui puteau. Ar putea zbura în față pentru el, o armată zburătoare, și ar putea să o eviscereze pe Gwendolyn înainte să ajungă la ea.

I-ar răpi o oarecare satisfacție.

Dar era mai bine decât deloc.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Erec deschise ochii când mișcarea blândă de legănat îl scutură din somn. Se uită în jur, dezorientat, încercând să-și dea seama unde se afla. În toți anii săi de războinic, nu își lăsase niciodată să adoarmă, mai ales într-un mediu ciudat. A fost un sentiment profund dezorientator pentru el să se trezească acum și să nu aibă deloc sens unde se afla.

Erec clipi şi îşi dădu seama că stătea întins pe spate într-o barcă mică, de vreo douăzeci de metri lungime, cu o pânză de pânză brută ataşată de un catarg. Barca s-a legănat ușor în valurile uriașe și ondulate ale oceanului, ridicându-le în sus și în jos, parcă i-ar adormi.

Erec ridică privirea spre cerul de deasupra lor, uimit de frumusețea lui. S-a uitat în sus și a văzut cerul deschis cât de departe putea vedea cu ochiul, întreaga lume prinzând viață în răsăritul soarelui, o întindere vastă de violet și roz și violet. O adiere caldă se agită și Erec respiră adânc, mângâiat de aerul oceanului și de culorile blânde ale universului. Era cea mai liniștită scenă pe care o întâlnise vreodată și Erec și-a dat seama de ce adormise.

Erec se uită în jos la silueta care zăcea în brațe și își dădu seama că există un motiv și mai mare pentru sentimentul lui de pace: Alistair. Erec îi simți trupul înainte de a o vedea și se uită la părul ei lung și blond, care se revarsă până la talie, profilul ei frumos, chipul ei perfect sculptat, ochii închiși în timp ce dormea blând, ca un înger, pe pieptul lui. Întins pe spate, cu Alistair în brațe și universul întins în fața lui, Erec nu se simțise niciodată mai în largul lui. Era ca și cum întregul univers ar fi fost creat doar pentru ei doi.

Erec s-a gândit înapoi și și-a amintit evenimentele din noaptea precedentă, iar inima i-a bătut cu putere când și-a amintit capturarea lui de către acești mercenari, iar Alistair aproape că era atacat. Se simțea copleșit de vinovăție pentru că era surprins așa, pentru că nu putea să o apere. Își aminti puterile lui Alistair, ea invocând furtuna, acel monstr, iar gândurile

lui treceau de la frică la mirare. El a privit chipul ei angelic, simțind energia intensă care iradiază din ea și a știut că nu era în întregime de pe acest pământ. Era de altă lume. Se întrebă de profunzimea puterilor care străbăteau ea. El știa că sunt imense. Totuși, poate, imprevizibil.

Deși Erec era înfricoșat de ea, era și probabil, trebuia să recunoască, puțin frică pentru ea. Ce ar însemna puterile ei pentru relația lor? Pentru viața lor împreună? Pentru copiii lor care urmează să vină? Erec se gândi cât de puternic era Thorgrin. Fiii lui Erec ar fi atunci la fel de puternici? Fiicele lui? Și ar putea Alistair să-l iubească și să-l respecte, deși el nu avea aceleași puteri ca ea?

Și cel mai tulburător gând dintre toate: ce se întâmplă dacă puterile ei ar duce cumva la moartea ei? A avut un timp mai scurt de trăit?

Erec i-a studiat chipul și s-a simțit copleșit de dragoste pentru ea și de recunoștință față de ea și s-a rugat ca ea să trăiască pentru totdeauna. El era nerăbdător să o arate oamenilor lui, la nunta lor care urma să vină. Bucuria lui de a fi alături de ea și entuziasmul de a o prezenta familiei lui i-au umbrit chiar și durerea pentru moartea în așteptare a tatălui său.

Erec îl slăbi ușor pe Alistair din piept, dornic să vadă unde erau. Se ridică în genunchi, barca legănându-se, apoi se ridică în picioare, echilibrându-se ca să nu cadă. Stătea în centrul bărcii și privi în orizont. În timp ce făcea, inima i se umfla de entuziasm.

Insulele de Sud se întindeau chiar în față, la fel de frumoase și strălucitoare pe cât și-a amintit Erec de ele în copilărie, stâncile zimțate înconjurând insulele ridicându-se din ocean ca o operă de artă, acoperite de o ceață ușoară, de culoare gălbuie. Soarele strălucea direct pe insule, atât de puternic încât insulele erau cunoscute ca insulele însorite. Păreau de parcă străluceau în mijlocul oceanului întunecat, ca niște sfere uriașe de lumină în mijlocul întunericului.

Erec simți mișcare lângă el, simți barca legănându-se ușor și se întoarse și îl văzu pe Alistair stând lângă el, zâmbind. Ea întinse mâna și i-a luat mâna, iar cei doi s-au uitat împreună la insule.

„Într-o zi vei fi regină acolo”, a spus el. „Vom conduce insulele împreună.”

„Atâta timp cât suntem împreună”, a răspuns Alistair, „aș merge cu tine până la marginile pământului”.

Inima lui Erec tresări de nerăbdare pe măsură ce fiecare val îi aducea din ce în ce mai aproape de insule. Familia lui ar fi acolo să-l

întâmpine? Ce ar crede despre Alistair? Cum ar fi să se întoarcă în acest loc pe care nu-l mai văzuse din copilărie?

Pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult, se întrebă: oare ar fi același loc pe care îl cunoscuse și îl iubea cândva?

*

Erec cercetă cu bucurie linia țărmului, în timp ce barca lor atingea nisipul, sute de locuitori ai Insulelor Sudice îi așteptau, aplaudându-le sosirea. Oamenii lui se făcuseră cu mare fanfară, întinși cât vedea cu ochii, întâmpinându-i ca un rege și o regină. Zeci dintre ei s-au repezit înainte și au apucat marginea bărcii lor și au târât-o în sus pe nisip, în timp ce Erec a sărit jos și a întins o mână pentru Alistair. A luat-o și a călcat pe nisip.

A venit o mare urale în timp ce ea, iar Erec se uită în afară, copleșit de mândrie că a fost îmbrățișat atât de fericit de oamenii lui și să fie alături de Alistair. O persoană după alta apăsa înainte să-l îmbrățișeze și să sărute mâna lui Alistair, în timp ce Erec scana fețele, încercând să recunoască pe oricine din copilăria lui. Totul a fost o neclaritate.

Erec uitase cât de călduroși și prietenoși erau insulele sudice, acești oameni care erau legendari pentru căldura și ospitalitatea lor, care, spunea legenda, erau luminați de vii de soare. S-au grăbit să râdă și să zâmbească și să vă îmbrățișeze sau să mângâie pe spate; totuși, bunătatea lor nu a fost niciodată confundată cu slăbiciune, deoarece erau, de asemenea, cunoscuți a fi războinici legendari, o insulă de războinici puternici, mândri și nobili, printre cei mai pricepuți dintre toate țările. Erau oamenii lui Erec.

În timp ce Erec i-a îmbrățișat înapoi, lacrimile îi curgeau de pe față și și-a dat seama cât de mult îi era dor de patria sa, de poporul lui, de acest loc în care își petrecuse anii formați, de acest loc la care încă visa des. M-a simțit atât de bine să fiu din nou acasă, picioarele lui să fie înapoi pe pământ și m-a simțit atât de bine să fiu atât de iubit. Nu fusese sigur dacă oamenii lui își vor aminti măcar de el și iată-l, primit ca un erou care se întoarce.

De asemenea, i-a încălzit de bucurie inima lui Erec să-i văd întâmpinând-o pe Alistair cu atâta drag, să o trateze de parcă ar fi fost deja una a lor, deja regina lor. Au revărsat asupra ei aceeași dragoste și afecțiune pe care le-au rezervat lui Erec, iar Erec le-a simțit veșnic recunoscător pentru asta.

În toți acești ani petrecuți în Inel, de când tatăl său l-a trimis când era băiat să studieze sub tutela regelui MacGil și a lui Silver, Inelul se simțise ca acasă la Erec. Regele MacGil devenise ca un tată pentru el, iar

Argintii deveniseră toți frații lui. Erec nu se gândise niciodată prea mult la Insulele de Sud, pentru că în mintea lui nu-și imaginase că se va întoarce vreodată. În mintea lui, Inelul devenise casa lui.

Și totuși, acum, după ce se întorsese, Erec a simțit un val de senzații revenindu-i, amintiri, sentimente și și-a dat seama că acest loc era și casa lui. Prima lui casă. Un loc căruia îi datora la fel de multă loialitate ca și față de Inel. La urma urmei, aceștia erau oamenii lui, sângele lui. Se născuse aici, crescuse aici, înainte de a fi trimis în Inel pentru a deveni un mare războinic.

El reușise ceea ce și-a propus tatăl său – devenise cel mai mare războinic dintre toți – și își făcuse mândri pe poporul său. Acum, și-a dat seama, îi datora tatălui său – și poporului său – o datorie. Era timpul să-i servesc. Duty îl chemase și era timpul nu doar să-și vadă tatăl pe moarte, ci și să îmbrățișeze rolul căruia îi fusese destinat încă de la naștere: să-și asume Regatul Insulelor de Sud. Știa că asta va cere poporul său, ceea ce va cere tatăl său, dacă îi plăcea sau nu, și era pregătit să slujească. Cu Alistair alături ca regină, nu se putea gândi la nicio întoarcere mai potrivită.

„Fratele meu”, se auzi o voce.

Erec s-a întors, încântat să audă vocea familiară și a fost bucuros surprins să-l vadă în fața lui pe fratele său mai mic, Strom, zâmbind larg.

„M-aș fi așteptat la întoarcerea ta într-o navă mai glorioasă decât aceasta!” adăugă Strom râzând, în timp ce păşi înainte şi îl îmbrăţişa.

Erec l-a îmbrățișat, apoi l-a tras înapoi și l-a privit în sus și în jos: a fost șocat să-și vadă fratele mai mic, acum, atâția ani mai târziu, un bărbat matur, aproape la fel de mare ca el, ondulat de mușchi. Avea chipul unui războinic împietrit, unul care fusese încercat de luptă. Acum era bărbat.

— Strom, spuse Erec, cu ochii strălucind de aprobare. M-am simțit atât de bine să-l revăd.

Strom, de asemenea, îl privi pe Erec în sus și în jos, calculându-l. A scuturat din cap.

„Eram sigur că am crescut suficient pentru a fi mai înalt decât tine! Fecior de curva! Mai aveam nevoie de un singur centimetru!” Strom râse, strângând umărul lui Erec. „Dar se pare că sunt cel puțin mai mare decât tine.”

Erec clătină din cap. Acela era fratele lui.

„Nu te-ai schimbat deloc”, a spus el. „Încă încerc să mă întrec.”

„Ce vrei să spui că încerci?” spuse Strom. „ *Reușind* . Îți voi arăta mai târziu când ne vom lupta!”

Strom râse cu poftă, iar Erec știa că frățiorul său era serios. Erec a râs și el, uimit de cât de repede au reluat de unde au rămas.

Erec își iubea fratele mai mic și nu simțise niciodată nicio competiție sau gelozie cu el. Cu toate acestea, Strom nu împărtășește același punct de vedere. Pentru frățiorul său, Erec a fost întotdeauna omul de învins, ținta de întrecut; Erec putea să jure că Strom și-a dedicat viața pentru a-l ridica în orice fel.

Erec a râs, dar pentru Strom era o afacere serioasă. Erec întâlnise mulți oameni în viața lui și, totuși, nu întâlnise niciodată o rivalitate mai intensă între frați, chiar dacă era unidirecțională. Relația lui cu Strom fusese întotdeauna un sac mixt. Erec a simțit că Strom îl iubea – și totuși, în același timp, nu-și putea controla dorința de a-l învinge. Erec a dat vina pe seama modului competitiv în care tatăl său i-a crescut, punându-i mereu unul împotriva celuilalt. Tatăl său crezuse că asta îi va face bărbați mai buni, dar nu făcuse decât să creeze dezbinare. Erec însuși nu credea în promovarea competiției și, dacă avea fii, s-a hotărât să nu-i crească niciodată așa; în schimb, Erec a crezut că este mai bine să-i crească pentru a avea grijă unul de celălalt, pentru a-și păzi spatele și pentru a promova loialitatea și abnegația. Acestea, credea Erec, erau adevăratele trăsături ale unui războinic. Competiția era importantă, dar nu în rândul familiei – concurența putea fi învățată pe câmpul de luptă, iar abilitățile puteau fi ascuțite în alte moduri. Uneori, concurența a scos la iveală ce e mai bun din oameni, era adevărat – și, alteori, concurența a încurajat doar ce este mai rău.

— Și să aduci o mireasă cu tine? remarcă Strom, privind peste Alistair, clătinând din cap. „A trebuit să mă întreci și pe mine în asta? Nu mi-am găsit încă mireasa, iar acum mă îndoiesc că voi găsi una la fel de frumoasă ca ea, spuse Strom, în timp ce se înălța, luă mâna lui Alistair și o sărută.

Alistair îi zâmbi înapoi.

„Îmi face plăcere să te cunosc”, a răspuns ea. „Un frate cu Erec este un frate pentru mine.”

— Ei bine, ar trebui să știi, înainte de a te căsători cu el, spuse Strom, că sunt fratele mai bun al lui Erec. Petreceți ceva timp aici și s-ar putea să vă decideți să mă alegeți. La urma urmei, de ce ai vrea stocul mai slab?”

Strom râse, iar Erec clătină din cap. Strom era la fel de obstinat și lipsit de tact ca întotdeauna.

„Știu că mă voi găsi destul de mulțumit de alegerea mea actuală, mulțumesc”, a răspuns Alistair cu un zâmbet, diplomatic ca întotdeauna.

Strom s-a făcut deoparte când mulțimea se despărți și cineva a făcut un pas înainte, iar Erec a fost uimit să vadă cine era:

Dauphine. Sora lui mai mică.

Ultima dată când o văzuse, ea fusese până la brâu, iar acum, lui Erec cu greu îi venea să creadă cât de înaltă crescuse; era aproape la fel de înaltă ca el, cu umerii largi, o postură perfectă și un zâmbet orbitor. Nici nu-i venea să creadă cât de frumoasă devenise ea, cu părul ei lung de căpșuni și cu ochii verzi strălucitori.

Stătea acolo și se uită înapoi la Erec cu aceeași intensitate pe care și-o amintea de când erau copii. Cu doar câțiva ani mai tânără, îl privise mereu pe Erec ca pe un erou, fusese întotdeauna intenționat să-i ceară atenția și fusese întotdeauna incredibil de geloasă și teritorială față de oricine îi luase atenția de la ea. Posibil pentru că tatăl lor fusese întotdeauna absent, conducându-și regatul, Dauphine îl privise pe Erec ca pe o figură paternă în educația lor singură.

Erec își dădu seama acum, din privirea ei și din felul în care îl ignora pe Alistair, că după toți acești ani nu se schimbase deloc.

— Fratele meu, spuse Dauphine, făcând un pas înainte, îmbrățișându-l, îmbrățișându-l strâns, refuzând să-și dea drumul.

Erec a strâns-o și i-a simțit lacrimile curgându-i pe față și pe gâtul lui. Erec și-a dat seama că îi era foarte dor de familia lui, în ciuda tuturor ciudățeniei lor, și a fost copleșitor să-i văd pe toți aici înapoi, într-un singur loc. Într-un fel, se simțea ca și cum nu ar fi plecat niciodată. A fost un sentiment ciudat.

— Sora mea, spuse el. „Mi-a fost tare dor de tine.”

Ea se trase înapoi și se uită la el.

„Nu atât de mult pe cât mi-a fost dor de tine. Ai primit toate scrisorile mele?”

— Fiecare, spuse Erec.

Dauphine îi scrisese în mod constant de-a lungul anilor, șoim după șoim, dându-i sulurile ei. Erec răspunsese când putea, dar nu era în stare să scrie la fel de des sau la fel de mult ca ea. Era clar că nu fusese niciodată

departe de gândurile ei și o parte din el se simțise mereu vinovată că era atât de departe de ea, aproape ca și cum ar fi abandonat o fiică.

„Aceste insule nu au fost la fel fără tine”, a spus ea. „Sunt trist că a fost nevoie de moartea iminentă a tatălui nostru pentru a te aduce înapoi. Nu am fost suficient aici?”

Erec simți o strângere de vinovăție la cuvintele ei și nu știa cum să răspundă.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. „Datoriile mele m-au obligat în altă parte.”

Erec se întoarse către Alistair, nu dorind ca ea să se simtă lăsată deoparte, sperând că Dauphine va fi milostivă cu ea, dar temându-se de altfel. Stomacul i s-a încleștat când le-a prezentat.

— Dauphine, îmi permit să-ți prezint viitoarea mea mireasă, Alistair.

Alistair zâmbi amabil, deloc teritorial, și întinse o mână.

Dauphine se uită la el de parcă i-ar fi fost înmânat un șarpe. Ea se strâmbă și se întoarse către Erec, ignorând-o pe Alistair.

„Și de ce nu alegi o mireasă dintre oamenii tăi?” întrebă Dauphine. „Vrei să spui că un străin ne stăpânește?”

Fața lui Erec se întunecă și se simți mortificat de jenă pentru Alistair.

— Dauphine, spuse el ferm, Alistair este mireasa mea. O iubesc din toată inima. Vă rog să-i arătați respectul pe care i se cuvine. Dacă mă iubești, o vei iubi.”

Dauphine se întoarse și se uită rece la Alistair, ca și cum ar fi privit la o creatură îngrozitoare care s-a spălat pe țărm. Apoi s-a întors brusc cu spatele și s-a îndepărtat, pătrunzând în mulțimea încurajată.

Erec se înroşi, stânjenit. Aceea era sora lui, mereu prinsă într-o furtună de emoții, în mare parte din propria ei, și mereu imprevizibilă. A fost minunat; în ciuda tuturor anilor care trecuseră, nimic nu se schimbase.

Erec se întoarse către Alistair, care părea căzut.

„Îmi pare atât de rău”, a spus el. „Te rog să o ierți. Ea nu știe ce face. Nu este personal pentru tine.”

Alistair dădu din cap, coborând ochii, dar Erec văzu că era zguduită de primire. Se simțea groaznic.

În timp ce era pe cale să o consoleze și mai mult, mulțimea s-a despărțit și a făcut un pas pe mama lui Erec. Erec a fost copleșit să o vadă. Era ca și cum ar fi revenit o parte din sine.

Mama lui întinse ambele mâini în timp ce făcea un pas înainte, nu avea de gând să-l îmbrățișeze mai întâi pe Erec, ci mai degrabă pe Alistair. Aceea a fost mama lui – mereu imprevizibilă și mereu cu un timp impecabil. Ea a știut întotdeauna exact ce să facă și când. Erec a fost atât de uşurat să o vadă şi încântat că îi dăduse lui Alistair onoarea de a o saluta prima.

— Fiica mea să fie, spuse ea, întinzându-i ambele mâini și strângând cu căldură pe cea a lui Alistair.

Alistair ridică privirea spre ea cu un zâmbet surprins, în timp ce mama lui Erec o îmbrățișa, ținând-o strâns, ca o fiică de mult pierdută. Se trase înapoi și o privi în sus și în jos.

„S-a cântat despre frumusețea ta, dar nu-ți face dreptate. Pentru că este cel mai glorios lucru pe care l-am văzut vreodată. Sunt încântat și încântat că Erec te-a ales ca soție. A făcut multe alegeri bune în viața lui, dar niciuna mai bună decât aceasta."

Alistair radia, ochii ei strălucind și Erec își dădu seama cât de copleșită era. Inima i s-a înmuiat. Mama lui reușise, încă o dată, să repare dauna perpetuă pe care o făcuse Dauphine.

— Mulțumesc, regina mea, spuse Alistair. „Este o onoare să te cunosc. Pe orice mamă a lui Erec o voi iubi din toată inima mea."

Mama lui i-a zâmbit înapoi.

„În curând, vei fi soția lui și vei fi regină. Tu vei deține titlul meu. Și nimic nu mă va face mai fericit."

Mama lui Erec s-a întors spre el și l-a îmbrățișat, strângându-l strâns.

— Mamă, spuse el, în timp ce ea se trase înapoi și își ștergea o lacrimă de pe ochi. Părea mult mai în vârstă decât atunci când plecase el, încât privelișstea îl întrista. Fusese plecat atât de mult timp, ratase atât de mulți ani grozavi din viața ei și, văzând-o, îi aducea totul acasă. A văzut toate liniile noi de pe chipul ei și s-a gândit la tatăl său.

— Tatăl tău te așteaptă, spuse ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. „El încă trăiește. Dar nu pentru mult timp. Nu prea are timp. Vino acum."

Ea i-a luat mâna, și ea a luat-o și pe a lui Alistair și, împreună, au mers prin mulțimea înveselită, grăbindu-și drumul, în timp ce Erec se pregăti, nerăbdător să-și vadă tatăl în momentele de moarte. Indiferent ce s-a întâmplat, el era acasă.

Era *acasă* .

CAPITOLUL ȘAISISE

Gwendolyn călărea în căruța din spatele oamenilor ei, mergând spre vest și spre sud de-a lungul Canionului, așa cum fuseseră toată ziua, îndreptându-se spre trecere. Gwen s-a liniștit să știe că, în ciuda protestului poporului ei, în curând aveau să treacă peste Canion și cu atât mai aproape de a se îmbarca în flota de nave care așteptau să-i ducă în Insulele Superioare. Inima ei smulgea cu o combinație de remuşcare și urgență, știind că era ceea ce trebuie făcut, dar totuși urăște să o facă.

Mai presus de toate, însă, Gwen s-a trezit de neliniște în timp ce își privea oamenii, miile și miile care mărșăluiseră de la Curtea Regelui fără tragere de inimă, cu resentimente, toate sub ochii soldaților ei vigilenți care mărgineau oamenii din toate părțile și îi țineau. defilând de-a lungul. A fost ca o revoltă controlată. Oamenii ei clar nu voiau să meargă, iar Gwen îi auzi mormăind mai tare la fiecare pas. Nu știa cât de mult mai putea să-i controleze; era ca o furtună care așteaptă să se spargă.

„Conducerea nu este întotdeauna nedureroasă”, a spus o voce lângă ea.

Gwen se uită spre Kendrick călare alături de ea pe calul său, mândră, nobil, Sandara, noua lui iubire, călare pe calul său în spatele lui.

Gwen s-a mângâiat văzându-l. Ea a zâmbit, încordată.

„Tatăl ar spune mereu asta”, a răspuns Gwen.

Kendrick îi zâmbi înapoi.

„Faci ceea ce crezi că este mai bine pentru oamenii tăi.”

— Dar nu ești de acord, spuse Gwen.

Kendrick a ridicat din umeri.

„Asta nu este important. Admir că o faci.”

— Dar totuși nu ești de acord cu acțiunile mele, insistă ea.

Kendrick oftă.

„Uneori tu și Argon vedeți lucruri pe care eu nu le văd. Nu este ceva ce înțeleg bine. Niciodata nu am. sunt cavaler; Aspir la altceva. Nu am

priceperea sau talentul tău de a vedea lucrurile; Nu mă simt confortabil cu alte tărâmuri. Dar am încredere în tine. Am mereu. Și tatăl a avut încredere în tine și asta îmi este suficient. De fapt, iubitul nostru tată te-a ales tocmai pentru momente ca acestea."

Gwendolyn se uită la el, atinsă.

„Ești cel mai mare frate pe care mi l-aș putea dori", a spus ea. „Tu ai fost mereu acolo pentru mine. Chiar și atunci când nu ești de acord."

Kendrick îi zâmbi înapoi.

„Ești sora mea. Și regina mea. Aș merge până la marginile pământului pentru tine, indiferent dacă sunt de acord cu tine sau nu."

S-a auzit un strigăt, iar Gwendolyn s-a întors și a văzut un grup de oameni împingând cu furie soldații care îi țineau în mișcare de-a lungul rutei de evacuare. Simțea că puțină ordine pe care o aveau începea să se prăbușească și începea să se întrebe cum își va duce oamenii să treacă prin Canion. Într-adevăr, pe măsură ce strigătele lor au escaladat, ea se întrebă dacă ar putea exista măcar o rebeliune totală împotriva ei.

Au ocolit o curbă, iar respirația lui Gwendolyn s-a oprit când se uită afară și văzu vastitatea Canionului întinsă înaintea ei. Ea a văzut toate straturile de ceață, toate culorile diferite, zăbovind în aer, a văzut întinderea nesfârșită, care părea să ajungă chiar în ceruri. Și a văzut podul magnific care se întindea pe el, așteptându-i.

Când oamenii ei au ajuns la baza trecerii, brusc, s-au oprit. Strigătele s-au intensificat și ea a putut vedea că oamenii ei nu mai erau capabili să controleze masele, care se legănau, încoace și încolo, ca niște animale în cușcă. Oamenii au refuzat absolut să mai facă un pas înainte, pe pod. Vedea că le era frică să o traverseze.

„Nu vom părăsi Inelul!" strigă un bărbat.

Mulțimea a aplaudat.

„Casa noastră este aici! Dacă aici trebuie să fie pericol, atunci vom muri aici", a strigat altul.

O altă urale.

„Nu ne poți face să plecăm!" a strigat altul.

S-a ridicat un cor de urale, pe măsură ce oamenii ei au devenit din ce în ce mai încurajați.

Gwendolyn știa că trebuie să facă ceva. Stătea pe căruciorul ei, sus deasupra maselor, și-și întinse mâinile pentru tăcere.

Încet, oamenii ei s-au liniștit, în timp ce toate privirile s-au întors spre ea.

„Nu”, a bubuit ea, „nu pot să te fac să pleci. Ai dreptate. Dar eu sunt regina ta și îți cer asta. Îți promit că există o cauză bună. Și îți promit că, dacă rămâi aici, vei muri.”

Mulțimea a batjocorit, ciugulindu-o, iar obrajii lui Gwendolyn s-au îmbujorat, în timp ce ea simțea cum era să fii urâtă ca conducător. Pentru prima dată, și-a dorit să nu fie regina.

„La Curtea Regelui!” a țipat un bărbat.

Oamenii s-au întors și au început să se întoarcă în direcția ei, departe de pod. Și-a văzut oamenii pierzând controlul, a văzut că nu-i puteau opri.

În timp ce Gwen stătea acolo, cu inima bătându-i în piept, strângând-o pe Guwayne, întrebându-se ce să facă mai departe, se auzi un țipăt îngrozitor brusc pe cer, unul suficient de puternic încât să-i facă părul să se ridice pe ceafa lui Gwen.

Oamenii ei au încetat să strige și au rămas acolo, privind în sus la cer. Gwen se întoarse și se uită spre est, spre orizont, având deja o senzație scufundată a ceea ce ar putea fi.

Nu, se gândi Gwen. Nu acum. Nu când suntem atât de aproape de plecare.

Se auzi un alt țipăt, apoi altul și apoi altul. Ea știa țipătul ăsta oriunde. A fost un strigăt primordial, cel mai puternic strigăt din lume.

Era strigătul unui dragon.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Reece stătea în cala navei Reginei, zgomotul ploii trântind de lemn umplea aerul, cu spatele lipit de perete, alăptându-și rana de la picior și fericit că este în viață. Lângă el stăteau Stara, Srog și Matus, bând bere fierbinte și îngrijindu-și rănile, fiecare dintre ei îngrijit de unul dintre vindecătorii Reginei. Reece s-a strâmbat în timp ce un vindecător a cusut tăietura de pe coapsa lui stângă după ce ea a scos săgeata. A usturat, dar a fost ușurat că săgeata era scoasă și ușurat că o luase în timp ce o proteja pe Stara.

Alături de el, Stara își lua cusăturile cu curaj, abia tresărind, vindecatorul ei terminând cu ultima cusătură, apoi aplicând diverse unguente. Reece a simțit o înțepătură rece când vindecătorul său și-a drapat pe picior o cârpă rece, plină cu unguente; a simțit gelurile reci infiltrându-i încet rana. După câteva secunde, a adus ușurare, iar el s-a relaxat și a început să se simtă mai bine.

Reece a mai băut mult din bere, lichidul fierbinte simțindu-se bine în această noapte rece și ploioasă, și i-a ajuns direct la cap. Nu-și putea aminti că mâncase ultima oară. În timp ce stătea acolo, Reece se simțea incredibil de relaxat după evenimentele îngrozitoare ale nopții și recunoscător că ajunseseră la navă împotriva tuturor nenorociților. Reece și-a dat seama cât de norocoși erau că au scăpat cu răni relativ ușoare. Chiar și Srog, cel mai rănit, primea acum vindecarea de care avea nevoie și, pentru prima dată, Reece a văzut culoarea revenindu-i pe obraji, în timp ce mai mulți vindecători lucrau la rănile sale și l-au asigurat că va fi bine.

În fața lor, stătea Wolfson, comandantul flotei Reginei, un războinic cărunțit, cu o barbă striată de gri, un ochi leneș și o față lată și întărită a unui războinic. Purta uniforma unui marinar al Reginei, împodobită cu toate medaliile și onorurile potrivite rangului său. Era un bun comandant, știa Reece, unul care-și servise tatăl prin multe războaie pe mare. Reece era uşurat că ajunseseră la nava lui.

De îndată ce se îmbarcaseră cu toții, Reece îl avertizase imediat pe Wolfson că se pregăteau săgețile de foc care aveau să-i incendieze flota de îndată ce ploaia se va opri. Wolfson sărise în acțiune, ridicând ancorele întregii sale flote și navigând mai departe în mare, departe de orice săgeți de pe țărm.

Acum toți stăteau aici, ancorați la aproape o milă de țărm, în apele oceanului mai aspre, fiind trântiți de ploaie, nava legănându-se în valuri. Din nou și din nou, au trecut peste detaliile a ceea ce s-a întâmplat și ce următori pași trebuie să ia.

— Ne-ai salvat toată noaptea asta, spuse Wolfson. „Dacă nu ați fi fost voi toți, am fi fost prinși prin surprindere, iar navele noastre ar fi în flăcări de îndată ce ploaia s-ar fi oprit."

„Și totuși nu suntem în siguranță aici", a spus Matus. „Suntem fericiți de săgeți, da, dar să nu credeți că locuitorii Insulei Superioare se vor odihni pe călcâie. La prima lumină, fratele meu Karus își va chema flota din partea îndepărtată a insulei și va ataca ceea ce rămâne din flota ta în larg. Au zeci de nave mai multe decât tine și vei fi expus aici, în apă liberă."

„Nici nu poți pune piciorul pe țărm, cu armata așteptându-te", a adăugat Srog.

Wolfson dădu din cap, de parcă s-ar fi gândit deja.

„Atunci vom coborî la luptă", a răspuns el.

„De ce să aștepți dimineața?" întrebă Stara. „De ce să așteptăm ca ei să ne țină în ambuscadă și să ne atace în larg? De ce să nu pornești chiar acum spre Inel?

Wolfson clătină din cap.

„Ultimul ordin pe care mi l-a dat regina MacGil a fost să ne mențin flota aici în acest golf și să ne menținem pozițiile. Altfel nu am ordin. Nu voi abandona postul nostru. Nu decât dacă Regina îmi ordonă să mă retrag."

— E o nebunie, spuse Stara.

Srog oftă.

„Suntem soldați", a spus el. „Regina MacGil ne-a ordonat să-i ținem insula. Nu sfidăm lanțul de comandă."

„Și totuși ea nu cunoaște circumstanțele care s-au petrecut aici", a subliniat Stara. „La urma urmei, ea nu se aștepta ca fratele ei să-l omoare pe regele Tirus și să declanșeze o revoluție."

Reece a văzut că toată lumea se uită la el și s-a înroșit. El se întrebă dacă Stara nu cumva în mod intenționat să încerce el și dacă îl ura pentru că

și-a ucis tatăl.

„A fost un trădător”, a spus Reece, „a meritat moartea”.

„Chiar și așa, acțiunile tale au declanșat un război”, a replicat ea. „Cred că regina ta ar înțelege retragerea noastră.”

Wolfson clătină din cap.

„Fără un ordin direct, nu ne retragem.”

Toate privirile s-au întors spre Srog, vocea oficială a Reginei de pe insulă. După un timp îndelungat a oftat, resemnat. A scuturat din cap.

„Nu am ordine altfel”, a spus el. „Nu ne putem abandona posturile. Rămânem pe loc și ne luptăm.”

Bărbații au dat din cap și au mormăit de satisfacție, toți de acord. Au săpat, cercetându-și armele, pregătindu-se mental pentru inevitabila luptă care avea să vină dimineața.

Srog și Matus s-au alăturat lui Wolfson în timp ce traversa camera, într-o misiune pentru mai multă bere, fiecare dintre ei șchiopătând, dar ridicându-și picioarele, iar Reece s-a trezit singur cu Stara, așezat unul lângă altul, hrănind o ceașcă fierbinte de bere. Reece își puse cana jos și scoase o piatră din centură și începu să-și ascute sabia. Nu știa ce să-i spună Starei sau dacă ea voia măcar să vorbească cu el, așa că stăteau acolo în tăcere, sunetul săbiei ascuțindu-se tăind ușor camera.

Reece a presupus că Stara era supărată pe el, probabil pentru Selese, sau probabil pentru uciderea tatălui ei, și se aștepta ca ea să se ridice și să traverseze camera cu ceilalți; a fost surprins că ea a continuat să stea acolo, la câțiva metri distanță. Reece nu știa ce să simtă în preajma ei; o parte din el a simțit rușine când a privit-o, gândindu-se la Selese și, de asemenea, la felul în care își încălcase jurământul de a se întoarce după ea. Se simțea vinovat chiar și privind-o, având în vedere dragostea și durerea lui incredibilă pentru Selese, care atârna peste el ca o pătură. A simțit o furtună de emoții și nu știa ce să creadă. O parte din el nu voia s-o vadă, având în vedere ce se întâmplase cu Selese.

O altă parte din el, trebuia să recunoască, voia ca ea să rămână aproape. O parte din el dorea ca ea să vorbească cu el, dorea ca lucrurile să revină la fel cum erau înainte. Dar se simțea vinovat chiar și gândindu-se la asta.

În mod clar, Reece încurcase totul, în toate direcțiile. Probabil că Stara îl ura și nu o putea învinovăți.

„Mulțumesc că m-ai salvat acolo”, a spus în cele din urmă Stara, cu vocea ei atât de blândă, că Reece nu era sigur că o auzise.

Reece se întoarse și se uită la ea, șocat, întrebându-se dacă ea rostise cu adevărat cuvintele sau dacă doar și le imaginase. Stara se uita în jos, nu la el, cu genunchii îndoiți până la piept, părând disperată.

„Nu te-am salvat”, a spus el.

Se întoarse și se uită la el, cu ochii strălucitori, plini de intensitate; a fost uimit, ca întotdeauna, de cât de hipnotizanți erau.

— Ai făcut-o, spuse ea. „Ai luat săgețile pentru mine.”

Reece ridică din umeri.

„Îți datorez la fel de mult ca și mie”, a răspuns el. „Dacă nu mai mult. M-ai salvat de mai multe ori acum.”

Reece s-a întors să-și ascute sabia, iar ea s-a uitat înapoi la podea și au căzut înapoi într-o tăcere, deși de data aceasta una mai confortabilă. Reece a fost surprinsă că vorbise cu el și că nu părea să nu aibă niciun sentiment rău pentru el.

— Credeam că mă urăști, spuse Reece după un timp.

Ea s-a întors și s-a uitat la el.

„Te-am urât?” întrebă ea, cu vocea ridicându-se surprinsă.

Reece se întoarse să se uite la ea.

„La urma urmei, ți-am ucis tatăl.”

se batjocoră Stara.

— Acesta este cu atât mai mult motiv să te placi, spuse ea. „Era așteptat de mult. Sunt surprins că nu l-am omorât eu însumi.”

Reece se uită la ea, șocată. Nu era răspunsul pe care îl așteptase.

„Atunci trebuie să... mă urăști din alte motive”, a spus Reece.

Stara se uită la el, nedumerită.

„Și care ar putea fi acele motive?”

Reece oftă.

„Am jurat că mă voi întoarce la tine”, a spus el, luându-l de pe piept. „Mi-am jurat să anulez nunta mea cu Selese. Și mi-am încălcat jurământul. Te-am dezamagit. Și pentru asta, mi-e rușine.”

Stara oftă.

„Am fost dezamăgit, desigur. Am crezut că dragostea noastră este adevărată. Am fost dezamăgit să aflu că nu este. Că cuvintele tale au fost goale.”

„Dar cuvintele mele *nu* au fost goale”, a insistat Reece.

Ea se uită la el, nedumerită.

„Atunci de ce te-ai răzgândit și ai decis să te căsătorești cu Selese?”

Reece oftă, confuz, neștiind ce să spună. Mintea i se năvăli cu emoții conflictuale.

„Nu este că nu te-am iubit”, a spus el. „Mi-am dat seama că și eu o iubeam pe Selese. Poate într-un mod diferit. Poate chiar nu atât de puternic pe cât te-am iubit. Dar am iubit-o la fel. Și i-am dat cuvântul meu. Și pe măsură ce am navigat înapoi, pe măsură ce distanța s-a făcut între noi, mi-am dat seama că era un cuvânt pe care trebuia să-l păstrez.”

Ea se încruntă.

„Și ce zici de cuvântul tău pentru mine?” ea a intrebat. „Și cum rămâne cu dragostea ta pentru mine? Atunci asta nu a însemnat nimic?”

Reece clătină din cap, neștiind ce să spună.

„A însemnat foarte mult”, a spus el în cele din urmă. „Și știu că ți-am rupt inima. Îmi pare rău."

Stara a ridicat din umeri.

„Bănuiesc că e prea târziu pentru asta acum”, a spus ea. „Tu ai făcut alegerea ta. Viitoarea ta soție, cea căreia ai decis să-i dedici restul vieții, a murit. Și sunt sigur că mă învinovățiți pentru asta.”

Reece se gândi la cuvintele ei, întrebându-se dacă erau adevărate. Chiar a învinuit-o? O parte din el a făcut-o. Dar o parte mai profundă a lui știa că el însuși era singurul vinovat.

„Mă învinovăţesc mai mult decât tine”, a răspuns el, „mult mai mult. A fost alegerea mea. Nu al tău."

Reece oftă.

„Și așa cum ai spus, nimic din toate astea nu contează acum”, a adăugat el. „Când a murit Selese, o parte din mine a murit împreună cu ea. Am jurat să nu mai iubesc niciodată. Și este un jurământ pe care, de data aceasta, intenționez să-l țin.”

Stara s-a uitat la el, iar el a văzut chipul ei transformându-se, a văzut-o zdrobită, încă o dată. Putea vedea ceva strălucindu-i în ochii ei, ca o dezamăgire severă. O demisie. Și-a dat seama în acel moment că ea încă îl iubea, încă mai spera ca ei să fie împreună. Și, fără să vrea, o rănise încă o dată.

Stara dădu brusc din cap, apoi se ridică fără cuvinte și plecă.

Reece privi în jos, ascuțindu-și sabia, urându-se și mai mult și încercând să-și împingă totul din minte; dar pașii lui Stara, traversând

puntea, răsunau în craniul lui, în timp ce ea se îndepărta din ce în ce mai mult, fiecare pas ca un cui în sicriul inimii lui.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Gwen stătea la baza Canionului și privea orizontul, încremenit de groază, pe măsură ce încet, din nori, ieșea la iveală o mulțime de dragoni, uriași, străvechi, toți sufland foc în timp ce se închideau asupra lor. Țipetele tăiau aerul din nou și din nou, zguduind pământul, atât de intens încât Gwen a trebuit să-și ridice mâinile la urechi. Privindu-le apropiindu-se a fost ca și cum ai vedea un coșmar prinde viață, iar Gwen a avut experiența suprarealistă de a vedea sosind soarta adevărată pe care o prevăzuse pentru atâtea luni.

Peste tot în jurul ei, toți oamenii ei, atât de reticenți să traverseze Canionul cu câteva clipe înainte, au izbucnit brusc în țipete, s-au întors și au fugit pentru a-și salva viața, sprintând chiar peste podul împotriva căruia protestaseră. Au fugit pentru ca viețile să se îndepărteze cât mai de mult de Inel, urmând, în mod ironic, același traseu pe care Gwen și-a dorit să o parcurgă tot timpul.

Dar acum, era prea târziu. Gwen i se dovedise dreptate. Avusese dreptate tot timpul. Dar ea a simțit puțină satisfacție.

Dragonii se scufundă, din ce în ce mai aproape, suflând foc. Pe măsură ce un zid de flăcări se apropia, Gwen, simțind deja căldura, știa că în doar câteva clipe, ea și toți cei pe care îi cunoștea și iubesc, vor fi morți.

Lângă ea stăteau toți consilierii ei, iar în spatele ei stăteau toți cavalerii ei, credinciosul Argint, spre meritul lor, niciunul dintre ei nu alergau, toți stând lângă ea, ținând spatele pentru a-și proteja poporul. În spatele ei, în depărtare, auzea strigătele a mii de oameni care alergau pentru a le salva viața. Dacă ar fi ascultat-o mai devreme, se gândi Gwen. Cu toții ar fi fost pe nave până acum, pe mare, în drum spre siguranță.

Dragonii se prăbușesc furioasă, iar Gwen știa că, în ciuda eforturilor oamenilor ei, în curând vor muri cu toții – nu doar ea, ci toți cei care încercau să fugă peste pod. Dragonii erau prea rapizi, prea puternici, prea puternici. Nimic din lume nu i-a putut opri.

Gwen ridică privirea și îi urmărea apropiindu-se, creaturi monstruoase și frumoase, cu aripile batându-și, dinții imenși arătându-se, și știa că privea moartea în față. Avea un singur regret înainte de a muri – că dragostea ei, Thorgrin, nu era aici, lângă ea. Ea dorea să-l mai vadă o dată.

Gwendolyn îl strânse strâns pe Guwayne, ținându-i fața la pieptul ei, nevrând ca el să vadă asta. Și-ar fi dorit, de asemenea, ca Guwayne să fie departe de aici, oriunde în afară de aici, în siguranță într-o altă lume. Viața lui a fost prea scurtă și prea prețioasă pentru a se termina așa.

Dragonii s-au apropiat, cu țipetele lor asurzitoare, acum atât de aproape încât Gwendolyn simți părul de pe piele încrețindu-se de căldură. Oamenii ei au stat cu curaj lângă ea, dar Gwen știa că era un efort zadarnic. Zidul de flăcări le-ar topi săbiile înainte ca ei să aibă ocazia să le ridice.

Gwendolyn închise ochii și se pregăti să-și întâmpine soarta.

Te rog, Doamne. Poți să mă iei. Doar permite oamenilor mei în siguranță. Și copilul meu. Vă rog. Mă ofer. Doar salvează-le.

Când Gwen a deschis ochii, a fost surprinsă să audă un vuiet. Era un vuiet distinct, unul diferit de ceilalți dragoni, unul pe care îl cunoștea bine. Era un vuiet pe care se obișnuise să audă în fiecare zi și un vuiet pe care nu-l mai auzise din ziua în care Mycoples plecase.

Ralibar.

Gwendolyn ridică privirea și-l văzu pe vechiul ei prieten Ralibar apropiindu-se cu repeziciune, zburând deasupra Canionului dinspre vest, alergând să-i înfrunte pe dragonii care se apropiau, cu o furie în chipul lui, nemaivăzută de orice văzuse ea vreodată. Ralibar, mai mare decât toți, un singuratic, era un dragon înfricoșător de privit, chiar mai înfricoșător decât cei care se apropiau și era neînfricat în timp ce se înfrunta singur cu o armată.

Toți dragonii au încetat brusc să mai sufle foc, au încetat să se uite în jos la Gwen și la ceilalți și, în schimb, și-au schimbat concentrarea, privind în sus la Ralibar. Au zburat mai repede și s-au pregătit să-l învingă.

S-a auzit un zgomot grozav deasupra capului, când Ralibar se izbi de dragonul de plumb, cu ghearele scoase; Ralibar se lăsă pe spate și își înfășura ghearele în jurul gâtului dragonului, apoi continuă să zboare, împingând dragonul înapoi, din ce în ce mai departe, ca o ghiulea de tun prin aer. Apoi Ralibar se scufundă, înainte ca ceilalți dragoni să poată ajunge la el, și l-a zdrobit pe balaur la pământ, întregul pământ tremurând în timp ce se prăbușeau.

Ceilalți dragoni s-au întors pentru a-și ajuta prietenul.

"Trebuie sa mergem!" strigă Kendrick lângă ea, trăgând-o de mânecă. „Acum, regina mea!”

Gwendolyn știa că avea dreptate; aceasta a fost șansa lor să fugă. Și totuși ura să-l lase pe Ralibar singur așa, mai ales că toți ceilalți dragoni s-au întors și s-au aruncat să-l atace.

Totuși, Gwen știa că nu avea de ales; ea nu putea face nimic pentru a-l apăra pe Ralibar. Chiar dacă ar încerca să-l ajute, ar fi inutil. Și aceasta a fost singura ei șansă de a scăpa, în timp ce dragonii erau distrași.

„Acum, regina mea!” a implorat Kendrick, strângând-o de braț.

Gwen s-a întors în cele din urmă și s-a alăturat oamenilor ei, toți urcându-și cai și trăsuri și trecând peste pod.

Curând s-au alăturat oamenilor lor, mii dintre ei și-au continuat exodul în masă peste pod și, în cele din urmă, pe cealaltă parte a Inelului. Au ajuns în Wilds, iar Gwen s-a gândit la drumul din față și i-a mulțumit lui Dumnezeu că avea flota care îi așteaptă la țărm pentru evacuare.

Oamenii ei au fugit într-o panică în masă și niciunul dintre ei nu s-a oprit să privească înapoi. Niciuna, adică, cu excepția lui Gwendolyn. Când ajunse în partea îndepărtată a trecerii, Gwen se întoarse pentru a arunca o ultimă privire, iar inima i se scufundă pentru a vedea pe Ralibar atacat din toate părțile. Ralibar s-a luptat strălucit, prind un dragon după altul, folosindu-și ghearele, tăind, luptă, folosindu-și dinții mari, blocându-le pe gât. S-a luptat cu cruzime, doborând un dragon după altul.

Dar erau prea mulți și l-au atacat din toate părțile. Unul după altul, s-au aruncat spre el, ca niște păsări mânioase, l-au apucat, l-au aruncat, s-au gheare și m-au mușcat, l-au zdrobit în bolovani. Ralibar a luptat curajos, dar în curând a fost lovit în pământ de un dragon după altul.

„Gwendolyn, GO!” porunci deodată o voce fermă pe care ea o recunoscu.

Gwendolyn se uită șocată să-l vadă pe Argon și se întrebă cum a ajuns acolo.

Argon a mers singur, fără teamă, pe pod de unul singur. Purta o expresie intensă, concentrată asupra lui Ralibar, iar Gwen urmărea, tulburată, cum Argon ieșea spre centrul podului, folosindu-și toiagul. În cele din urmă, se opri, întinse o singură palmă și ținti spre est, spre Ralibar și ceilalți.

— Ralibar, te chem, bubui Argon, cu vocea lui străveche, poruncitoare. "Intoarce-te la mine!"

Ralibar, la pământ, răsturnând, fiind prins din nou și din nou, întoarse capul și privi spre sunetul vocii lui Argon.

Deodată, din palma ridicată a lui Argon a ieșit o lumină albă strălucitoare, trăgând peste pod până la marginea Canionului. Pe măsură ce a făcut-o, s-a transformat într-un perete uriaș de lumină albă, ridicându-se de la pământ până la cer, agățându-se de partea laterală a Canionului. Părea de parcă Argon crea de unul singur un nou scut energetic.

Ralibar se rostogoli brusc de sub ceilalți dragoni, se ridică în picioare și bate din aripile mari. Se ridică spre cer, cu ceilalți dragoni pe coadă, și se îndreptă spre Argon. Era rănit, nu zbura la fel de repede ca de obicei, iar un dragon a reușit să-l prindă, mușcându-i coada. Gwen și-a ținut respirația pentru că se temea că Ralibar ar putea să nu reușească.

Dar Ralibar s-a eliberat, zvâcnind din ce în ce mai tare, și s-a desprins suficient de mult pentru a zbura prin peretele de lumină al lui Argon, înapoi în aer peste Canion.

Ceilalți dragoni l-au urmat chiar în spatele lui, dar de îndată ce au lovit peretele de lumină, s-au izbit cu capul înainte în el. Au țipat de furie, lovindu-se din nou și din nou, dar nu au reușit să-l pătrundă.

Argon stătea în picioare, cu ambele palme ridicate acum, creând și menținând scutul energetic, iar brațele lui tremurau. Gwen nu-l văzuse niciodată sub atâta tensiune; părea că simte durere de fiecare dată când dragonii loveau scutul. Curând, Argonul s-a prăbușit din cauza efortului, iar Gwen a strigat în timp ce l-a văzut cum lovește pământul. Argon zăcea acolo, neajutorat, ghemuit într-o minge, în centrul podului.

„Ralibar!” strigă Gwen, arătând cu degetul.

Ralibar s-a întors la sunetul vocii ei, iar el a privit în jos și a văzut trupul lui Argon; Ralibar scoase un strigăt și se prăbuși, cu ghearele întinse, țintând direct spre Argon. L-a aruncat în sus, strângându-l strâns și a zburat cu el, cărându-l din ce în ce mai sus în aer.

A urmat-o pe Gwendolyn în timp ce ea se întoarse, conducându-l pe el și pe toți oamenii ei pe drumul înaintea lor, prin Sălbăticii, pentru navele ei și pentru un loc oriunde în lume care nu era Inelul.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Thorgrin a călătorit prin câmpurile nesfârșite de noroi din Țara Druizilor, privind la orizont și sperând să vadă ceva, orice; în schimb, nu era nimic decât dezolarea, nimic care să spargă monotonia peisajului, care părea să se întindă pentru totdeauna. Norii întunecați străluceau, atârnau jos în aer, suficient de jos încât aproape să se atingă, completând imaginea întunericului.

Era imaginea exactă a Lumii Subterane pe care și-o amintea Thor, când mărșăluise prin pustiul Imperiului. Cu toate acestea, Thor s-a forțat să-și amintească, să știe că nu era în Imperiu. Era în Țara Druizilor, își spuse. Tot ceea ce a văzut în fața lui a fost o creație a minții lui. Nu se plimba printr-un peisaj, știa el, ci se plimba prin contururile propriei minți.

În mod conștient, Thor știa că este adevărat și voia să o oprească, să schimbe imaginea dinaintea lui, să aibă gânduri fericite; dar în mod ciudat, s-a trezit incapabil să o schimbe. El și-a dat seama că nu avea încă puterea să facă asta. Oricât de mult a încercat să dorească un peisaj diferit, o lume diferită, s-a trezit trekking prin aceasta, cu picioarele lipite de noroi la fiecare pas pe care îl făcea, fiecare pas muncit, respirând greu. Și simțea un sentiment mai profund de presimțire cu cât mergea mai departe, de parcă ar putea fi atacat în orice moment. Prin ce, nu știa.

Thor își întinse mâna după arme, dar se uită în jos pentru a găsi centura goală; de fapt, nu mai purta armură. Era îmbrăcat din nou în zdrențe, în rochia simplă de băiețel de cioban pe care obișnuia să o poarte. Ce s-a intamplat? Cum era din nou îmbrăcat așa? Unde i-au dus armele? În timp ce Thor a simțit în jurul taliei, tot ce a găsit a fost o sling simplă, cea din copilărie, bine purtată de ani de utilizare.

Thor a mărșăluit și a mărșăluit, în gardă, și a simțit că acesta este un teren de antrenament, că subconștientul lui îl duce prin etape ale vieții sale. În timp ce miji ochii spre orizont, a început să vadă ceva ce iese la vedere. Părea a fi un fel de pădure și, pe măsură ce se apropie, văzu că era un peisaj

nou, plin de copaci morți cât vedeai cu ochii, cu ramurile negre, răsucite. Era o livadă imensă a morții.

Thor a mers pe o potecă îngustă care îl ducea în această pădure, sub ramurile noduroase ale tuturor copacilor, cerul se umplea de sunete de corbi și, în timp ce mergea, a zărit ceva care i-a făcut o groapă în stomac: dintr-un copac din apropiere. , a văzut o siluetă agățată, îmbrăcată în armură, legănându-se deși nu bătea vânt. Armura lui ruginită scârțâi în timp ce se legăna și, în timp ce placa frontală a căzut, Thor l-a recunoscut: era Kolk, fostul său comandant al Legiunii, cu un laț la gât.

Thor a vrut să-l doboare, să-l ajute, dar când se apropia, și-a văzut ochii larg deschiși, a văzut că era mort de mult. Nedumerit, Thor a continuat să meargă, întrebându-se. La următorul copac, a zărit un alt corp agățat, legănându-se, cu ochii larg deschiși. Era Conven, fostul său frate din Legiunea.

În timp ce Thor a continuat, a văzut mii de cavaleri în armură ruginită, atârnând de copaci; în timp ce trecea, a văzut că fiecare copac ținea un corp diferit, toți oameni pe care i-a cunoscut cândva, oameni cu care s-a luptat cândva. Erau oameni despre care știa că erau morți; apoi, Thor a fost șocat să vadă că erau oameni despre care știa că sunt încă în viață: Reece, Elden, O'Connor. Toți frații săi din Legiunea. Apoi au venit membrii Silver. Toți morți.

„Ești ultimul rămas.”

Thor s-a întors și a căutat de jur împrejur sursa vocii, dar nu a reușit să o găsească.

„Un războinic învață să lupte singur. Oamenii lui sunt peste tot în jurul lui. Dar câmpul lui de luptă este el însuși.”

Thor se întoarse iar și iar, dar totuși nu putea găsi vocea. Era vocea lui Argon, știa el; totuşi nu se vedea nicăieri.

Thor s-a grăbit pe potecă, pe lângă miile de trupuri legănate, simțindu-se ca și cum întreaga lume ar fi moartă și întrebându-se dacă asta se va sfârși vreodată. După cum credea el, deodată pădurea a dispărut și s-a întors în peisajul pustiu de noroi.

Thor auzi un zgomot zgomotos și se uită în jos pentru a vedea ceva strecurându-se sub suprafața noroiului, care deveni translucid. S-a uitat atent și a văzut un șarpe gigantic, chiar sub suprafață, trecând în grabă pe lângă. În timp ce studia pământul, a văzut deodată mii de creaturi exotice, toate alunecându-se la câțiva centimetri sub suprafața noroiului. Cumva, nu

au fost capabili să perforeze suprafața noroiului, totuși Thor a simțit că, în orice moment, ar putea cădea și va fi scufundat într-o groapă a morții.

Thor închise ochii în timp ce mergea.

Aceste creaturi nu sunt reale, își spuse el. *Sunt creaturi care se strecoară sub suprafața conștiinței mele. eu le-am creat. Le pot suprima. Folosește-ți mintea, Thorgrin. Foloseste-ti mintea.*

Thor a simțit o căldură uriașă urcându-se între ochi, în centrul frunții, și a simțit că se întărește din ce în ce mai puternic. Se simțea controlând structura universului din jurul său.

Thor a deschis ochii și a privit în jos și a clipit surprins când a văzut că creaturile dispăruseră. Acum nu mergea decât pe noroi.

Thorgrin se simțea împuternicit, începând să-și dea seama că avea capacitatea, la urma urmei, de a-și chema puterile, de a-și controla mediul. Începea să înțeleagă cum să-l valorifice, cum să ajungă la nivelurile mai profunde ale lui; începea să înțeleagă că nu există nicio distincție între lumea din interiorul minții lui și lumea din afară.

Începea să-și dea seama că tot acest pământ era un teren de antrenament. Și-a dat seama că trebuie să atingă un anumit nivel înainte de a-și putea înfrunta mama. Înainte să fie vrednic.

O ceață deasă s-a rostogolit în timp ce Thor mergea, orbindu-l pentru moment. Când în cele din urmă s-a ridicat, a privit prin și în depărtare, a văzut un singur obiect ridicându-se din noroi. Ceața s-a rostogolit din nou și nu era sigur dacă o vedea și și-a mărit pasul, dornic să vadă ce era.

Thor s-a apropiat și, în timp ce a făcut-o, ceața s-a ridicat din nou și a văzut-o din nou. S-a oprit în fața ei, cercetând-o, întrebându-se. La început, părea a fi o cruce uriașă; dar când întinse mâna să-l atingă, își dădu seama că era altceva. Era înghesuit în noroi, straturi de noroi și, în timp ce a întins mâna, l-a șters, puțin câte puțin. Încet, o bucată din obiect a apărut la vedere: era un mâner strălucitor, împânzit cu bijuterii.

Thor stătea acolo, înghețat, cu respirația tăiată în gât. Nu-i venea să creadă. În fața lui, cu lama înfiptă în pământ, învelită în straturi de noroi, așteptând ca el să o apuce, era Sabia Destinului.

Thor clipi de câteva ori, întrebându-se. Se simțea atât de real. El știa că era real. Și totuși, în același timp, Thor știa că el a creat asta, împreună cu orice altceva în acest pământ. M-a simțit atât de bine să văd din nou această armă, să-l ai înapoi pe vechiul său prieten, o armă pentru care

străbătuse jumătate din lume, pentru care își pierduse un prieten drag, care îi dictase atât de mult călătoria în viață. Mânuirea Sabiei Destinului însemnase pentru Thor mai mult decât putea spune. Aproape că a plâns la vederea lui; își dădu seama cât de mult îi lipsise. Într-adevăr, fusese bântuit de vise că ea nu-i mai era la îndemână încă din ziua în care o pierduse.

Și acum, așa cum a văzut-o aici, și-a dat seama că visele lui erau cele care creau asta. Cele mai profunde niveluri ale subconștientului său.

Thor întinse mâna, apucă mânerul sabiei și trase, așteptându-se să o scoată cu ușurință din noroi.

Cu toate acestea, Thor a fost șocat când nu sa clintit.

Thor trase mai tare, apoi îl apucă cu ambele mâini. Sabia se legăna înainte și înapoi, dar oricât ar fi încercat, nu a fost în stare să o scoată.

Thorgrin strigă în cele din urmă cu efort, apoi se prăbuși, căzând în genunchi, respirând greu, zdrobit.

Cum ar putea fi? Cum ar putea fi posibil ca el să nu mai fie vrednic să mânuiască această sabie?

— N-ai fost niciodată atât de puternic pe cât ai crezut, Thornicus, se auzi o voce întunecată.

Firele de păr i-au crescut pe ceafa lui Thor când și-a dat seama imediat a cui era vocea.

S-a întors încet și l-a văzut pe bărbatul pe care-l ura cel mai mult din lume stând acolo, în fața lui, cu un zâmbet malefic pe față:

Andronic.

Andronic zâmbi spre el, ținând într-o mână un topor uriaș de luptă și în cealaltă o sabie. Mușchii lui erau bombați, armura lui abia reușind să-i țină, în timp ce se profila peste Thor.

"Ce faci aici?" întrebă Thor. "Cum ai ajuns aici?"

Andronicus râse, un sunet îngrozitor, zgâiător.

„Am venit în această țară la fel ca tine”, a răspuns el. "In cautarea. Căutam o putere mai mare, puterea mea cea mai interioară. Eram un tânăr războinic. Și atunci am cunoscut-o pe mama ta.”

Thor se uită înapoi, șocat.

„Ți-am spus că mă voi întoarce la tine în visele tale”, a spus Andronicus. „Și aici, în acest pământ, visele sunt suficient de reale încât să te omoare.”

Andronicus s-a aruncat înainte cu securea, iar Thor s-a eschivat în ultimul moment, în timp ce toporul a trecut, pur și simplu dor de el.

„Nu ești real!” strigă Thor, îndreptând palma spre tatăl său, încercând să-și cheme puterea pentru a-l face să plece.

Andronicus și-a legănat sabia și i-a tăiat brațul lui Thor.

Thor a strigat de durere îngrozitoare, sângele curgând din rană.

Andronicus se uită înapoi, râzând.

„Nu este adevărat? Când te înjunghi în inimă, vei fi mort, pentru totdeauna. Ca si mine. Poate m-ai creat. Dar acum sunt aici și sunt suficient de real să te ucid – și o voi face.”

Andronicus s-a balansat din nou și din nou, iar Thor s-a eschivat de fiecare dată, sabia lipsind, dar de fiecare dată apropiindu-se. Thor s-a uitat la Sabia Destinului și și-a dorit mai mult decât orice să o poată mânui.

În timp ce Andronicus s-a aruncat asupra lui, Thor și-a amintit praștia: s-a întins, a apucat-o și a aruncat o piatră.

Piatra s-a îndreptat spre capul lui Andronic, dar Andronic și-a legănat sabia și a lovit piatra din aer.

„Armele tale din copilărie nu-ți vor face bine aici, băiete”, a spus tatăl său.

Thor a căutat cu disperare o armă oriunde, dar nu a găsit-o. Era lipsit de apărare împotriva acestui monstru, iar Andronicus era hotărât să-l omoare.

— Încă îmi rezisti, spuse Andronicus. „Dar eu sunt o parte din tine. Accepta-ma. Acceptă-mă și voi dispărea.”

"Nu!" a exclamat Thor.

Andronic și-a ridicat securea și i-a aruncat-o spre Thor. Thor nu se așteptase la asta și abia a avut timp să se ferească, în timp ce zbura cap la cap și i-a tăiat umărul. strigă Thor de durere, în timp ce sângele îi curgea din celălalt braț.

Înainte să poată reacționa, Andronicus l-a lovit cu ambele picioare în piept, doborându-l pe Thor pe spate.

Thor a alunecat zeci de picioare pe noroi, până când în cele din urmă s-a oprit. Și-a ridicat privirea, dar Andronicus stătea deja deasupra lui și și-a ridicat toporul de luptă sus.

„Te iubesc, Thornicus. Și de aceea trebuie să te ucid.”

În timp ce Andronicus și-a ridicat securea sus, Thor, fără apărare, și-a ridicat mâinile și a strigat, știind că acesta ar fi un mod îngrozitor de a muri.

CAPITOLUL 20

Erec urcă rapid pe scarile nesfârșite care duceau în vârful celui mai înalt vârf al Insulelor de Sud, ridicând privirea în timp ce mergea, cu inima încălzită la vederea fortului tatălui său. Acolo stătea, în cel mai înalt punct al insulei, exact așa cum își amintise când era copil. Era o structură frumoasă, ca un mic castel, totuși pătrată și joasă până la pământ, împodobită cu turnulețe și parapete. A fost construit din pietre străvechi extrase cu secole în urmă din aceste stânci, iar prezența sa era impunătoare. Pentru Erec, era acasă; dar întruchipa și un loc special în visele lui, un loc aproape magic.

Erec se apropie de ușile sale masive de cupru, înalte și dreptunghiulare, strălucind atât de puternic în soare încât a trebuit să-și miște ochii, cu mânerele lor uriașe sculptate care le aduceau amintiri. Erec uitase că Insulele de Sud erau o țară de cupru, minele sale bogate de cupru producând o cantitate nesfârșită de material, atât de mult încât aproape fiecare structură din Insulele de Sud, chiar și cea mai săracă casă, avea un element de cupru în ea. Fortul tatălui său, cea mai frumoasă și mai elaborată structură de aici, avea atât de mult cupru pe el, strălucea atât de puternic, încât era vizibil din aproape orice punct de pe insule. A fost conceput pentru a lăsa oamenii în uimire, fie că sunt prieteni sau dușmani.

Erec respira greu, cu picioarele arzând, când ajunse în cele din urmă pe platou și se apropia de locul — uitase cât de abrupte erau Insulele Superioare, cum întreaga insulă era practic un lanț muntos imens, o serie de cote, în creștere și în coborâre, oamenii trebuie să urce constant trepte nesfârșite cioplite în piatră pentru a ajunge la orice. Fortul tatălui său, mai ales. Erec și-a dat seama că, indiferent de forma în care s-ar afla, tot nu era forma insulelor din sud, unde toți bărbații – și femeile – aveau picioare de trunchi de copaci, obișnuiți toată viața să urce și să coboare.

În timp ce Erec se apropia de uși, Alistair alături de el, o jumătate de duzină de soldați, îmbrăcați în uniforma Insulelor de Sud, din cap până în

picioare, cu armură de aramă, arme, scuturi, strălucind ca fortul, s-au dat imediat la o parte și au deschis ușile pentru l. Ei și-au plecat capetele, oferindu-i o primire potrivită pentru un rege. I-a dat lui Erec o senzație ciudată; a adus acasă faptul că, în curând, tatăl lui va fi mort — și el va fi rege.

Erec nu fusese niciodată tratat ca un rege înainte și și-a dat seama că nu-i plăcea sentimentul. A fost un om umil la inimă, toată viața sa dedicată să fie un soldat loial, un războinic, un cavaler – nu politicii sau fastului. Viața lui a fost dedicată slujirii altora, slujirii Inelului, pentru a fi cel mai bun războinic care putea fi. Nu-i păsa de altceva.

Văzând toți acești oameni din Insulele de Sud tratându-l cu o astfel de primire, l-a făcut să realizeze că viața lui era pe cale să se schimbe. În curând avea să petreacă mai puțin timp cu armele sale, mai puțin timp pe teren și mai mult timp fiind un conducător, în sălile politicii. Nu era sigur dacă îi plăcea sentimentul. A fost aceasta evoluția naturală a unui războinic? el s-a intrebat. Să te ridici de pe câmpul de luptă, un loc de cinste, și să intri în câmpul tulbure al politicii? Erec a simțit că există mai multă onoare în luptă și că, cu cât cineva pătrunde mai adânc în politică și putere, cu atât risca mai mult onoarea. Evoluția de la războinic la conducător a fost evoluția naturală a responsabilității? Sau a fost o de-evoluție, o pătare a onorurilor și virtuților cuiva?

Erec nu știa răspunsul și o parte din el nu voia să afle. Își dorea o viață simplă ca războinic, apărându-și regatul, trăind printre oamenii lui. Nu voia să-i conducă. Și totuși era primul născut al tatălui său și toți cei de pe Insule, inclusiv tatăl său, nu se așteptau la nimic mai puțin de la el.

Dacă a existat vreun har mântuitor de a fi Rege pe aceste insule, a fost faptul că regii de aici erau diferiți de regii din orice altă parte a lumii; a fi rege aici însemna că nu trebuia doar să fie ales după descendență, ci și să câștigi. Pentru a câștiga Regatul, Erec ar trebui să fie testat pe câmpul de luptă, de către propriul său popor. Ar fi convocat un concurs și orice plebeu ar avea dreptul să-l provoace. Dacă vreunul dintre ei l-ar fi învins, atunci Regatul le-ar trece. Cel puțin Erec, presupunând că a câștigat, ar fi rege prin merit – și nu numai prin descendență.

Erec a mărșăluit pe coridoare ținându-l de mână pe Alistair, pașii lor răsunând pe podelele de aramă, însoțitorii și soldații aliniați, plecând capetele în timp ce treceau. Mai mulți însoțitori le-au deschis un alt set de uși și au cotit pe un alt coridor și pe altul și, în cele din urmă, înaintea lor au

fost ușile către camera tatălui său. Un ultim soldat deschise ușa și Erec se pregăti, nervos, anticipând în ce stare ar putea fi tatăl său.

Alistair se opri cu el înaintea ușii, trăgându-l de mână.

„Stăpâne, să intru cu tine?” întrebă Alistair, ezitând.

Erec dădu din cap.

„Tu vei fi soția mea. Se cuvine să-l întâlnești pe tatăl meu înainte să moară.”

„Totuși nu l-ai văzut din tinerețe. Poate vrei ceva timp singură cu el.”

Erec o strânse de mână. „Unde merg eu, mergi tu.”

Cei doi au intrat în cameră și ușa s-a închis în urma lor, lăsându-i doar pe cei doi în această cameră cu Regele, împreună cu însoțitorii aliniați solemn de-a lungul pereților.

Pentru prima dată de când era băiat, Erec și-a pus ochii pe tatăl său, iar inima i s-a scufundat. Tatăl lui zăcea în pat, cu capul sprijinit pe perne de mătase, cu huse de mătase până la piept, în ciuda zilei calde de vară. Părea mult mai bătrân, mai fragil, mai mic decât își amintea Erec. Vederea l-a durut fără sfârșit.

În amintirea lui Erec, tatăl său era ca un mare războinic înalt, cu pieptul lat, un om feroce și dur, înțelept și calculat, respectat de toți cei care îl priveau. Era un om care reușise să prindă tronul în tinerețe, să-i depășească pe alții care aveau descendență regală prin forță, hotărâre și pricepere de luptă.

Fiind un războinic și nu un conducător, un om care nu a venit din sângele regal, toți locuitorii insulei fuseseră siguri că nu va putea să rămână pe tron și că nu va fi un mare conducător. Dar tatăl lui i-a surprins pe toți. S-a dovedit a fi nu numai cel mai bun războinic din Insule, ci și un conducător mare și viclean. El a reușit să se țină de tron – și să-l întărească – toată viața și, în acest proces, a făcut din Insulele de Sud un loc mult mai puternic. El a fost cel care descoperise minele de cupru, care le adusese toată bogăția, care ajutase la construirea celor mai multe dintre structurile de cupru de pe insulă de astăzi; el era cel care extinsese flota de pescuit, întărise stâncile, făcuse insulele prospere și bogate – și care apărase toate atacurile asupra insulelor sale. Reușise în toți acești ani, în ciuda previziunilor și, în mod imprevizibil, devenise cel mai mare rege pe care îl cunoscusese vreodată Insulele de Sud.

Și acum zăcea pe moarte, acest munte de om, iar Erec știa că vor fi pantofi uriași de umplut. Nu știa dacă el sau cineva era capabil să le umple.

— Tată, spuse Erec, cu inima frângându-i-se, când a pășit înainte și s-a oprit lângă patul tatălui său.

Regele a deschis ușor ochii, apoi la vederea lui Erec, i-a deschis mai larg. Își aplecă capul în față, doar puțin, se uită la Erec și întinse o mână firavă.

Erec o strânse și sărută mâna tatălui său. Era încrețit și vechi și rece la atingere. Se simțea ca moartea.

— Fiul meu, spuse el, tânjind în voce.

Erec și-a admirat tatăl ca rege și ca soldat; dar avea sentimente amestecate despre el ca tată. La urma urmei, tatăl său îl expediase la o vârstă foarte fragedă, îl îndepărtase de tot ce știa și iubea. Știa că tatăl său a făcut-o în folosul lui, dar, cu toate acestea, o parte din Erec a simțit că tatăl său nu l-ar fi dorit aici. Sau era mai interesat să fie rege decât tată.

O parte din Erec, nu putea nega, ar fi vrut să rămână aici, să fie aproape, să-și petreacă viața alături de tatăl și familia; o parte din Erec, trebuia să recunoască, îi era supărată tatălui său pentru acest exil forțat, pentru că și-a ales viața pentru el.

„Ai ajuns la mine înainte de moartea mea”, a spus tatăl său.

Erec dădu din cap, cu ochii strălucind la sunetul vocii slabe a tatălui său. Nu părea potrivit ca un războinic atât de mare să fie redus la asta.

„Poate că nu vei muri, părinte”, a spus el.

Tatăl său clătină din cap.

„Fiecare vindecător de aici m-a văzut de două ori. Trebuia să mor cu luni în urmă. Am agățat să te văd, a spus el, izbucnind într-un acces de tuse.

Erec putea vedea ochii tatălui său strălucind și putea vedea că tatălui său chiar îi pasă de el. I-a lovit profund inima. În ciuda lui, Erec simți o lacrimă. A șters-o repede.

„Probabil crezi că nu mi-a păsat de tine, după ce te-a trimis în toți acești ani. Dar pentru că mi *-a* păsat de tine. Știam că o viață cu familia MacGil ți-ar câștiga faimă și reputație și ți-ar avea un rang peste ceea ce ai fi putut vreodată să obții aici, pe insulele noastre mici. Când erai băiat, erai cel mai bun războinic pe care l-am văzut vreodată. Îndrăznesc să spun că m-am văzut în tine. Este adevărat, nu am vrut să-i privez pe MacGils de abilitățile tale; dar între tine și mine, îți voi spune, a fost și faptul că nu am vrut să te privez de puterea pe care o poți obține acolo.”

Erec a dat din cap, atins, începând să înțeleagă, să-și privească tatăl într-o lumină cu totul nouă.

— Înțeleg, părinte.

Tatăl său a început să tușească din nou și, când s-a oprit, a ridicat privirea și l-a văzut pe Alistair. El îi făcu semn spre ea.

„Mireasa ta”, a spus el. "Vreau sa o vad."

Erec se întoarse și dădu din cap, iar Alistair făcu un pas înainte, tente, apoi îngenunche lângă Erec, întinse mâna și sărută mâna tatălui său.

— Domnule meu, spuse ea încet.

A privit-o în sus și în jos, cu atenție, timp îndelungat, apoi în cele din urmă dădu din cap cu satisfacție.

„Ești mult mai mult decât o femeie frumoasă”, a spus el. „Pot să văd în ochii tăi. Și tu ești un războinic. Erec a ales bine.”

Alistair dădu înapoi, părând atins.

„Tratează-l bine”, a adăugat regele. „În curând vei fi regina aici într-o zi. O regină trebuie să fie mai mult decât o soție devotată. Tratează-mi bine și oamenii. Oamenii au nevoie de un rege, dar au nevoie și de o regină. Nu uita asta."

Alistair dădu din cap.

— Da, domnul meu.

— Trebuie să vorbesc cu tine acum, îi spuse el lui Erec.

Erec dădu din cap către Alistair, iar ea se înclină și se întoarse repede și părăsi camera, închizând ușa în urma ei.

„Voi toți, lăsați-ne”, strigă Regele.

Unul câte unul turma lui de însoțitori ieși grăbit din cameră, închizând ușa.

Erec și tatăl său au rămas singuri, iar tăcerea a fost mai grea. Erec strânse mâna tatălui său, lăsând liber ca o lacrimă să-i curgă pe față.

„Nu vreau să mori, părinte”, a spus el, reținându-și lacrimile.

„Știu, fiul meu. Totuși, timpul meu a ajuns la sfârșit pe acest pământ. Puține lucruri contează pentru mine acum. Ceea ce contează pentru mine acum, mai ales, ești tu.”

Tuși îndelung, apoi se aplecă în față.

„Ascultă-mă”, a poruncit el, cu vocea brusc fermă, purtând puterea pe care Erec și-a amintit când era copil. Ridică privirea și văzu în chipul tatălui său o licărire a hotărârii înverșunate de care și-a amintit. „Sunt multe pe care trebuie să le înțelegi și nu prea mult timp să le înveți. Oamenii mei

— oamenii noștri — sunt mai complexi decât crezi. Nu uita niciodată rădăcinile noastre. Cu sute de ani în urmă, insulele noastre erau o simplă colonie pentru prizonieri, proscriși, exilați, sclavi - toți oamenii pe care Inelul nu și-i dorea. Le-au trimis aici să moară.

„Dar i-am surprins pe toți și am supraviețuit. Am devenit un popor în sine. Și de-a lungul secolelor, am evoluat. Am devenit autosuficienți și cei mai mari războinici de oriunde în Imperiu. Am devenit marinari adepți, pescari, fermieri, chiar și în aceste stânci accidentate. Acum, secole mai târziu, am trecut de la proscriși la o bijuterie a coroanei, o națiune de recompense și războinici.

„Relația noastră cu familia MacGil s-a îmbunătățit de-a lungul anilor până la punctul în care le-am trimis războinicii noștri la ucenici, iar ei ne-au trimis pe ai lor. Familia MacGil își doresc războinicii noștri. Întotdeauna a existat o alianță nespusă între noi. În vremuri de mare necaz sau pericol, ei se așteaptă să le venim în ajutor. Dar ceea ce trebuie să înțelegeți este că oamenii noștri sunt împărțiți. Unii ne consideră datori față de ei și vor rămâne loiali până la moarte. Dar o mare parte dintre noi suntem izolaționiști. Ei sunt supărați de Inel și nu vor să ajute."

Se uită la Erec cu înțeles.

„Trebuie să-ți înțelegi oamenii. Dacă încerci să-i adun pe toți pentru apărarea Inelului, s-ar putea să ai un război civil pe mâini. Sunt mândri și încăpățânați. Încearcă să-i conduci pe toți și nu vei conduce niciunul dintre ei. Trebuie să conduci cu atenție. Înțelegi? Tu, ca Rege, trebuie să decizi."

Tatăl său a avut o criză prelungită de tuse, iar Erec stătea acolo, încercând să proceseze totul. Începea să realizeze că oamenii lui și politica lor erau mult mai complexe decât crezuse.

„Dar tată, familia MacGil m-a luat ca unul dintre ai lor. Inelul este a doua mea casă. Am jurat să le vin în ajutor dacă vor avea nevoie vreodată de el – și îmi țin întotdeauna jurămintele."

Tatăl lui dădu din cap.

„Și acum vei ajunge să realizezi ce înseamnă să fii rege. Este ușor să-ți dai cuvântul — și să-l ții — ca războinic; este mult mai greu să-l păstrezi ca domnitor. Dacă oamenii tăi nu te vor urma, pe cine conduci?

Erec se gândi la cuvintele lui, în timp ce tatăl său închise brusc ochii. Își ridică mâna și îi făcu semn lui Erec să plece. Erec a vrut să-și ia rămas bun de la el, să-l îmbrățișeze.

Dar acesta nu a fost felul tatălui său – nu a fost niciodată. Tatăl lui a fost un bărbat rece și dur când și-a dorit să fie – chiar și brusc. Și acum Erec putea să vadă că a terminat cu el. Erec își servise scopul.

În timp ce Erec s-a întors să iasă pe uşă, tatăl său tuşind şi tuşind, Erec ştia că aceasta era ultima oară când îl va vedea vreodată şi a rămas mirat. Tatăl său îl lăsase moștenitor al regatului său – dar îl iubea el cu adevărat ca pe fiu? Sau l-a iubit doar ca moștenitor al afacerilor sale?

Și cu atât mai mult, gândul care l-a lovit pe Erec ca un cuțit în piept: dacă a fi Rege însemna să-și compromită cuvântul, onoarea, de dragul maselor, era asta ceva ce putea face Erec? Erec își trăise toată viața pentru onoare și avea să renunțe la viață pentru onoare, indiferent de preț. Dar, ca rege, își putea permite acest lux? El s-ar distruge pe sine de dragul onoarei – dar ar putea să distrugă o împărăție?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Gwendolyn stătea în fruntea navei uriașe, conducându-și flota, uitându-se la orizont și ridicându-se în sus și în jos, în timp ce nava era sprijinită de valurile ondulate. Ea a respirat adânc, știind că fiecare clipă, fiecare pulverizare a unui val oceanic, îi ducea tot mai departe de Inel.

Au navigat într-un vânt puternic și ceață, ploaia oprindu-se în cele din urmă, dar norii groși și posomorâți refuzând să se retragă. În ciuda verii, era din ce în ce mai frig cu cât mergeau mai spre nord, iar Gwen își trase strâns mantia pe umeri. Ea îl strânse pe Guwayne, ținându-l strâns la pieptul ei, savurând căldura lui, legănându-l în timp ce privea afară și se întreba de viitorul care le avea în față.

Gwendolyn nu s-a întors și nu s-a uitat înapoi – nici măcar o dată – deși știa că continentul Inelului era acum departe de vedere. Se temea că, dacă s-ar întoarce, va vedea dragonii lui Romulus, că, cumva, vor sparge scutul lui Argon și îi vor urmări. Amintindu-și de vederea lor îngrozitoare, de căldura flăcărilor lor când se apropiaseră, ea se cutremură; ea nu voia să-l strică.

În jurul ei, tot ce era, era ocean, apă în toate direcțiile, o monotonie nesfârșită. Dar nu conta; ea a salutat apa pentru o schimbare. Nu suporta să se uite înapoi în spatele ei, în direcția în care se afla odinioară casa ei. A fost prea dureros. Tot ce a iubit și prețuit vreodată, știa ea, era acum ars din temelii; Curtea Regelui, i se părea rău să se gândească, era acum bucurată de Romulus și soldații săi, de dragonii săi. Toți oamenii ei de pe tot Inelul, cei care nu avuseseră timp să evacueze cu ea, erau cu siguranță morți. Patria ei nu mai era. Gwen se simțea eviscerată; a simțit că, cumva, era numai vina ei. Și-a dorit din suflet să-și fi salvat mai mulți oameni.

Tot ce mai rămăsese, toată speranța pe care ea o lăsase în lume, stătea drept înainte. Ea s-a uitat în jur și și-a văzut zecile de nave și nu a putut să nu simtă că se fură ca niște exilați, un exod în masă din recompensele Inelului către insulele de Sus, singuratice, stâncoase și

furtunoase. Gwen tremura să creadă că restul zilelor ei, zilele poporului ei, vor fi sortite unui asemenea loc; dar cel puţin, îşi spuse ea, erau în viaţă. Au supraviețuit. Și deocamdată, asta era tot ce conta.

Gwen știa că nu avea să fie o petrecere de bun venit care să o aștepte; doar o primire rece, dacă nu ostilă, de către oamenii lui Tirus. Ultima pe care o auzise, o trimisese pe Reece să-i ceară scuze lui Tirus; cine știa cum o luase Tirus. Ar fi el milostiv la sosirea lor? se întrebă ea. Cumva, se îndoia. Ea locuia acum într-un loc rece, sterp, blocată între un adversar și altul, ea și toți oamenii ei siliți să lupte, într-un fel sau altul, în orice direcție au ales, doar pentru a supraviețui.

Gwen închise ochii și încercă să alunge groaza; se gândi la toți oamenii pe care trebuia să-i lase în urmă, răspândiți în Inel, toți în grija ei. Ea clătină din cap, gândindu-se la toate familiile care trebuie să fie moarte chiar acum, eviscerate de mâna lui Romulus și de respirația dragonilor săi. Ea nu înțelegea cum s-ar fi putut întâmpla. Romulus, cumva, reușise să coboare Scutul și reușise să controleze cumva toți acei dragoni. Simțise soarta venind, dar nu și-a imaginat niciodată o asemenea amploare a distrugerii.

Gwen avea chef să se prăbușească, ca să renunțe, atât de slabă și obosită și epuizată în orice fel posibil, dar se forța să fie puternică. La urma urmei, ea era regina și încă conducea, iar oamenii ei se uitau la ea. Regatul ei se micșorase la această navă, această flotă, aceste sute de oameni, dar totuși, era ceva. A trebuit să meargă mai departe de dragul lor.

Gwen dorea pe cineva cu care să vorbească, acum mai mult ca niciodată. Se gândi la Argon și își aminti cum Ralibar îi ajunsese din urmă, depusese trupul moale al lui Argon, nemișcat, pe punte, unde încă zăcea; Gwendolyn și ceilalți încercaseră să-l trezească, fără niciun rezultat. Inima i se frânse la această vedere și se întrebă dacă Argon îi părăsise de data asta definitiv. Ralibar decolase, ea nu știa unde și nici nu știa dacă se va întoarce vreodată la ea. Gwendolyn se simțea mai singură ca niciodată. Fără Argon, fără Ralibar, fără Thor – și doar cu acești câteva mii de oameni – ce speranță avea vreunul dintre ei? Ar fi avut noroc, știa ea, să ajungă chiar și în Insulele Superioare. Dacă scutul lui Argon ar fi coborât, ar fi terminat. Nu puteau rezista unui atac direct al lui Romulus și al dragonilor săi, iar ea știa că, în cele din urmă, cu siguranță îi vor urma.

Gwen se uită la orizont, la mările furtunoase și și-a dorit ca acum, mai mult ca niciodată, Thorgrin să fie aici, lângă ea.

"Regina mea?" se auzi o voce blândă.

Gwendolyn s-a întors să-l vadă pe fratele ei, Kendrick, venind lângă ea, împreună cu celălalt frate al ei, Godfrey, și Steffen și Aberthol. Ea s-a liniștit în prezența lor și a fost recunoscătoare că măcar au supraviețuit.

„Nu ne vom apropia de Insule de ceva vreme, chiar și astăzi. Noaptea se profilează, iar vântul se ridică. Vei veni mai jos cu noi ceilalți? Să stai aici sus te va îmbolnăvi și nu ne va face să ajungem mai repede."

Gwendolyn clătină din cap.

„Nu vreau să ajungem mai repede. Vreau să mă întorc la Inel. Dar a dispărut. Distrus pentru totdeauna", a răspuns ea, descurajată. „Și este vina mea."

Se întoarse și îi înfruntă, iar Kendrick și ceilalți schimbară o privire gravă. Gwen și-a spus să fie puternică.

— Nu e vina ta, doamnă, răspunse Steffen. „Dimpotrivă, i-ați salvat pe toți acești oameni pe care îi vedeți aici."

— Mă aştept să ajungem în zorii zilei, spuse Kendrick, iar oamenii noştri vor trebui să fie pregătiţi. Mă îndoiesc că vom găsi o primire caldă. Am interceptat un corb care se îndrepta spre Inel. Aduce vești că fratele nostru l-a ucis pe Tirus.

"Ce!?" spuse Gwen, șocată.

Kendrick dădu din cap, grav.

— L-am trimis să-și ceară scuze și l-a ucis pe bărbat? întrebă Gwen, încercând să o proceseze. Cu greu putea concepe ce se întâmplase și era furioasă pe Reece.

„Se vorbește că există o revoltă deschisă pe insulă, că oamenii noștri sunt tăiați, blocați pe mica lor flotă de nave. Poate că vom ajunge la ei la timp."

Gwendolyn dădu din cap, hotărâtă.

„Tirus merita să moară", a spus ea, „totuși Reece a fost o prostie să-mi sfideze ordinele. Acestea fiind spuse, nu abandonăm pe nimeni. Vom naviga cât putem de greu toată noaptea și, dacă va fi nevoie, vom lupta până la moarte pentru a ne salva oamenii."

Ea s-a uitat la oamenii ei, care toți se uitau la ea pentru conducere, iar vocea i s-a ridicat cu încredere.

„Nu vă faceți griji", le-a spus ea. „Vom lua înapoi Insulele Superioare. Cel puțin în asta vom avea succes. Și odată acolo, vom întemeia o nouă fortăreață, o nouă casă pentru noi, expatriați ai Inelului."

Toți au dat din cap și ea a văzut că au primit o oarecare liniște în cuvintele ei, în încrederea ei.

„Și dacă vraja lui Argon ar scădea?” întrebă Godfrey. „Și dacă acei dragoni ar trebui eliberați? Cum putem să le combatem?”

„Romulus are acum Inelul”, a răspuns Gwen. „Poate că se va mulțumi cu asta și nu ne va urmări.”

„Și dacă nu este?” apăsă Aberthol.

„Atunci nu vom avea de ales decât să luptăm cu el. Și dragonii lui.”

Bărbații păreau grav.

„Dar regina mea, nu putem câștiga”, a spus Aberthol. „Am fi noi împotriva unei mulțimi de dragoni – și a unei armate de milioane de oameni.”

Gwendolyn dădu din cap, realizând că avea dreptate.

„Deocamdată, haideți să ajungem în Insule, să ne eliberăm frații și să stabilim o casă. Să ne rugăm ca scutul lui Argon să țină.”

„Și dacă nu?” apăsă Aberthol. „Nu avem alte opțiuni?”

Gwen se întoarse și privi spre orizont, la fel de sumbră ca și starea ei de spirit, știind că nu.

— Da, spuse ea. „Putem face ceea ce facem întotdeauna: să luptăm pentru onoarea noastră – și să luptăm până la moarte.”

*

Godfrey și Illepra stăteau sub punte când se lăsa noaptea, nava uriașă legănându-se în sus și în jos. Godfrey se sprijini cu spatele de perete în timp ce Illepra îi îngrijea rănile, înfășurându-i un bandaj în jurul brațului din nou și din nou. În timp ce o studia, atât de aproape, a observat o diferență în modul în care se uita la el. Înainte, ea îl privise întotdeauna într-o chestiune dezaprobatoare – și totuși, acum, el era surprins să o vadă zâmbindu-i, înfășurându-i brațul încet și cu afecțiune, tăiând tandru bandajul, îngrijindu-i rănile cu dragoste și afecțiune.

„Te-ai schimbat”, i-a spus ea.

Godfrey se uită la ea, nedumerit.

"Cum așa?" el a intrebat. „Este amuzant, pentru că mă gândeam la același lucru despre tine.”

„Nu ești băiatul care ai fost cândva”, a spus ea. „Acum ești bărbat. Te-ai ridicat și ai luptat ca bărbat. Ți-ai riscat viața pentru alții, de dragul orașului nostru, așa cum puțini ar face-o. Sunt surprins. Nu m-aș fi așteptat la asta de la tine.”

Godfrey se înroși, privind în altă parte.

„Nu am făcut-o ca să fii mândru. Nu căutam aprobarea ta sau a altcuiva – în special nu a tatălui meu mort. Am făcut-o pentru mine. Și pentru sora mea."

„Cu toate acestea, ai făcut-o. Știu că nu ești tatăl tău. Dar o să-ți spun ceva: cred că vei deveni chiar mai mare decât a fost vreodată tatăl tău."

Godfrey ridică din sprâncene, surprins de cuvintele ei.

— Îți bati joc de mine, spuse el.

Ea a clătinat din cap, iar fața ei a devenit serioasă.

„Tatăl tău s-a născut în rang și privilegii", a spus ea. „S-a născut pentru a fi rege. Tu, pe de altă parte, nu te așteptai nimic de la tine, fiind copilul mijlociu. Ai venit singur la asta. Nu ai acceptat status quo-ul, ci mai degrabă ai căutat pentru tine cel mai bun mod de a trăi și ai ajuns la concluziile pe cont propriu. Nu pentru că te-ar fi forțat cineva. Nu pentru că cineva s-ar fi așteptat la ceva de la tine. Mergeai pe o singură pistă și ai întors-o singur. Ai depășit cine ai fost. Este ușor să devii un războinic atunci când a fi războinic este tot ceea ce ai făcut vreodată; este mult mai greu, totuși, când cineva ajunge la asta mai târziu în viață, când decide de unul singur că poate fi și el un războinic, la fel ca oricine altcineva."

Godfrey se simți atins de cuvintele ei în timp ce le procesa; era pentru prima dată în viaţa lui când cineva îl împroşca cu laude. S-a înroșit.

„Sunt mulți războinici care pot mânui o sabie și o suliță mai bine decât mine", a spus el cu umilință. „Nu voi putea niciodată să le pot egala priceperea, nici atât de târziu în viață."

Illepra clătină din cap.

„Nu acesta este ideea și nu numai asta este ceea ce face un războinic", a spus ea. „Este nevoie de onoare. Voi. Sacrificiu. Și asta ai acum. Indiferent dacă o vezi în tine sau nu, o văd în tine."

Illepra îl surprinse pe Godfrey când se aplecă brusc înăuntru și îl sărută pe buze. Nu a rezistat.

Și apoi, după un moment uluit, a sărutat-o înapoi.

Au ținut sărutul mult timp, până când, în cele din urmă, Illepra s-a tras înapoi, zâmbindu-i.

„A trecut mult timp de când nu am sărutat pe cineva", a spus ea.

— Atunci trebuie să o facem din nou, spuse Godfrey zâmbind, iar el se aplecă și o sărută din nou. În timp ce țineau sărutul, buzele lor calde

întâlnindu-se în această noapte rece, Godfrey a uitat curând totul de durerea din braț. Pentru prima dată de când își amintea, pe această navă legănată în mijlocul nimicurilor, se simțea ca acasă în lume.

Poate, gândi el, chestia asta cu războinicii nu era chiar atât de rău până la urmă.

*

Steffen stătea pe puntea navei în ploaie și vânt, în timp ce întunericul făcea loc amurgului, stând nu departe de Gwendolyn. El stătea destul de departe pentru a-i oferi intimitate în timp ce ea stătea cu privirea spre mare, ca și cum ar fi căutat vreun prieten pierdut de mult, strângându-l pe Guwayne. Rămăsese aici sus mult după ce ceilalți coboraseră jos, incapabil să se despartă de ea, să o lase singură aici.

Alături de el stătea Arliss, care rămăsese alături de el aproape toată călătoria, așa cum făcuse de când se întâlniseră. Steffen era măgulit că îi pasă de el; nu mai experimentase niciodată așa ceva înainte și era copleșit de dragoste pentru ea.

— Vrea să fie singură, îi spuse Arliss lui Steffen. „Ar trebui să coborâm mai jos, cu ceilalți.” Vocea ei era plină de grijă și îngrijorare pentru el.

Era un sentiment atât de străin pentru Steffen să-i pese pe cineva de el; se tot îndoia dacă Arliss îl iubea cu adevărat sau dacă doar îi juca un truc crunt, prefăcându-se că îl iubește — așa cum făcuseră toți ceilalți din viața lui.

Dar cu cât Steffen petrecuse mai mult timp cu ea, cu atât simțea că era mai sinceră. Îl iubea cu adevărat. Era un sentiment greu pentru el să accepte. Nimeni în viața lui nu l-a iubit vreodată, cu adevărat, necondiționat pentru exact cine era. Aproape că nu știa cum să reacționeze. Tot ceea ce știa era că simțea un val copleșitor de dragoste și recunoștință pentru ea.

„Te rog du-te mai jos, iubirea mea”, i-a spus el. „Veți răci și veți uda și aici sus. Eu însumi nu pot merge mai jos. Nu cu Gwendolyn deasupra.

— Dar ea te-a îndemnat să mergi mai jos.

El a ridicat din umeri.

„Nu-mi place s-o iau din vedere. Cel puțin nu când Thorgrin nu este aici. Îi datorez o mare datorie.”

Arliss dădu din cap.

"Am înțeles. Regina noastră este cea mai drăguță; m-a primit ca pe o soră și simt aceeași loialitate față de ea ca și tine. Dar nici un pericol nu se

putea întâmpla pe ea aici. Ea este printre proprii ei oameni. Pe o navă, în mijlocul unui ocean."

— Știu, spuse Steffen. „Dar este datoria mea. Și datoria mea o iau foarte în serios."

Arliss s-a strâns de balustradă, privind spre mare, iar Steffen a detectat tristețe pe chipul ei.

„Ce este, iubirea mea?" întrebă Steffen.

Ea a oftat.

„Când mă gândesc la Inel, la tot ce am lăsat în urmă, este copleșitor. Este greu de conceput. Toți cei pe care i-am cunoscut și i-am iubit, totul, complet distrus. Inelul este acum un pustiu. Cum poate fi?"

Steffen clătină din cap, înțelegând, simțindu-se căzut. Nu putea să spună nimic. S-a gândit la orașul natal, la toată familia, acum cu siguranță moartă și, deși nu au fost niciodată amabili cu el, totuși simțea tristețe.

„Nu îți este greu să te gândești?" apăsă ea. „Acea viață nu va mai fi niciodată la fel? Că nu ne vom putea întoarce niciodată acasă?"

Steffen se uită la orizont și oftă.

„Pentru mine, nu am rămas nimic în urmă", a spus el. „Tot ce am lăsat acasă, toate acele orașe din Inel, nu au nimic pentru mine. Cât despre oamenii la care țin, ei sunt aici. Ne putem reinventa orașul natal. Este o șansă de a începe viața din nou. Tot ceea ce îmi pasă în această lume este datoria mea. Ceea ce înseamnă Gwendolyn. Și acum, bineînțeles, tu", a spus el în timp ce își lăsa capul în jos și se înroși.

Arliss, clar atins, se uită la el și zâmbi, apoi îl sărută.

Au ținut sărutul mult timp.

Ea oftă în timp ce privea spre mare.

„Oamenii cu care am crescut au fost cruzi", a spus ea. „Nu merită lacrimile noastre. Totuși, o parte din mine se simte vinovată. La urma urmei, suntem singurii care au scăpat. Dacă nu aș fi venit la Curtea Regelui? Dacă nu te-aș fi întâlnit niciodată? Aș fi mort chiar acum."

Steffen se uită la orizont și își dădu seama că nu se gândise la asta.

„Te iubesc", a spus ea. „Îți datorez viața mea."

Steffen clătină din cap.

„Nu îmi datorezi nimic. nu te-am salvat. Destinele au făcut-o."

„Dar destinele te-au adus la mine."

Ea se aplecă aproape, iar Steffen îi puse brațul în jurul umărului, ținându-o strâns, frecându-i umărul care tremura. A fost un sentiment

uimitor, să ții o fată strâns, să te simți dorită, iubită. Avea impresia că viața lui conta mai mult decât înainte și se simțea mai puțin singur pe lume.

„Iubirea mea, tremești”, a spus el. „Ceața se îngroașă. Vă rog. Coboară jos.”

„Doar dacă promiți să mi te alături.”

Având nevoie de ea să coboare mai jos, în cele din urmă, el dădu din cap.

— O voi face, spuse el. "Destul de curând."

Arliss se aplecă, îl sărută și coborî repede sub punte.

Steffen se întoarse spre Gwendolyn. Ea încă stătea acolo, singură, cu spatele la el, privind oceanul, ținând-o pe Guwayne. Se întrebă ce gânduri îi treceau prin minte.

Steffen nu o putea lăsa să stea aici așa, singură, de un frig înghețat. S-a hotărât să meargă încă o dată la ea și să o implore să vină mai jos. El știa că nu o va face, deși era mândră și încăpățânată și cu atâtea în minte. Se simțea de parcă trebuia să rămână aici sus, știa el, să se sacrifice pentru poporul ei; ea a avut mereu. Steffen a iubit-o și a admirat-o pentru asta. Dar o dorea în siguranță.

Când Steffen începu să se apropie de ea, el văzu brusc mișcare cu coada ochiului. Ceva s-a mișcat repede în întuneric, de cealaltă parte a punții, iar inima i-a tresărit când a văzut o siluetă purtând o glugă neagră. Sprinta în întuneric și ceață, se îndrepta de-a lungul lateralului navei – și alerga chiar spre Gwendolyn.

Steffen văzu o sclipire în lumină și își dădu seama, cu groază, ce era: un pumnal. Bărbatul, și-a dat seama, era un asasin, cu o lamă strălucind în mâini, în drum spre a-l ucide pe Gwendolyn.

„Gwendolyn!” strigă Steffen.

Steffen a fugit, sprintând spre ea, dar și-a dat seama că asasinul avea deja un avantaj mare asupra lui.

Gwen se întoarse la strigătul lui și, în timp ce făcea ea, îl văzu pe asasin alergând după ea. L-a strâns pe Guwayne strâns, apoi a așteptat până în ultima clipă și a ocolit cuțitul; asasinul trecu pe lângă ea, doar dispărut, cu cuțitul tăind aerul în timp ce se împletici peste arc.

Acesta a fost tot timpul necesar pentru Steffen. A alergat înainte în timp ce asasinul s-a învârtit și, fără să ezite, și-a scos sabia și a aruncat-o prin inima asasinului.

Bărbatul a strigat, gâfâind, sângele îi gălăgea din gură și gât și s-a prăbușit în brațele lui Steffen, de parcă l-ar fi îmbrățișat. Steffen l-a lăsat jos, iar bărbatul s-a prăbușit pe punte, mort.

Claxoanele de alarmă sunau pe punte și, în câteva clipe, zeci de cavaleri, conduși de Kendrick și Godfrey, ieșiră în fugă din măruntaiele navei, alergând spre Gwendolyn, care stătea acolo, cenușie.

"Te simți bine?" a întrebat-o Kendrick, respirând greu. Se uită îngrozit la cadavrul mort, apoi se uită în toate direcțiile pentru orice semn de alt atacator. Dar nu au existat.

Gwendolyn dădu din cap.

Kendrick se întinse și îl trase în picioare pe asasinul mort. Și-a dat gluga pe spate și și-a examinat fața cu dezgust.

— Unul dintre oamenii lui Tirus, spuse Godfrey, făcând un pas înainte. "Un spion."

Kendrick îl ridică sus și îl aruncă peste bordul navei. Au privit cum trupul lui s-a împroșcat în ocean și a fost rapid dus de valuri.

„Steffen mi-a salvat viața”, a spus Gwen.

Toate privirile s-au întors spre Steffen, iar el a roșit din cauza atenției, privind în jos.

„Ești un soldat adevărat”, i-a spus Kendrick, punându-și o mână recunoscătoare pe umăr. „Familia noastră vă are o mare datorie.”

Gwendolyn se îndreptă spre el.

„Îți datorez viața mea, încă o dată”, a spus ea. „Și de data asta, de asemenea, viața copilului meu. Ești mai mult decât un servitor. Din această zi înainte, ești un cavaler.”

Steffen înroși în stare de șoc.

— Îngenunchează, spuse ea.

El a făcut așa, iar ea a luat sabia lui Kendrick și a atins vârful de fiecare dintre umeri.

— Și ridică-te, Sir Steffen, spuse ea.

Steffen se ridică încet, în timp ce bărbații din jurul lui scoaseră o urale de aprobare, fiecare repezindu-se înainte să-l bată pe spate. Lumea avea impresia că se învârte în jurul lui; nu anticipase niciodată așa ceva în viața lui.

Furtuna s-a aprins, iar Steffen s-a alăturat celorlalți în timp ce toți, inclusiv Gwendolyn, au coborât sub punte și, în timp ce a mers, a aruncat o

ultimă privire spre oceanele furioase și s-a întrebat pentru ce alte pericole le-ar mai avea această călătorie. lor.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Thor stătea întins în noroi pe spate, privind în sus la Andronicus, care ridică un topor de luptă înalt cu ambele mâini și se pregăti să-l despartă în două.

Thor a simțit ura tatălui său pentru el, furia lui, a simțit că era pe cale să fie distrus – și, cel mai rău, știa că asta era creația lui. Știa că tot ce vedea în fața lui nu era decât o reflectare a propriei sale conștiințe și, totuși, nu putea să o stingă. Ar muri aici, în acest loc, și totul din cauza propriului său subconștient, a propriilor sale temeri cele mai mari.

Thor a închis ochii și s-a forțat să-și cheme puterea interioară. Și-a convocat toate sesiunile de antrenament cu Argon, a auzit cuvintele lui Argon răsunând prin urechi.

Ești mai puternic decât orice rău din univers. Tu și universul nu sunteți separați. Nu rezista energiei din jurul tău. Și, mai presus de toate, nu vă împotriviți.

De atâtea ori Thor auzise cuvintele lui Argon, încercase să contemple semnificația lor, se antrenase și încercase să le pună în practică. Uneori a avut succes, iar alteori nu. Thor nu dobândise niciodată stăpânirea perfectă asupra puterilor sale, asupra universului. În timp ce se concentra, pătrundea în cele mai adânci adâncimi, Thor și-a dat seama că întotdeauna era ceva în interiorul lui care îl reține; nu-și îmbrățișase niciodată pe deplin puterile. Nu îmbrățișase niciodată cu adevărat cine era. Întotdeauna, își văzuse puterile ca fiind separate de el însuși. Acum, pentru prima dată, și-a dat seama că el și puterile lui erau una. Erau legați de țesătura ființei sale.

Thor a simțit un val de putere când și-a dat seama că era mândru să-și îmbrățișeze puterile, mândru de cine era.

Thor a deschis ochii și a văzut toporul coborând pentru el – dar de data aceasta, a fost diferit. De data aceasta, a văzut totul cu încetinitorul; de data aceasta el a făcut parte din ea, nu separat de ea. Și pe măsură ce a coborât, Thor a simțit brusc controlul complet al minții sale. S-a rostogolit

din drum și, în același timp, a transformat noroiul de lângă el în apă; Securea lui Andronicus s-a prăbușit, pur și simplu dor de el, a dispărut în schimb într-o baltă de apă.

Andronic s-a împiedicat înainte în timp ce securea a pătruns înăuntru și a căzut cu fața întâi în noroi.

Thor s-a rostogolit în picioare pe peisajul noroios, iar intuiția lui a luat stăpânire. În loc să caute o armă, în loc să pieptăneze peisajul, Thor a simțit că poate schimba peisajul după el. L-ar putea controla.

Thor s-a întors și ochii i s-au fixat pe Sabia Destinului, încă înfiptă în noroi. În timp ce Andronicus și-a recăpătat picioarele, Thor s-a apropiat de sabie, și-a pus ușor ambele mâini pe mâner și a închis ochii. A simțit puterea ei pulsand, curgându-i prin vene.

Voi mânui această sabie. O voi mânui pentru că eu și sabia nu suntem separați. Eu și sabia suntem una.

Thor, cu ochii închiși, auzi sunetul distinct al metalului, simți vibrația în mână și ridică privirea și se văzu ținând lama sus deasupra capului, scânteind deasupra lui. Vechiul lui prieten era din nou în mână.

Andronicus a încărcat și a legănat cu securea, iar Thorgrin a pășit calm înainte și a tăiat, tăind toporul lui Andronic în jumătate de toiag. Capul toporului s-a desprins și a zburat în noroi, în timp ce Andronicus se legăna inofensiv cu cealaltă jumătate din el.

Andronicus s-a împiedicat de Thor, apoi și-a recăpătat echilibrul și s-a întors și l-a înfruntat. De data aceasta, Andronicus l-a înfruntat pe Thor cu groază, cu frică în ochi, în timp ce se uita la Thor mânuind Sabia Destinului. Thor se simțea mai puternic decât se simțise vreodată. A simțit că în sfârșit deținea control complet asupra împrejurimilor.

„Tu ești tatăl meu”, a spus Thor. „Dar asta nu înseamnă că sunt fiul tău. Ne alegem tații. Avem puterea de a alege. Și nu te aleg pe tine.”

Thor a încărcat și a scos un mare strigăt de luptă în timp ce și-a doborât Sabia Destinului pentru Andronicus, hotărât să-l șteargă o dată pentru totdeauna. Andronicus și-a ridicat axul în apărare, iar Thor l-a tăiat în jumătate, lama continuând în jos și tăiând pieptul lui Andronicus, scoțând sânge.

Andronic a strigat de durere din cauza ranei si s-a impiedicat, aterizand pe spate.

În timp ce Andronicus zăcea acolo, sângerând, Thor stătea deasupra lui, mânuind sabia. Andronicus ridică privirea spre el în timp ce Thor ridică

sabia pentru a-l termina.

Dintr-o dată, totuși, punctul de vedere înainte de Thor s-a schimbat și, pentru prima dată, Thor s-a simțit nesigur. Andronicus s-a schimbat în fața ochilor lui Thor. A început să se micșoreze, iar corpul și chipul lui grotesc s-au schimbat într-unul foarte uman.

Până la terminarea transformării, Andronicus era un om obișnuit, un războinic mândru și nobil, purtând uniforma regală și stema lui MacGil. Fratele mai mare al regelui MacGil. Semăna cu Regele MacGil și semăna îngrozitor cu Thor.

Andronicus ridică o mână către Thorgrin.

„Iată-mă”, a spus el. „Mă vezi. Sunt bărbatul care a fost cândva tatăl tău, înainte să mă schimb. Sunt bărbatul pe care mama ta l-a cunoscut și de care s-a îndrăgostit. Sunt eu, tatăl tău original. Salvează-mă, Thorgrin. Salvează-mă pentru totdeauna.”

Thor ezită. Simțea că ceva nu era în regulă și totuși nu-și putea lăsa tatăl să stea acolo, rănit. Așa că Thor se întinse, îl apucă de mână și îl trase în picioare.

În timp ce a făcut-o, tatăl său l-a prins de braț atât de tare încât l-a durut și nu a vrut să-și dea drumul. Thor a încercat să se elibereze, dar nu a putut. Andronicus a zâmbit, a ridicat un pumnal ascuns în centură și l-a înjunghiat pe Thor în piept.

Thor icni când lama îl străpunse, simțind o durere dincolo de ceea ce simțise vreodată. Fusese păcălit și și-a dat seama că era pe moarte.

În timp ce Thor și-a simțit lumea în scădere, amețit, slăbit, s-a forțat să se concentreze. Știa că poate opri asta. El știa că are puterea de a transcende planul fizic, de a găsi o altă cale. Acest pământ îl forța să devină mai mare decât el însuși, să folosească puteri pe care nu le avea niciodată până acum.

Thor a închis ochii și a chemat universul să-și extragă lama din piept.

Deodată pumnalul ieși afară, iar Andronicus se dădu înapoi, ținând-o, părând șocat. Thor a folosit energia aerului pentru a-și vindeca rana, pentru a opri sângele. În timp ce închidea ochii, și-a pus palmele peste piept, mâinile strălucind de o putere și căldură ireale și, pe măsură ce le-a îndepărtat, rana i s-a vindecat complet.

Andronicus se uită înapoi, cu gura căscată, șocat.

Thor a ridicat Sabia Destinului încă o dată și, de data aceasta, a înfipt-o în pământ lângă el, lăsând-o să plece. Pentru prima dată, și-a dat seama că nu are nevoie de el. Era mai mult vrăjitor decât om. La urma urmei era un druid. Avea puterea întregului univers la îndemână, iar asta era mai puternică decât orice bucată de oțel.

„Nu am nevoie de o sabie ca să te ucid, părinte. Am nevoie doar de puterea minții mele. Existi in cele mai profunde niveluri ale mintii mele. În afară de asta, ești neputincios."

Thor a îndreptat apoi cu o singură palmă către tatăl său și, în timp ce o făcea, o minge de lumină a străbătut-o, înghițindu-l. strigă Andronicus în timp ce zbura înapoi prin aer, strigătul stingându-se pe măsură ce se îndepărta din ce în ce mai mult, cu viteza luminii, zburând spre orizont, înainte să dispară în cele din urmă complet.

În timp ce Thor stătea acolo în liniște, brusc ceața din jurul lui s-a ridicat. Cerul s-a deschis, soarele a trecut și încet, peisajul dinaintea lui s-a transformat. Noroiul s-a transformat în iarbă, iarbă strălucitoare, strălucitoare, vibrantă, copacii morți au înflorit, iar păsările au sosit, cântând. Iarna s-a transformat în vară, dezolarea în recompensă.

În timp ce Thor privea spre orizont, nu mai vedea goliciunea. În schimb, a văzut, în depărtare, un castel, cocoțat pe marginea unei stânci, o mare pasarelă care ducea la el.

Și-a simțit inima bătând cu putere când și-a recunoscut locul viselor, așa cum știa, doar știa, că mama lui stă întinsă pe drum în fața lui.

CAPITOLUL 23

Alistair mergea cot la cot cu mama lui Erec, cu brațele blocate, mama lui Erec zâmbind în timp ce se îndreptau pe aleile căptușite cu cupru de pe marginea stâncilor. Alistair fusese copleșit de cât de bună fusese mama lui cu el, atât de amabil, primindu-o ca și cum ar fi fost propria ei fiică. Alistair nu și-a întâlnit niciodată mama și și-a dorit întotdeauna o mamă în viața ei – și în timpul scurt petrecut cu mama lui Erec, și-a dat deja seama cât de grozav putea fi. O parte din ea se simțea completă, ceea ce nu fusese înainte.

În timp ce mergeau, o duzină de însoțitori urmându-i, vântând-o pe Regina, ajunseră la marginea unui platou, delimitat de o balustradă înaltă de cupru, iar Alistair privi afară, uimit de priveliște. Era ca și cum întreaga lume s-ar fi întins sub ei. În văile de dedesubt Alistair vedeau mii de locuințe, majoritatea strălucind cu acoperișuri de aramă, ca o mie de puncte de lumină care reflectau soarele. Insulele erau atât de fertile, în ciuda terenului lor muntos, podgorii plantate pe stânci, pe dealuri, livezi de fructe prea coapte înflorind peste tot, adăugând culoare orizontului, agățându-se de viață pe terenul abrupt. Mirosul florilor lor înțepătoare atârna greu în aer.

„Este unul dintre punctele înalte ale insulei”, spuse încet mama lui Erec lângă ea, privind ea însăși. „De aici de sus se vede întreaga capitală și chiar și satele îmbrățișând țărm. De asemenea, puteți vedea părți din Tatrazen, unde ceața mare persistă în vale.”

Alistair și-a urmat degetul și a văzut, jos, sate frumoase construite de-a lungul țărmului, plutind deasupra nisipurilor albe, cu ape verzi și albastre izbindu-se de ele. O ceață atârna peste insule, iar aerul era cel mai proaspăt pe care îl respirase vreodată, plin de miros de ocean și de flori de portocal. Soarele strălucea atât de puternic aici, ea îi simțea mângâierea, razele îi încălzeau tot corpul.

Alistair se simțea ascuns aici, profund odihnit în acest loc. Ea a fost surprinsă. Se așteptase să se simtă dezorientată pe noul teren, să rateze

Inelul; totuși, dintr-un motiv oarecare, aici, în Insulele de Sud, se simțea mai ca acasă decât se simțise vreodată.

— Insula ta este frumoasă, spuse Alistair. „Îți mulțumesc pentru bunăvoința ta.”

Mama lui Erec a zâmbit larg și a cuprins un braț în jurul umărului lui Alistair, îmbrățișând-o.

„Ești iubita lui Erec”, a spus ea, „ceea ce înseamnă că ești o fiică pentru mine. Te voi iubi mereu, așa cum te iubește el. Poți veni la mine cu orice.”

Alistair a zâmbit, simțindu-se atât de bine să fie îmbrățișată de o mamă pentru prima dată în viața ei. Se simțea iubită aici, iar dragostea ei pentru Erec, dacă se putea, s-a simțit și mai puternică.

„Ești pregătit pentru apa sfântă?” ea a intrebat.

Alistair se uită la ea, nedumerit.

"Ce este asta?" ea a intrebat.

Mama ei arătă cu degetul.

Alistair se întoarse și văzu, lângă marginea stâncii, o gaură largă în marmura netedă, în care se afla un izvor clocotitor, din care se ridica aburi. Înăuntrul ei stătea sora lui Erec, Dauphine, cu spatele la ei, cu capul sprijinit de piatră și cu brațele întinse, în timp ce privea priveliștile nesfârșite ale insulei.

„Este obiceiul femeilor de aici să se cufunde săptămânal în ape. Sunt foarte relaxante și se spune că au elemente purificatoare. O mireasă se va scufunda întotdeauna cu o zi înainte de nuntă. Se spune că aduce noroc.”

Alistair se uită la ea, cu ochii mari, întrebându-se dacă a auzit bine.

Mama lui dădu înapoi.

"Asta e corect. Mâine te vei căsători.”

Inima lui Alistair a început să bată brusc.

„ *Mâine!?* spuse Alistair, nedumerit. „Dar nici nu am avut timp să... nici măcar nu m-am pregătit...”

Mama lui a zâmbit și a întins o mână.

„Nu vă faceți griji”, a spus ea. „Rochiile tale au fost pregătite. Există o selecție largă din care puteți alege, precum și cele mai bune bijuterii regale din seiful nostru. Oamenii noștri s-au pregătit pentru asta de luni. Va fi cea mai spectaculoasă nuntă pe care ați văzut-o vreodată.”

Alistair era uluit. Pe de o parte, era încântată să se căsătorească cu Erec; dar, din nou, nu avea idee că va veni atât de curând și nici măcar nu

avusese timp să se pregătească mental pentru cea mai mare zi din viața ei.

„Dar de ce atât de brusc?” întrebă Alistair. „N-ar fi trebuit să ajut să mă pregătesc?”

Mama lui Erec clătină din cap.

„Noi, aici, în Insulele de Sud, avem superstiții în jurul nunților. Credem că trebuie să aibă loc imediat. Obiceiul nostru este ca atunci când o mireasă i se cere să se căsătorească imediat. Suntem un popor care nu întârzie, care urmează instantaneu ceea ce ne angajăm. Este unul dintre multele obiceiuri și particularități pe care veți veni să le aflați despre noi. Sper că nu te jignește?”

Alistair zâmbi larg în timp ce se gândea peste tot. Erau într-adevăr un popor neobișnuit, dar ea nu-i deranja obiceiurile; a crezut că sunt ciudate și i-au plăcut. Iar ideea de a se căsători cu Erec i-a umplut imediat inima de dragoste. De asemenea, le-a fost atât de recunoscătoare pentru toată pregătirea pe care o făcuseră.

Alistair clătină din cap.

„Dimpotrivă”, a răspuns ea. „Voi fi încântat să mă căsătoresc cu fiul tău. Chiar dacă a avut loc chiar în acest moment.”

Mama lui îi zâmbi înapoi, se întoarse și începu să-l conducă pe Alistair la izvoarele termale.

— Dauphine, strigă mama lui tăios, o asprime la tonul ei la care Alistair nu se așteptase. „Întoarceți-vă la noi. Ridică-te și salută-ți cumnata.”

se batjocoră Dauphine, ținându-se cu spatele la ei, ignorându-i în continuare.

— Dauphine, m-ai auzit? a apăsat mama lui.

Treptat, Dauphine s-a ridicat din ape. Era complet goală și stătea în picioare și se întoarse, cu fața lor, fără expresie. Alistair se înroși și își întoarse privirea. Dauphine stătea acolo și o privi cu răceală.

„Consideră-te salutat”, a spus ea, apoi s-a întors și s-a așezat din nou în apă.

Alistair se întrebă, încă o dată, care sunt problemele lui Dauphine; părea o persoană cu probleme. Ori asta, ori pur și simplu îl ura cu adevărat pe Alistair.

Însoțitorii s-au repezit înainte și i-au ajutat pe regina și pe Alistair să se dezbrace, dându-le halate în timp ce i-au condus la izvoare.

În timp ce Alistair a coborât treptele de piatră în apa fierbinte, s-a simțit atât de bine, apa caldă clocotind peste ea, umplută cu o loțiune pe care nu o recunoștea, înmuiându-i în mușchi, făcând-o să se simtă complet relaxată. Alistair se uită peste peisajul nesfârșit, cocoțați ca ei pe marginea unei stânci, briza blândă mângâindu-o și se simți ca plutind în rai.

„Dauphine", a spus mama ei, „fii milostiv cu noul nostru oaspete. În doar câteva ore, ea va fi regina ta."

„Ea va *nu* fi mea regina" , Dauphine a spus, plin de forta.

— O va face, a insistat mama lui. „Ea este mireasa lui Erec. Dacă ai vreo dragoste pentru el, vei avea milă cu ea."

Dauphine închise ochii și clătină din cap.

Alistair stătea acolo, simțindu-se inconfortabil, simțindu-se ca și cum ea ar fi fost cauza tuturor acestor supărări, relaxarea ei dispărând.

„Îți faci de rușine familia pentru a o trata atât de nepoliticos", a apăsat mama lui. „Și nu ar trebui să stai pe scaunul central. Asta este rezervat miresei."

Dauphine deschise ochii, furtunoasă, și se uită cu privirea la mama ei.

„Ea are o limbă. Poate vorbi pentru ea însăși."

Alistair se înroși, nedorind să fie prins între ei doi, nu o persoană confruntatoare. Alistair și-a dat seama cât de mult o ura Dauphine și nu înțelegea de ce.

— Poți să stai oriunde vrei, spuse Alistair. „Nu îmi doresc un loc special pentru mine."

„Acolo, mamă. Am vorbit, se răsti Dauphine. „Este suficient pentru tine?"

Mama lui clătină din cap, fumegând.

„Tatălui tău i-ar fi rușine de tine."

Dauphine a oftat, s-a ridicat brusc și a ieșit năvalnic din izvoarele termale, cu apa stropind. Ea urcă în grabă treptele, goală, dând jos halatul pe care însoțitorii voiau să i-o dea și s-a îndepărtat cu furtună de platou.

„Dauphine, întoarce-te aici!" a sunat mama ei.

Dar ea a dispărut rapid din vedere.

Mama lui se înroși când se uită la Alistair.

„Te rog să-i ierți grosolănia. Nu este indicativ pentru poporul nostru. Mi-e teamă că nu am crescut-o atât de dur pe cât ar fi trebuit."

Alistair clătină din cap.

„Te rog, nu-ți cere scuze.”

„Doar că este foarte atașată de Erec. Ea a fost mereu. Și nu l-a văzut de atâția ani.”

„Te rog, nu-ți cere scuze pentru ea. Ai fost o gazdă foarte bună și sunt onorat să te am ca soacră.”

Mama lui a zâmbit, cu tristețe, iar apoi cei doi s-au așezat pe spate și au închis ochii.

Dintr-o dată, exact când Alistair începea să se relaxeze în tăcere, pe tot pământul se auzi un sunet de clopote. Aceasta a fost urmată de o urale uriașă dedesubt.

Zgomotul se ridica din ce în ce mai tare, iar Alistair deschise ochii alarmată.

"Ce se întâmplă?" întrebă ea, întrebându-se câte obiceiuri ciudate mai aveau acești oameni. A sunat ca o sărbătoare grozavă.

Mama lui Erec a deschis ochii și a zâmbit larg. Ea a râs și și-a ridicat mâinile spre cer.

„Acestea sunt clopotele morții”, a explicat ea. „Soțul meu, a murit!”

Ea a râs și a râs, evident plină de încântare.

Alistair se uită la ea, neînțelegând.

„Atunci de ce sărbătorește toată lumea?” ea a intrebat. "De ce zambesti?"

Mama lui a oftat și s-a uitat la ea.

„În Insulele de Sud, moartea nu este ceva de plâns. Este de sărbătorit. Ne este interzis să plângem moartea aici. În schimb, sărbătorim viața. De fapt, pentru noi, este cea mai mare cauză a sărbătoririi.”

Clopotele au bătut și au bătut, iar în timp ce uralele se ridicau la un vârf de febră, Alistair și-a dat seama cât de străin era acest loc și cât de mult mai avea de învățat despre această națiune.

CAPITOLUL 24

Thor stătea în fața skywalk, ținându-și respirația în timp ce o rafală rece de vânt îl izbi în față. În depărtare, la celălalt capăt al plimbarei, văzu stânci mari ridicându-se spre cer și cocoțat pe margine, un castel străvechi, cu ușile strălucitoare de aur.

Castelul mamei lui.

Vântul urla în timp ce stătea acolo, privind vederea, această priveliște din visele lui, cu un amestec de anticipare și îngrijorare. Pasarela era îngustă, alunecoasă cu stropii oceanului și o ceață agățată, iar sub ea, căderea spre oceanul furibund și stâncile de dedesubt avea câteva sute de metri. A fost o cădere de moarte.

Thor se uită la priveliște cu un sentiment de uimire. Era magie în aer aici, o simțea. Întreaga lume se simțea suprarealistă; era peisajul viselor lui, prinse la viață, vise care îl bântuiseră toată viața. Și acum era real.

Sau a fost real? A fost totul doar o altă creație a minții lui?

Thor nu mai putea fi sigur. Dar asta i se părea mai real tot ceea ce văzuse. Cu siguranță mai real decât unul dintre visele lui. Și acum că era aici, în interiorul visului său, nu era sigur cum se va termina.

Thor știa că mama lui era acolo, de cealaltă parte a acelui skywalk, în acel castel; putea simți. Se simțea tremurând, entuziasmat dincolo de orice credință să-și pună ochii în sfârșit asupra ei – și nervos. Cum ar arăta ea? Ar fi ea bună și iubitoare cu el, așa cum fusese în visele lui? Ar fi bucuroasă să-l vadă?

Și apoi a fost cel mai rău gând dintre toate, cel pe care lui Thor îi era frică să-l distreze: și dacă ea nu era deloc acolo?

Thor știa că stând aici, așteptând, nu i-ar face bine. Sosise vremea.

Thor s-a pregătit și a făcut primul pas pe alee; în timp ce făcea, vântul urla. S-a împiedicat imediat pe pământul alunecos, apoi și-a recăpătat echilibrul. Mai făcu câțiva pași, precaut.

Zgomotul valurilor a devenit mai puternic, iar Thor a privit în jos și i-a văzut, izbindu-se de stânci, ceața ridicându-se în aer, purtată de vânt. Mai făcu un pas, apoi altul și, în timp ce făcea, nu se putea abține să nu simtă că părăsește o lume în urmă și intra într-una nouă. Avea impresia că pășește în adâncurile subconștientului său.

Thor a luat avânt, mergând din ce în ce mai repede, iar în curând ajunse la jumătatea drumului. Știa că nu poate fi atât de ușor. Începu să se întrebe ce alte teste i-ar mai avea în fața, ce altceva ar putea crea subconștientul lui.

Abia se gândise la asta, când apăru în fața lui o siluetă singură. Thor clipi de mai multe ori înainte să-și dea seama că era tatăl său adoptiv, bărbatul care îl crescuse înapoi în satul natal, bărbatul care fusese atât de crud cu el. În spatele lui au apărut deodată și cei trei frați adoptați ai lui Thor.

Thor și-a dat seama că mintea lui îl aducea înapoi la copilărie, la primele sale zile, creând un alt obstacol pentru el. A creat, și-a dat seama, toți oamenii din viața lui care au încercat întotdeauna să-l țină jos, obstacolele finale în calea lui să ajungă acolo unde își dorea.

„Nu vei veni mai departe”, a spus tatăl său adoptiv. „Nu ești demn. Și numai cei demni pot trece aici.”

„Cine ești tu să-mi spui că nu sunt demn?” a răspuns Thor, în sfârșit înfruntându-l pe acest bărbat, deoarece nu își făcuse toată viața. Incapacitatea lui Thor de a se susține, de a se exprima, de a-i spune acestei figuri paterne cum se simțise cu adevărat, fusese una dintre principalele sale surse de dezamăgire pentru întreaga sa viață. Acum, în sfârșit, își făcea curajul.

Cei trei frați ai lui Thor s-au încruntat în spatele lui, în timp ce tatăl lui Thor stătea acolo, cu mâinile în șolduri, sfidător.

— Dacă crezi că poți trece aici, Thorgrin, va trebui să treci pe lângă mine.

Tatăl său a încărcat și a fost mai rapid decât își dădea seama Thor. Thor a întins mâna să apuce Sabia Destinului și a fost îngrozit să vadă că a dispărut.

Thor, lipsit de apărare împotriva acuzației tatălui său și reacționând prea târziu, s-a trezit atacat de el, împins la pământ. Cei doi au alunecat de-a lungul skywalk-ului îngust.

Thor a alunecat spre margine, când brusc s-a învârtit și și-a aruncat tatăl peste, luptându-l, cei doi rostogolindu-se înainte și înapoi în timp ce alunecau.

Thor a aterizat în cele din urmă peste tatăl său, ținându-l de pământ, sufocându-l, în timp ce tatăl său îl sufoca pe Thor înapoi. Thor i-a auzit pe cei trei frați ai săi încărcând spre el, i-a auzit pe fiecare scoțând săbiile, fiecare fiind pe punctul de a-l înjunghia pe Thor în spate.

Thor închise ochii.

Nu ești real. Tu nu existi cu adevarat. Tu ești subconștientul meu. Sunteți îndoielile și temerile mele. Tot ceea ce văd în jurul meu, tot ce este în lume, sunt eu. Eu vă dau putere. Și acum, voi înceta să vă mai dau acea putere.

Thor a chemat cea mai adâncă parte a lui pentru a se forța să devină mai puternic, să lupte fără luptă, să ducă război fără arme. Era timpul, și-a dat seama, să-și facă mintea mai puternică decât corpul.

Thor a simțit un val de căldură năvălindu-se peste el, și-a simțit lumea devenind un alb orbitor și, în timp ce a deschis ochii, s-a trezit apucându-l nu de gâtul tatălui său, ci de pământul de pe aleea de sub el. Tatăl lui dispăruse.

Thor s-a întors și a văzut că și frații lui erau plecați. Nu a mai rămas decât urletul vântului și valuri de ceață care se rostogoleau înăuntru.

Thor respiră, uşurat, apoi îşi recăpătă încet picioarele. A continuat să meargă de-a lungul skywalkului, reproșându-se să-și mențină mintea puternică. El devenise, știa el, cel mai mare dușman al său. Întreaga călătorie prin Țara Druizilor fusese o lungă căutare pentru a-și stăpâni mintea și asta, începea să realizeze, era cea mai grea bătălie dintre toate. Thor ar prefera să se confrunte singur cu o întreagă armată. Mintea lui l-ar putea duce pe neașteptate în locurile cele mai adânci și întunecate și încă nu avea controlul de care avea nevoie pentru a-l împiedica să meargă acolo. Cum a obținut acel control? el s-a intrebat. A fost o luptă, și-a dat seama, că va trebui să continue să se antreneze pentru a stăpâni.

În timp ce Thor mergea, rafale de vânt dezechilibrându-l, a decis că își poate folosi puterea minții pentru a reduce puterea vântului. Începea să vadă cum era una cu natura, universul, cu tot ce îl înconjura. Vântul s-a liniștit, iar el a stat mai drept, a mers mai mândru, a avut un echilibru mai bun în timp ce continua pe alee. Simțea universul convergând peste tot în jurul lui, iar picioarele lui deveneau mai sigure.

Thor a fost uimit să-și dea seama că se apropia de capătul skywalk-ului. Când se afla la doar câțiva pași de capăt, de stânca pe care stătea castelul mamei sale, deodată, încă o siluetă stătea în fața lui, blocând drumul.

Thor clipi de mai multe ori, încercând să proceseze pe cine vedea în fața lui. Nu avea sens. În fața lui era un dușman formidabil, purtând o armură diferită de orice alt pe care Thor a văzut-o.

Stătea acolo, cu fața lui, *el* .

Thorgrin.

Thor se uită înapoi la replica exactă a lui, un războinic feroce și formidabil, care stătea acolo, pregătit pentru luptă, ținând lângă el Sabia Destinului. El l-a examinat pe acest războinic și a încercat să înțeleagă dacă era real sau doar o altă creație a minții sale. Cum ar putea să mai existe unul dintre el în univers?

„De ce mă blochezi de la intrarea mamei mele?” întrebă Thor.

„Pentru că nu ești vrednic”, a venit răspunsul.

„Nu sunt demn să-mi cunosc propria mamă?” întrebă Thor.

Războinicul se uită înapoi, inexpresiv, neclintit.

„Acesta este un castel pentru inițiați”, a răspuns el. „Doar cei mai puternici pot intra. eu sunt gardianul. Va trebui să treci prin mine.”

Thor se uită în urmă, nedumerit.

„Dar tu ești eu însumi”, a spus Thor.

„Nu te-ai cucerit încă pe tine însuți”, a venit răspunsul.

Războinicul a încărcat brusc, ridicând Sabia Destinului sus și coborând-o pentru capul lui Thor.

Thor simți ceva în palmă și se uită în jos cu bucurie pentru a realiza că și el mânuia aceeași Sabie a Destinului.

Thor a ridicat-o sus și s-a încărcat.

Cele două săbii s-au întâlnit la mijloc, perfect asortate, scântei zburând peste tot. Thor a atacat, balansându-se în stânga și în dreapta, iar războinicul a imitat fiecare lovitură exactă, mișcare după mișcare. Orice a făcut Thor, războinicul a făcut exact, iar Thor și-a dat seama repede că era inutil; nu avea cum să câștige. Acest războinic știa ce știa. Și-a anticipat mișcările și nu a existat nicio modalitate de a-l învinge.

Mergeau înainte și înapoi, Thor respirând greu, brațele și umerii devenind obosit, până când deodată, în timp ce Thor îl tăia, războinicul a

făcut ceva ce Thor nu se aștepta: s-a lăsat pe spate și l-a lovit cu piciorul în piept.

Thor a zburat, alunecând pe spate, de-a lungul pasarelei, până la margine. A continuat să alunece pe armura lui alunecoasă, incapabil să se oprească, temându-se că nu va aluneca de pe margine.

Thor a intrat în panică când a alunecat peste margine și a început să cadă.

Deodată, războinicul era acolo, apucându-l pe Thor de gleznă, ținându-l de o mână, împiedicându-l să cadă. Thor se uită în jos peste umăr și văzu oceanul furibund dedesubt. Apoi s-a uitat în sus și a văzut că o reflexie se uita în jos, de parcă ar fi dezbătut dacă să-l ajute sau nu.

— Ajută-mă, spuse Thor, întinzând mâna spre el, cu capul în jos.

„Și eu de ce ar trebui?”

— Trebuie să-mi văd mama, spuse Thorgrin. „Nu am venit până aici ca să mor atât de aproape.”

— Și totuși ai pierdut în luptă, spuse războinicul.

„Dar m-am pierdut pentru mine.”

A scuturat din cap.

— Îmi pare rău, spuse războinicul. „Încă nu ești suficient de puternic.”

Deodată, războinicul ia dat drumul.

Thor a țipat când se simțea căzând cu spatele, în aer, cap la cap, țipetele lui răsunând din canion în timp ce se prăbuși spre ocean, stânci și moartea sigură de dedesubt.

CAPITOLUL 25

Zorii au izbucnit neobișnuit de calm pentru Insulele Superioare, în timp ce Reece, Stara, Matus și Srog stăteau la bord, cu fața spre est, privind primul soare care se strecură peste orizont și salută ziua. În spatele lor stăteau comandantul Wolfson și zecile săi de oameni, toți pe punte, toți cu armele pregătite, cu toții privind la orizont. Ziua era rece, dar surprinzător de fără nori, cerul striat de chihlimbar și, pe măsură ce întunericul dimineții devreme a început să se estompeze și soarele a început să lumineze cerul, Reece se întrebă ce se întrebau cu siguranță toți ceilalți: când aveau să atace insulele de Sus?

Tensiunea era atât de mare, încât Reece o simțea în aer. Acum că se ivise zorii, acum că noaptea furtunoasă era în spatele lor, Reece era sigur că era doar o chestiune de timp până când corăbiile lui Tirus soseau din larg și le flancau din spate. Hotărâseră să caute, iar Reece știa că cauza lor avea să fie una pierzătoare. Cu doar o duzină de nave rămase din flota lui Gwendolyn, nu aveau cum să învingă ceea ce cu siguranță aveau să fie zeci de nave, prinzându-le aici în acest port.

Reece examină linia țărmului și văzu siluetele a sute de soldați ai lui Tirus aliniați, săgețile pregătite, pregătite să tragă flăcări asupra flotei dacă intrau în raza de acțiune. Au fost prinși în capcană.

Srog făcu un pas înainte, cu mâinile pe șolduri, privind spre cer. Se întoarse și se uită înapoi peste umăr, spre marea deschisă, spre direcția din care cu siguranță se vor apropia corăbiile lui Tirus.

„Trebuie să ne menținem poziția”, a spus Srog. „Și totuși, în același timp, dacă stăm aici, vom fi uciși.”

Srog se ridică, gândindu-se, iar Reece făcu un pas înainte și cercetă țărmurile, gândindu-se și el. Reece știa că Srog avea dreptate; știa că trebuia făcut ceva.

„Ce ne-ar pune sora ta să facem?” o întrebă Srog pe Reece.

Reece închise ochii, gândindu-se.

„Nu ar vrea să așteptăm și să fim uciși”, a răspuns el. „Ea ar vrea să atacăm – la fel cum ar vrea tatăl meu să atacăm. Întotdeauna a prețuit elementul surpriză. O forță mai mică atacă una mai mare: la asta nu s-ar aștepta. Dacă e să coborâm cu toții, ar trebui să coborâm cu îndrăzneală, atacând, cu săbiile ridicate sus. Nu stau aici, așteptând să fie distrus.”

Reece deschise ochii și examină linia țărmului.

„Și din moment ce nu putem naviga pe mare, tatăl meu ar vrea să atacăm țărm.”

Srog examină malul, perplex.

„Dar pe măsură ce ajungem în rază de acțiune, săgețile lor ne vor incendia pe toți”, a protestat el.

Reece dădu din cap.

„Dar dacă ne mișcăm suficient de repede, ei nu ne pot lua pe toți.”

— Și dacă ne întoarcem și vom naviga spre mare? întrebă Srog. „Am putea să ne confruntăm cu flota lui Tirus.”

Matus făcu un pas înainte și clătină din cap.

— Nu, spuse el. „Flota fratelui meu o depășește pe a noastră. Sunt bine înarmați și bine pregătiți. Ar fi un măcel.”

„Se pare că va fi un măcel în orice caz”, a observat Srog.

Reece le examină opțiunile, holbându-se, gândindu-se bine. A ajuns la o concluzie.

„Mai bine să mori pe uscat decât pe mare”, a spus Reece.

În timp ce stăteau acolo, dezbătând, deodată un marinar sus, sus pe catarg, strigă urgent să coboare.

"Lordul meu! Au ajuns!"

Toate capetele s-au întors și s-au repezit spre partea îndepărtată a navei și s-au uitat afară: orizontul era plin de conturul unor nave, toate navigand drept pentru ei. Flota lui Tirus, pe cale să-i prindă în port. Să-i pună sandwich între navele lor și țărm.

Reece simți că menghina se strânge tot mai mult.

Wolfson dădu din cap, hotărât.

„Navigați spre țărm!” porunci el. „Este timpul să atacăm!”

*

Reece s-a abătut în timp ce o săgeată în flăcări trecea pe lângă capul lui, inima bătând cu putere când tocmai a ratat. Peste tot în jurul lui bărcile s-au umplut de strigătele de panică ale oamenilor, în timp ce flota lor naviga spre țărm, chiar în armata de săgeți în flăcări care zboară spre ei. Pentru a-și

grăbi atacul, zeci de bărbați au vâslit cu toată puterea, încercând să aducă navele mai repede la țărm.

A fost un efort lent, obositor, în ciuda valurilor care se prăbușesc și a curentului care i-a ajutat spre pământ, iar în jurul lui Reece, aerul a fost punctat de țipetele oamenilor, în timp ce săgeată în flăcări după săgeată în flăcări îi străpungea - și, mai rău, începu să străpungă pânzele și lemnul.

Reece și bărbații s-au grăbit, repezindu-se alternativ să stingă flăcările în timp ce săgețile noi aterizau și trăgând înapoi. Reece a aruncat o privire spre celelalte corăbii și a văzut că unele dintre ele ardeau, săgețile lovind pânzele prea sus, trimițându-și corăbiile în flacără. Reece se uită în jur cu groază când observă că deja câteva dintre navele lor erau în flăcări, o flotilă în flăcări care naviga spre țărm. Reece s-a întrebat cât de mult din flota lor, dacă ar fi ceva, ar fi rămas până când vor ajunge la țărm. Dacă au făcut-o vreodată.

Reece se întoarse și se uită la mare, la calea lor de scăpare și zări flota lui Tirus apropiindu-se; știa că trebuiau să facă țărm. Era doar o sută de metri – dar ar fi fost sângeroase.

Alături de Reece, Stara a luptat cu curaj, nici măcar nu se abate, în timp ce stătea lângă șină și trăgea săgeată după săgeată spre țărm, scoțând bărbați în stânga și în dreapta. În timp ce o săgeată în flăcări șuieră lângă capul lui Reece, el lăsă vâsla, se ridică, apucă un arc și i se alătură, trăgând înapoi. A aterizat o lovitură perfectă, de la aproape o sută de metri, și a auzit strigătul unuia dintre oamenii lui Tirus în depărtare și l-a privit căzând pe nisip.

O săgeată a aterizat la câțiva metri de Reece, găzduindu-se într-o pânză, iar flacăra a început să se extindă pe punte; Reece a luat o găleată cu apă și a stropit-o imediat. Suiera și fuma și, din fericire, el a stins-o – totuși Reece nu știa de câte ori aveau să fie atât de norocoși.

„Coborâți pânzele!” porunci căpitanul.

Marinarii s-au repezit să-i execute comanda, exact când o săgeată în flăcări a lovit una; au tras din ce în ce mai repede, Reece alergând peste și alăturându-se lor, iar în timp ce pânza se cobora, Matus alergă și stinge flăcările cu mâna goală. A făcut-o exact la timp, înainte ca vela să se aprindă complet; lăsând în centru o gaură mare, neagră.

Reece simți că viteza navei lor scade, iar Srog se uită îngrijorat la pânzele coborâte.

„Va reduce viteza!” strigă el căpitanului.

„Nu-mi pasă!” strigă căpitanul înapoi. „Este nava mea! Și nu vom lua foc!”

Reece, de asemenea, era îngrijorat de ritmul mai lent – și totuși își dădu seama că era o mișcare inteligentă, pe măsură ce barajul de săgeți în flăcări devenea mai gros și pe măsură ce mai multe nave din flota lor începeau să ia foc. Pânzele i-au făcut prea vulnerabili.

„COBĂ VÂNZELE! DA-L MAI DEPARTE!" căpitanul a strigat la corabia de lângă ei, iar marinarii lor au strigat ordinul lui către corabia următoare, iar ei către corabia următoare. Pe rând, toate pânzele din flota lui au început să coboare. Una dintre nave nu le-a putut coborî la timp, iar Reece tresări la sunetul îngrozitor al strigătului oamenilor săi în timp ce se aprindeau într-un mare glob de flăcări.

Pe măsură ce se apropiau, acum la vreo șaptezeci de metri de țărm, curenții deveneau din ce în ce mai puternici, trăgându-i în mijlocul valurilor care se prăbușeau și și-au recăpătat avântul. Trecură de debarcaderul din dreapta lor, iar Reece zări un grup de soldați, ascunși printre stânci, ridicându-se brusc și țintesc spre ei.

Reece a văzut că Stara era în linia lor de foc și că habar nu avea, în timp ce stătea mândră și continua să tragă spre țărm; s-a întors și a alergat după ea.

„Stara!” el a plâns.

Reece a sprintat pe punte și a năvălit, abordând-o, conducând-o pe punte. Au lovit cu putere puntea, Stara strigând în timp ce a lovit lemnul. Cu toate acestea, în timp ce se scufundau, o săgeată a navigat exact pe unde tocmai fusese ea. În schimb, săgeata i-a străpuns umărul lui Reece, iar el a strigat de durere.

Reece zăcea acolo, gemând, privind la Stara, care se uita la el, cu ochii la fel de mari. Reece își dădu seama după expresia ei că și-a dat seama că tocmai îi salvase viața.

Voia să vorbească cu ea, dar îl durea prea mult; săgeata în flăcări îi ardea încă în umăr, iar Stara, îngrozit, o bătu. Cu fiecare bătaie, o durea și mai mult pe Reece.

"Stai nemiscat!" ea a plans. „Trebuie să scot asta!”

Reece s-a uitat peste el și a văzut că capul nu era complet, ci doar câțiva centimetri. Dar totuși, se simțea ca și cum îi străpunge tot corpul.

— Nu știu dacă ar trebui... a început el.

Dar înainte ca el să poată termina cuvintele, Stara se întinse în jos și smulse săgeata din toată puterea ei.

țipă Reece, sângele curgând din rană. A fost cel mai dureros lucru pe care-l trăise vreodată; Stara ridică rapid mâna cu palma și acoperi sângele. Apoi și-a folosit dinții pentru a scoate o fâșie de pânză de pe cămașă și i-a înfășurat-o de mai multe ori în jurul umărului. Mai multe săgeți șuieră deasupra capului și amândoi s-au lăsat jos pentru a le rata.

Reece privi în jos, rana îi pulsa și văzu bandajul curgând sânge. Stara a rupt o altă fâșie și a legat-o din nou.

— Îmi pare rău, spuse Stara, în timp ce Reece tresări. „Nu este exact ceea ce aș numi atingerea unei doamne."

S-a auzit un strigăt mare și o agitație la bord, iar Reece și-a ridicat privirea surprins când a văzut câțiva dintre oamenii lui Tirus sărind la bord, în timp ce navigau mai aproape de țărm, lângă debarcaderul de stânci. Reece ridică privirea și văzu că se aflau acum la aproape treizeci de metri de țărm, iar oamenii lui Tirus erau aliniați, sărind cu toții spre corabie. Câțiva au sărit de pe șinele alunecoase și au aterizat, țipând, în ape; alții au apucat, dar au fost doborâți de oamenii lui Reece. Cu toate acestea, destui dintre ei au reușit să aterizeze la bord și să se tragă în sus. Ei invadau nava.

Reece se ridică în picioare, împreună cu Stara, ridică sabia cu brațul bun și alergă spre invadatori. I-a înjunghiat pe doi dintre ei înainte ca ei să treacă peste șina și i-a aruncat înapoi în apă. Un al treilea, totuși, a aterizat lângă el, iar el și-a ridicat sabia și s-a rotit, țintând spre gâtul dezvăluit al lui Reece. Reece nu s-a putut întoarce la timp pentru a-l bloca și s-a pregătit.

Stara s-a repezit înainte, mânuind o suliță lungă și l-a înjunghiat pe soldat în piept înainte ca acesta să-și încheie lovitura. Bărbatul a plâns în timp ce ea l-a împuns pe spate, peste șină, peste navă și se prăbuși cu spate în apă.

Reece se uită la ea, uluit și atât de recunoscător.

— Se pare că suntem egali, spuse el.

Ea a zâmbit înapoi, dar nu a făcut o pauză. Ea a trecut în fugă pe lângă el, și-a mânuit sulița într-un spectacol orbitor, surprinzându-l pe Reece în timp ce învârtea din nou și din nou sulița de trei metri, folosind-o ca toiag, eliminând încă patru dintre oamenii lui Tirus în timp ce încercau să ia nava.

A venit lângă ea, uitându-se la pagube, la toate corpurile plutitoare în apă, și amândoi stăteau acolo, respirând greu, unul lângă celălalt.

„Unde ai învățat să mânuiești o astfel de suliță?” întrebă el impresionat.

Ea a ridicat din umeri.

„Femeilor de pe Insulele Superioare nu le este permis să folosească săbiile. Așa că am învățat să mânuiesc toiagul. Nu întotdeauna ai nevoie de o lamă pentru a ucide un bărbat.”

Mai multe săgeți navigau deasupra capetelor lor, iar Reece se uită afară și văzu cât de aproape erau acum de țărm. Valurile s-au prăbușit peste tot în jurul lor, iar nava lor s-a ridicat sus și a fost coborâtă, deoarece curentul îi aducea acum cu viteză maximă, călărind pe valuri. Erau acum la aproape douăzeci de metri până la țărm, iar sute de oameni ai lui Tir, mânuind săbii, trăgând cu săgeți, s-au repezit să-i întâmpine, mergând afară în ape. Oamenii lui, trăgând înapoi, cădeau în stânga și în dreapta. Era ca și cum ai păși într-un zid de foc.

Reece știa că ceva trebuia făcut rapid – dacă continuau așa, toți aveau să fie morți înainte de a ajunge la țărm.

Reece a avut o idee; a fost îndrăzneț și riscant, dar a fost destul de nebunesc încât să funcționeze. Se întoarse către căpitan.

„Poți să-l dai foc?” strigă Reece.

Căpitanul, aflat la doar câțiva pași, se întoarse și se uită la Reece de parcă ar fi fost nebun. Clar că nu a înțeles.

„Nava noastră!” strigă Reece. „Pânzele! Aprinde-le! Pune totul pe foc!”

"Esti suparat?" strigă căpitanul înapoi. „Deci vom arde cu toții în flăcări și vom muri?”

Reece clătină din cap, apropiindu-se, apucându-l cu urgență de brațul căpitanului în timp ce săgețile treceau pe lângă capetele lor.

„Vom aranja butoaie de ulei în jurul flăcării centrale. Pe măsură ce ne apropiem, îi vom lăsa pe oamenii lui să se îmbarce pe navă. În timp ce o vor face ei, vom sări de pe spate și, când vom fi în siguranță în ape, vom arunca săgețile noastre în flăcări și ne vom arde nava cu oamenii lui Tir la bord!”

Srog, stând în apropiere, se uită la căpitan, care se uită întrebător înapoi la Srog, amândoi nesiguri dacă Reece era nebun sau un comandant strălucit. În cele din urmă, trecând săgețile, amândoi păreau să decidă că mai rămânea puțin de pierdut, văzând că o anumită moarte se întindea înaintea lor.

Căpitanul dădu din cap și începu să latre ordine. Oamenii lui s-au repezit să-i urmeze comanda, așezând mai multe butoaie de ulei în jurul catargului și drapând pânzele inferioare peste ele.

Reece i-a condus pe ceilalți cu săgeți, înfășurându-le vârfurile în cârpe și le-a înmuiat în ulei, pregătit pentru flăcări. Toți, în timp ce îi conducea, și-au abandonat pozițiile și au alergat în spatele navei, renunțând la prova pentru a le oferi oamenilor lui Tirus o deschidere pentru îmbarcare.

S-au ghemuit acolo în spate, așteptând, în timp ce curentul îi ducea din ce în ce mai aproape de țărm. Reece a privit cum oamenii lui Tirus au început să se îmbarce; ca furnicile, au început să se târască peste șinele prova și să coboare pe punte, una după alta.

Toți oamenii săi, ghemuiți, așteptând, erau agitați, nerăbdători să sară de pe navă.

"Nu inca!" porunci Reece.

Din ce în ce mai mulți oameni ai lui Tirus se poticneau pe navă, umplând puntea, sute de oameni. Au început să alerge peste navă când i-au zărit, o armată alergând să-i omoare.

"Nu inca!" ordonă Reece. Voia ca nava să se umple cu cât mai multe dintre ele.

S-au apropiat din ce în ce mai mult, aproape ajungând la ei, scoțând săbiile, scoțând strigăte de luptă, presupunând că oamenii lui Reece le era frică.

În cele din urmă, când cel mai apropiat soldat era la câțiva metri distanță, Reece a țipat: „Foc!”

Ca unul, oamenii Reginei au tras, dezlănțuind zeci de săgeți, în flăcări, pentru pânzele și butoaiele de ulei de sub ei. Nici măcar nu aşteptau să lovească săgeţile; au urmat exemplul lui Reece și imediat s-au întors și au sărit din spatele navei, în ocean.

În timp ce Reece a zburat peste margine, a apucat-o pe Stara și cei doi au aterizat în apă împreună. Apa înghețа, mai ales că Reece era scufundat peste capul lui, dar el s-a ținut de mâna lui Stara, iar ea de a lui, iar în timp ce el era sub apă, a auzit o explozie extraordinară care aproape i-a legănat urechile.

Picioarele lui Reece au lovit fundul – din fericire doar la vreo trei metri adâncime aici – și a sărit înapoi și a ieșit la suprafață la un spectacol pe care era sigur că nu îl va mai vedea niciodată. Nava pe care tocmai o abandonase exploda, explozie după explozie, complet în flăcări, în timp ce

butoaie după alta se aprindea. A luminat catargul și pânzele și toată puntea și șina și toată treaba s-a ridicat atât de repede, încât oamenii lui Tirus nu au avut timp să reacționeze.

Au venit strigătele a sute de bărbați în flăcări. Au sărit de pe navă, în flăcări, dar pentru cei mai mulți dintre ei era prea târziu.

Reece privi scena cu un mare sentiment de satisfacție. Scoase sute de oameni ai lui Tirus și îi salvase pe toți oamenii de pe navă. Trecuseră de la moarte sigură, la a avea acum o șansă de luptă.

Reece, legănându-se în valuri, se întoarse și privi spre țărm. Prinzându-l de mână pe Stara, el, împreună cu toți ceilalți, a înotat până a ajuns până la piept; apoi începură să vadă, până la burtă, apoi genunchii, în timp ce-și croiau drum în mareele puternice, valuri spărgând de jur împrejur, spre țărm.

Cu toate acestea, nu aveau un adăpost sigur. Alte sute de soldați ai lui Tir, întăriri, au apărut pe țărm, iar acești oameni, cu săbiile ridicate, au atacat pentru ei, ieșind în apă pentru a-i saluta.

Reece, cu umărul tremurând, picurând ud, înghețat, în apă până la genunchi, își ridică sabia cu brațul bun și se repezi în întâmpinarea primului său dușman. Și-a blocat lovitura cu un mormăit, bărbatul de două ori mai mare decât el, aplecându-se spre el, apoi l-a ocolit; bărbatul s-a repezit în apă, iar Reece s-a răsucit și l-a tăiat.

Peste tot în jurul lui, oamenii lui au luptat corp la corp, soldat la soldat, încercând să lupte pentru fiecare pas, să-și bată drumul spre țărm. Au luptat fără teamă, luptând pentru viața lor, în timp ce aerul se umplea de zgomotul metalului și strigătele oamenilor. Bărbații au căzut de ambele părți și în curând apele au fost roșii de sânge.

Tot mai mulți dintre soldații lui Tirus au ajuns la țărm, un pârâu fără sfârșit. Cu fiecare pas pe care l-a făcut Reece, cu fiecare bărbat pe care l-a ucis, a sosit un alt bărbat.

S-a auzit un cor de coarne, iar Reece s-a întors și a văzut flotila lui Falus căzând asupra lor, zeci și zeci de nave de război uriașe, apropiindu-se repede. Au fost prinși în capcană, prinși între doi dușmani.

Reece știa că va muri în această zi; totuși măcar se mângâia în faptul că va muri în picioare, ca soldat, cu sabia în mână, și nu se va opri din luptă până nu va putea ridica brațele. S-ar putea să moară, dar îi va doborî pe toți oamenii pe care i-ar putea cu el.

CAPITOLUL 26

Când ivirea zorii, Gwendolyn stătea pe prova navei ei, strângând-o pe Guwayne, privind cu groază peste oceanul posomorât al Insulelor Superioare. În cele din urmă, pământul ieșise la vedere – și totuși, nu asta îi atragea atenția.

În loc să se simtă uşurată văzând pământul, uşurată că l-a reuşit, ochii lui Gwen s-au aşezat pe o privelişte mult mai tulburătoare: a văzut zeci de nave de război, purtând steagurile lui Tirus, cu spatele la ei, toate navigând spre golf, ca şi cum ar fi vrut să-şi atace. propria insulă.

La început, Gwen era confuză. Nu avea sens. De ce ar lansa un atac asupra propriului popor?

Kendrick, Godfrey, Steffen și toți consilierii ei au venit lângă ea în soarele dimineții devreme, cu toții privind aceeași priveliște alarmantă. Și pe măsură ce navigau mai aproape, în timp ce Gwen miji la orizont, totul a început să aibă sens. Acolo, prinși în golf, se aflau aproximativ o duzină din flota ei, multe dintre ele în flăcări, penele de fum negru se ridicau la orizont. Strigătele muribunzilor se auzeau chiar și de aici. Au fost prinși între flota lui Tirus pe mare și oamenii lui de pe țărm.

Gwen și-a dat seama ce se întâmplase: oamenii lui Tirus duceau un război total cu restul flotei ei. Iar oamenii ei, puținii care au mai rămas, erau măcelăriți.

În timp ce Gwen se uită afară, era sigură că fratele ei Reece se afla pe una dintre nave – împreună cu Srog și toți oamenii ei. Gwen s-a simțit imediat vinovată. În mod clar, ei își ocupaseră pozițiile aici pentru a-i onora comanda. Avea impresia că, într-un fel, i-a dezamăgit, i-a expus să moară din mâna acestor insulari de Sus.

Gwendolyn a simțit un val de panică și știa că nu putea permite acest lucru să se întâmple – nu putea permite oamenilor săi să cadă în înfrângere. Oricare ar fi fost cauza, chiar dacă Reece i-ar fi sfidat comanda, chiar dacă nu ar fi trebuit să-l ucidă pe Tirus, el era încă fratele ei, iar

aceștia erau încă oamenii ei. Insulelor de Sus nu li se putea permite să le facă rău. Trebuiau să afle ce s-a întâmplat când ai sfidat-o pe Regina, pe Argintii, pe MacGils; aveau nevoie să simtă mânia Inelului.

Cu toate acestea, Gwendolyn naviga într-o poziție vulnerabilă, cu mult depășită numeric de zecile de nave mari și bine înarmate ale Insulelor Superioare. În timp ce forța de luptă a lui Gwendolyn era superioară, în mod clar nu era nicio modalitate de a-i învinge pe mare într-un meci frontal.

— Nu tocmai primirea la care te așteptai, nu-i așa, soră? întrebă Kendrick, privind cu chipul unui războinic, rămânând calm în timp ce studia scena cu un ochi de războinic profesionist.

— Ți-am spus că nu trebuie să ai încredere în Tirus, a adăugat Godfrey.

Gwen clătină din cap.

„Nimic din toate astea nu mai contează acum”, a spus ea. „Ne creăm propriile noastre bunuri în această lume.”

Vocea ei era rece, întărită, vocea tatălui ei – și toți oamenii ei o priveau cu un respect clar.

— Dar cu siguranță, doamnă, spuse Aberthol, nu putem să atacăm această flotă vastă.

„Suprimăm elementul surpriză”, a spus Gwendolyn. „Nu se așteaptă la un atac din spate, din larg. Nu ne vor căuta. Până când ei reacționează, le-am fi putut elimina deja o bună parte din flota lor.”

"Si apoi, ce?" apăsă Aberthol. „Odată ce se prind, odată ce se întorc și ne vor înfrunta, ne vor zdrobi pe mare.”

Gwendolyn și-a dat seama că avea dreptate. Avea nevoie de un plan, de un plan viclean, de ceva care să fie executat în grabă. Nu putea risca o confruntare frontală.

Ea a cercetat orizontul, a studiat topografia, digurile ieșite în mare, bazinul în formă de U în care era prins fratele ei; ea s-a bazat pe toată lectura ei despre istorie, despre strategia și tactica militară, din toată știința ei pentru o mie de bătălii celebre – și dintr-o dată, i-a venit o idee.

Ochii i s-au luminat de emoție când și-a dat seama că era destul de nebunesc încât ar putea funcționa. Ce i-a spus tatăl ei? *Pentru ca un comandant să câștige, planul lui trebuie să fie de două treimi logic și o treime de nebunie* .

„În capcană oamenii noștri într-un golf îngust, într-un pasaj în formă de U, între acele debarcader”, a spus Gwendolyn. „Totuși, asta poate

funcționa și în dezavantajul lor. Când îi prinzi în capcană pe alții, ești și tu însuți în capcană.”

Toți s-au uitat la ea, confuzi.

Godfrey îşi încruntă sprâncenele.

„Nu înțeleg, doamnă.”

Gwen arătă spre debarcader.

„Le putem prinde în capcană”, a adăugat ea

Oamenii ei clipiră, încă neînțelegând.

— Funiile, spuse ea grăbită, întorcându-se către Kendrick. „Frânghiile cu țepi. Cei din cală. Cât de lungi sunt?”

— Cele folosite pentru războiul portuar? întrebă Kendrick. — La cel puțin o sută de metri, doamnă.

Ea dădu din cap în timp ce-și amintea de frânghiile pe care o văzuse cândva tatăl ei folosind, nesfârșit de lungi, cu vârfuri legate de ele la fiecare câțiva pași, ascuțite ca o sabie. Odată îl văzuse pe tatăl ei întinzând frânghiile într-un port și văzuse cum navele inamice navigau peste ele și se prăbușeau în bucăți.

— Exact, spuse ea. "Acestea."

Kendrick clătină din cap.

„Este o idee bună pentru o flotă condensată”, a spus Kendrick. „Dar nu ar funcționa niciodată aici. Aceasta este apă deschisă, nu apă mică. Ține minte, îi vom ataca din mare. Apa nu va fi suficient de puțin adâncă pentru a deteriora calele navelor. Acele frânghii sunt plasate pe un fund oceanic de mică adâncime.”

Gwen clătină din cap, ideea cristalizându-i în minte.

— Nu înțelegi, spuse ea. „Acele frânghii pot fi folosite și în alte moduri. Nu trebuie să aruncăm frânghiile pe fundul oceanului – putem naviga aproape și să întindem frânghiile în apă și, pe măsură ce vor urmări, le va distruge.”

Kendrick se uită în urmă, nedumerit.

„Dar cum, doamna mea? Cum vei întinde frânghiile?”

„Vom ataca din spatele lor și le vom da foc flotei”, a explicat ea. „Pe măsură ce se întorc pentru a se confrunta cu asta, vom avea deja frânghiile la locul lor. Vom lansa mai întâi bărci mici, una la fiecare capăt al portului, una condusă de tine, cealaltă de Godfrey. Fiecare va purta un capăt al frânghiei și le va lega de stânci, de un capăt al fiecărui debarcader. Le vei întinde și le vei păstra chiar sub suprafața apei. Oamenii lui Tirus se vor uita

la noi când vor ataca – nu sub suprafață pentru vreo capcană în apă. Vor naviga în vârfurile noastre!”

Kendrick se uită la orizont, studiind topografia, cu mâinile pe șolduri. Încet, dădu din cap.

„Este o idee îndrăzneață”, a conchis el.

„Este o nebunie!” spuse Aberthol. „Ma pot gândi la o sută de lucruri care pot merge prost!”

Gwendolyn a făcut un pas și a zâmbit, un comandant neînfricat în floarea ei:

„Și tocmai de aceea o vom face”, a spus ea.

*

Gwen stătea la prova, cu inima bătându-i cu putere, privind în timp ce jumătate de duzină de corăbii navigau lângă ea, toate la comanda ei, păstrând cât mai tăcere. Nu se auzea niciun sunet decât urletele vântului și strigătele îndepărtate ale oamenilor ei, ale lui Reece și ale celorlalți, prinși în golf, luptă pentru viața lor.

Gwendolyn a privit cu satisfacție cum cele două bărci mici, fiecare ținând câte o duzină de oameni, unul condus de Kendrick, celălalt de Godfrey, vâslau repede, fiecare ținând un capăt al frânghiei. În bărcile lor se aflau cei mai îndrăzneți războinici care se oferiseră voluntar în misiunea riscantă, printre ei mai multe Legiuni — Elden, O'Connor și Conven, împreună cu câțiva dintre noii recruți. Steffen a vrut să se ofere voluntar, dar Gwendolyn l-a ținut în mod egoist aici, alături de ea.

Flota ei s-a apropiat cu velele pline, vântul s-a înălțat, câștigând avânt pe măsură ce navigau din ce în ce mai aproape de spatele flotei lui Tirus. Gwen și-a ținut respirația, sperând că nimeni din flota lui Tirus să nu se întoarcă și să-i vadă.

Gwen a așteptat nerăbdătoare, ținându-l strâns pe Guwayne, în timp ce își privea bărcile ajungând în poziție. Au vâslit cât de tare și cât de liniștiți au putut, cu vâslele plesnind în apă, până când, în cele din urmă, bărcile lui Kendrick și Godfrey și-au luat fiecare poziție la capătul fiecărui debarcader, dar la câțiva metri distanță de navele inamice. Imediat, s-au apucat să lege fiecare capăt al frânghiei de bolovanii uriași de la capătul fiecărui debarcader. Pe măsură ce au făcut-o, frânghia s-a întins, ridicându-se pentru scurt timp deasupra suprafeței, până când au slăbit-o pentru a permite să fie ascunsă dedesubt.

„Funci, pregătește-te!” le porunci Gwen oamenilor ei de la bord.

O mulțime dintre oamenii ei și-au ridicat arcurile, săgețile în flăcări pregătite, așteptând comanda ei.

„Țintește-te spre vele de vârf!” strigă ea. „Cât de sus poți!”

Au navigat tot mai aproape, din ce în ce mai aproape, tensiunea atât de groasă încât o putea tăia cu un cuțit. Ea a avut doar o șansă la asta și a vrut să fie perfect.

Se aflau la doar cincizeci de metri de partea din spate a flotei lui Tirus când, în sfârşit, ea a fost gata.

"FOC!" ea a plans.

O mie de săgeți au umplut brusc aerul din flota de nave a lui Gwen, toate în flăcări, toate navigând într-un arc înalt. Gwen și-a ținut respirația în timp ce îi privea luminând zorii.

O clipă mai târziu au aterizat, acoperind flota lui Tirus.

"FOC!" a strigat ea din nou.

Oamenii ei au tras salve după salve, săgeți în flăcări luminând cerul ca o ciuma de lăcuste și aterizant pe corăbiile lui Tir.

Au izbucnit strigăte de confuzie și de durere, în timp ce unele corăbii ale lui Tir au aprins brusc. O jumătate de duzină de nave, în spatele flotei sale, au fost atât de puternic lovite, încât s-au aprins într-o succesiune rapidă de flăcări, oameni încercând frenetic să stingă flăcările, dar fără succes. Au sărit, în flăcări, în ocean.

Totuși, restul flotei – încă zeci de nave – nu erau la îndemâna săgeților sau au reușit să stingă flăcările suficient de repede încât să nu se facă vreo pagubă reală. Toți s-au întors încet pentru a se înfrunta cu Gwendolyn, o armată cu mult mai mare decât a ei. Au renuntat la goana in port, dar acum si-au pus ochii pe Gwen.

Erau intimidanți, această flotă bine coordonată de nave de război se îndrepta asupra lor, iar Gwen știa că, dacă frânghiile ei nu funcționau, ea și oamenii ei ar fi murit în câteva minute.

Gwendolyn ridică mâna și o coborî brusc, semnul pe care îl pregătise. În timp ce făcea ea, îl privi pe Kendrick și oamenii lui smulgând frânghia grea de un capăt, iar pe Godfrey și oamenii lui de celălalt capăt. Frânghia se ridica mai sus, chiar deasupra suprafeței apei, cu o lățime de o sută de metri și o înfășurară repede în jurul unor bolovani noi, iar și iar, fixându-l.

Aşteptaseră până în ultima clipă, până când flota lui Tirus era prea aproape ca să vadă ţepii ieşind din apă. Oamenii lui Tirus au observat în

sfârșit, dar prea târziu.

Flota lui Tirus, nebănuitoare, a navigat direct în capcană. Zgomotul lemnului sfâșiat a sfâșiat aerul, urmat de sunetul geamătului lemnului. Kendrick și Godfrey și toți băieții Legiunii își ocupau pozițiile fără teamă, ținându-se de frânghii cu mâinile goale, pentru a se asigura că nu se slăbeau. Ei s-au ținut pentru viața dragă, gemând de greutatea corăbiilor.

Flota lui Tirus a continuat să se adăpostească în vârfuri, una după alta, prea târziu pentru a se întoarce, toți aliniați unul lângă altul în portul îngust, toți navigând în grabă pentru a o distruge pe Gwendolyn. În câteva clipe, corăbiile au început să se cedeze, apoi să se întindă. Prorele au început să se încline, drept în apă, în timp ce navele s-au prăbușit într-un milion de bucăți.

Oamenii lui Tirus au strigat îngroziți, căzând de pe navele dezechilibrate, zvâcnindu-se în ocean, în timp ce marii curenți îi aspirau. În câteva clipe, flota sa, care naviga atât de mândră, de nestăpânit cu câteva clipe înainte, a fost complet distrusă.

Oamenii lui Gwendolyn au scos o mare urale de victorie în timp ce flota lui Tirus a coborât în adâncurile mării.

"ATAC!" țipă Gwen.

Oamenii lui Gwendolyn au ridicat pânza mare și au luat vânt și au navigat și vâslit cu tot ce aveau, cu viteză maximă chiar în port, pentru a întări pe Reece și ceea ce mai rămăsese din flota ei. Pe măsură ce se apropiau, ea îi vedea deja pe Reece și pe ceilalți pășind în valuri până la genunchi, luptându-se mână în mână, depășiți numeric de toți oamenii lui Tirus de pe țărm.

Asta era pe cale să se schimbe. Se auzi un cor de cornuri, marcând sosirea picioarelor lui Gwen, iar soldații lui Tirus de pe țărm au început să-și oprească luptele și să se uite în sus la flota care sosește cu frică.

„ȚINTIȚI ÎNALT ȘI FOC!” strigă Gwen.

Oamenii ei au dezlănțuit alte sute de săgeți într-un arc înalt, navigând prin aer, peste capetele lui Reece și a oamenilor ei și lovindu-i pe soldații lui Tirus de pe țărm. Țipete umpleau aerul, în timp ce unul după altul soldatul cobora pe nisip, însângerat, în timp ce cerul se întuneca de săgeți. Volu după vole s-a ridicat și a aterizat și, în curând, aproape fiecare bărbat de pe plajă, cu excepția ei, a murit. Cine a rămas s-a întors și a fugit.

Gwen era suficient de aproape ca să vadă chipul lui Reece în timp ce el și ceilalți se întoarseră și ridicau privirea spre ea șocați, cu uimire și

recunoștință.

Au supraviețuit. Victoria era a lor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Romulus stătea la baza trecerii Canionului, cu armata lui de milioane de oameni în spatele lor, și se uita afară, cu o furie aprinsă. Sus, dragonii lui au țipat în timp ce se aruncau, iar și iar, în scutul invizibil al lui Argon care bloca Canionul, înfuriați, incapabili să traverseze. Romulus ridică privirea, privind, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla, întrebându-se ce forță ar putea fi suficient de puternică pentru a rezista tuturor acestor dragoni.

Romulus știa că a distrus Scutul definitiv – și fiecare vrăjitor i-a spus că Scutul nu se va ridica din nou; că Inelul a fost al lui pentru totdeauna; și că nicio forță de pe pământ nu l-ar putea opri.

Romulus a ocupat într-adevăr Inelul — oamenii săi ocupau acum fiecare colț al acestuia, de ambele părți ale Highlands. Rămăseseră fiecare oraș, le făcuseră în moloz, în cenușă și nu mai rămăsese nimic de reconstruit. Inelul îi aparținea acum. Acum era teritoriul Imperiului.

Și totuși aici Romulus era, incapabil să părăsească Inelul, prins înăuntru, cu acest Scut invizibil care fusese cumva ridicat de Argon. În timp ce Romulus se uită peste Pod, se întrebă ce s-a întâmplat aici și cum să-l distrugă. Și mai ales: unde scăpase Gwendolyn?

Romulus se întoarse către Luanda, care îi stătea alături.

„Unde a plecat sora ta?” el a cerut.

Luanda stătea acolo, nu mai era legată, în cele din urmă loială, nu alerga nicăieri. Romulus s-a bucurat să o vadă, o femeie pe care a crezut că nu o va rupe niciodată, cândva atât de înverșunat de independentă, acum supusă voinței sale, ca toți ceilalți. Toate bătăile lui funcționaseră; acum era ca orice alt sclav, gata să-i îndeplinească porunca. Într-o zi, s-ar putea chiar să se căsătorească cu ea – și când s-ar fi săturat de ea, o va ucide la fel de repede. Desigur, ea nu știa asta încă. Ar avea o surpriză grosolană.

Luanda se uită la orizont și părea să se gândească.

„Nu ar încerca să-și facă o casă în Sălbăticie”, a răspuns ea. „Ar ști că acolo nu există casă pentru ea. Trebuie să-și aducă oamenii la nave; trebuie să le fi pregătit. Există un singur loc în care ar putea naviga, care este un teritoriu apropiat, prietenos, un loc în care probabil nu ar crede că te-ai aventura vreodată. Un loc ascuns în mările furtunoase ale nordului: Insulele Superioare.”

Romulus a examinat traversarea Canionului, a văzut urmele a mii de pași peste ea și s-a întrebat. Dacă ar putea trece de acest scut, ar lua jumătate din armata lui de milioane de oameni, i-ar conduce la navele sale și ar pleca spre Insulele Superioare. El ar înconjura fiecare centimetru din ea și l-ar distruge până la uitare.

Mai întâi, totuși, își va trimite gazda de dragoni peste ocean, le-ar porunci să dea foc înainte de sosirea lui. Va ajunge pe o insulă aplatizată de devastare. Nici nu ar fi nevoie să ridice o sabie.

Dragonii țipau din nou și din nou, iar Romulus știa că trebuie să doboare acest nou Scut, pentru a anula lucrarea lui Argon. Romulus și-a aruncat capul pe spate, și-a aruncat larg brațele, și-a deschis palmele, s-a îndreptat spre cer și a țipat, adunând toată energia lui nou-găsită, mai hotărât ca niciodată. Dacă ar putea invoca dragoni, ar putea chema cele mai întunecate energii ale iadului pentru a-și îndeplini porunca.

A venit un tunet mare, pământul s-a cutremurat și ramuri de lumină neagră s-au aruncat din ceruri în palmele lui Romulus. Ei străluceau și vibrau, în timp ce el simțea energia trecând prin el și coborând în pământ.

„Puteri străvechi, te chem!” Romulus țipă. „Sfărâmă acest scut!”

Romulus deschise ochii, își îndreptă palmele înainte și, cu un țipăt mare, îndreptă toată lumina neagră către scutul invizibil din fața lui.

Scutul lui Argon a fost brusc acoperit de lumină neagră, răspândindu-se peste el, din ce în ce mai vibrant, până când în cele din urmă scutul a început să crape.

Deodată, a venit o explozie uriașă.

Scutul invizibil a explodat într-un milion de bucăți mici, stropindu-se ca zăpada în jurul lor. Romulus ridică privirea, uimit, simțind fragmentele minuscule ploua de jur împrejur, în părul lui și așezându-se, ca praful, în palmele lui deschise.

Dragonii țipau de victorie când nu se mai loveau de un zid invizibil, ci zburau înainte, alergând în aer liber, peste Canion, spre Sălbăticie.

Romulus se lăsă pe spate și râse încântat, știind că în curând dragonii vor traversa Sălbăticia, vor traversa oceanul, vor coborî asupra lui Gwendolyn și a oamenilor ei și îi vor distruge pe fiecare dintre ei.

Le-ar urma pe călcâie.

„Zburați, dragonii mei”, a râs el. "A zbura."

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Erec stătea pe un platou din stânci, cu vedere la concursul care se desfășura înaintea lui, urale ridicându-se în timp ce sute de bărbați se luptau înaintea lui. Poate la douăzeci de picioare mai jos era un platou larg, de cincizeci de metri în diametru, în formă de cerc perfect, o cădere abruptă de jur împrejur. O poartă masivă de cupru a fost ridicată în jurul perimetrului său, ridicându-se la trei metri înălțime, asigurând că niciun războinic nu va cădea peste margine și că niciunul dintre aceste meciuri nu va duce la moarte.

Totuși, era încă o afacere serioasă. Concursurile din această zi au dictat cine avea dreptul de a-l contesta pe Erec pentru domnie în urma morții tatălui său. Toți acești războinici minunați, frați de arme, toți din aceeași națiune și aceeași insulă, nu au fost aici să se omoare între ei. Armele au fost tocite astăzi, iar armura a fost placată suplimentar. Dar toți voiau să fie Rege și toți doreau să-și demonstreze abilitățile pe câmpul de luptă.

În timp ce Erec îi veghea, admirându-le abilitățile, mintea lui s-a umplut de un milion de gânduri. Încă procesa ultimele cuvinte ale tatălui său, tot ce îi spusese despre conducerea unei națiuni. Erec se întrebă dacă era într-adevăr la îndemână. S-a uitat în jos la toți acești războinici minunați, la miile de oameni din stânci, care priveau, toți atât de nobili, și se întrebă de ce ar trebui să fie el cel care să-i conducă.

Mai presus de toate, Erec s-a mirat de faptul că tatăl său tocmai murise, și totuși aici erau toți acești oameni, sărbătorind, mergând de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Erec însuși a cuprins emoții conflictuale. O parte din el putea înțelege tradițiile poporului său, să sărbătorească viața tatălui său, în loc să-l plângă; la urma urmei, doliul nu l-a putut aduce înapoi. O altă parte a lui dorea timp și spațiu pentru a-l plânge pe bărbatul pe care abia îl cunoștea.

— Mulți se vor lupta cu tine, fratele meu, spuse Strom zâmbind, venind lângă el și mângâindu-l pe Erec din suflet pe spate. „Și eu voi fi primul dintre ei.”

Erec se întoarse și văzu familia regală alături de el – Strom, Dauphine, mama lui, Alistair alături de el – toți aici sus, în acest punct de observație, privind de sus la concursuri. Mai jos s-a auzit zgomotul metalului, în timp ce sute de mari războinici s-au înfruntat unul pe altul, eliminându-se unul pe altul. Se luptau așa de ore întregi, hotărâți să-și micșoreze rândurile până la cei doisprezece învingători care aveau să fie lăsați să lupte cu Erec pentru domnie.

După cum era tradiția, cei zece învingători ar reprezenta duzina de provincii ale Insulelor și fiecare dintre ei ar avea șansa de a lupta cu Erec. Ar permite fiecărei provincii să fie reprezentată, deoarece fiecare provincie s-a luptat pentru propriul învingător individual. Le-a oferit fiecărei persoane de pe insulă șansa de a contesta pentru domnie, la fel cum făcuseră strămoșii săi de secole. Acești doisprezece învingători ar reprezenta tot ce aveau de oferit oamenii și, deși, bineînțeles, Erec ar fi obosit să lupte cu doisprezece oameni, a fost totuși testul unui adevărat războinic. Dacă i-ar putea învinge pe toți, spate la spate, atunci oamenii lui ar fi mulțumiți să-l recunoască drept Rege.

Strom râse din nou.

„Ați fost de mult departe de aceste insule”, a adăugat el, „și m-am antrenat pentru asta de ani de zile. Nu fi prea trist când te bat!”

Strom îl bătu pe Erec pe spate și râse cu poftă, încântat de el însuși. Erec și-a privit fratele în sus și în jos și a văzut că va fi într-adevăr un dușman formidabil. Nu avea nicio îndoială că era un războinic bun, cu cea mai bună armură și antrenat de cei mai buni dintre oamenii tatălui său. Și nu avea nicio îndoială că fratele său își dorea cu drag domnia – și, mai ales, dorea cu drag să-l învingă.

„Nu-ți face griji, fratele meu”, a răspuns Erec. — Vei avea șansa să te lupți cu mine, împreună cu toți ceilalți.

Strom zâmbi.

„Nu fi dezamăgit dacă te trezești că mă numești Rege înainte de încheierea zilei.”

Strom râse, iar Erec zâmbi pentru sine. Fratele său era îndrăzneț și încrezător, el fusese întotdeauna. Dar, desigur, asta ar putea duce și la distrugerea unui războinic.

Erec și-a întors atenția către lupte, studiindu-le cu un ochi de războinic. Chibriturile au continuat și mai departe, aerul s-a umplut de strigătele și gemetele oamenilor și de zgomotul metalului. Războinicii s-au încărcat între ei pe cai la un galop plin și și-au ridicat lăncile sus, jucând. Obiceiul insulelor de Sud, știa Erec, era că trebuie să câștigi atât pe cal, cât și pe jos – așa că după ce bărbații au căzut, bătăliile se transformau întotdeauna în luptă corp la corp. La urma urmei, războinicii de aici au fost testați mai temeinic decât orice războinic din lume.

Pe măsură ce au trecut orele și soarele a căzut mult pe cer, ultima dintre provincii s-a declarat învingătoare; în cele din urmă, s-a auzit un cor de claxone, iar oamenii au scos o mare urale.

Cei doisprezece învingători ai zilei erau aliniați, războinici fioroși fiecare, toți gata să lupte cu Erec pentru dreptul de a fi Rege.

„Se pare că a venit rândul nostru, frate!” spuse Strom, îmbrăcându-și casca și coborând în grabă treptele de piatră.

Erec și-a prins armura, l-a sărutat pe Alistair și l-a urmat în jos. Pe măsură ce Erec se apropia de arenă, cerul s-a îngroșat de strigătele a mii de insulenți, toți încântați să-l ureze bun venit și să-l privească luptă cu ceilalți.

Erec l-a observat pe Strom că se pregătea de lupta și a fost confuz.

— Dar mă voi lupta cu tine ultimul, spuse Erec, ajungându-l din urmă. „Asta este tradiție.”

Strom clătină din cap.

„Nu mai”, a răspuns el. „Am schimbat regulile. Tu vei lupta cu mine primul. Trebuie să te înving imediat, ca să-i pot învinge pe toți ceilalți. La urma urmei, odată ce voi fi Rege, le voi fi dovedit tuturor acestor oameni că sunt un luptător mai bun decât tine. Adică, dacă nu îți este frică să te lupți cu mine mai întâi.

Erec clătină din cap la încrederea fratelui său mai mic.

„Mă dau înapoi de la nicio provocare”, a răspuns Erec.

„Nu vă faceți griji”, a spus Strom, „voi încerca să nu vă rănesc în acest proces!”

Strom a râs de propria sa glumă, a încântat de el însuși și a alergat și a urcat pe cal, apucându-și lancea și îndreptându-se spre ringul de sparring.

Erec urcă pe calul frumos așezat pentru el, se uită în jos și examină trei lănci întinse. Le-a cântărit pe fiecare și, în cele din urmă, s-a așezat pe una, mai scurtă decât celelalte și mai ușoară, cu mâner de aramă. Abia se apucase de ea, când deja fratele său plătea pentru el.

Erec a încărcat și el, iar acum, când era în modul de luptă, ceva s-a rupt în el. S-a transformat într-un soldat profesionist și nu l-a mai văzut pe bărbat călare spre el ca pe fratele său. Acum era adversarul lui.

Orice altceva a dispărut în timp ce se concentra cu o claritate asemănătoare unui laser. Așa cum se întâmplase toată viața, ceva s-a schimbat în interiorul lui odată ce și-a coborât placa frontală și a încărcat, ceva pe care nu l-a putut controla. A devenit o mașinărie, intenționată să învingă pe oricine i-a stat în cale, frate sau nu.

Erec a renunțat la toate emoțiile, la toate sentimentele de competiție sau gelozie sau invidie. El știa că astea îi vor sta doar în cale. Pentru războinicul profesionist, nu era loc pentru a permite minții cuiva să fie tulbure de emoție.

În schimb, în timp ce își cobora lancea, în timp ce auzi zgomotul propriei respirații în urechi, Erec se concentră asupra fiecărei mișcări minuscule a fratelui său – armura care se mișca, unde își ținea lancea. Fratele lui era încrezător, putea vedea asta în felul în care călărea. Putea de asemenea să vadă că asta era slăbiciunea lui.

Pe măsură ce se apropiau, în ultimul moment, Erec făcu o mică ajustare; și-a ridicat lancea puțin mai sus, și-a mutat corpul spre dreapta și a lovit lancea în pieptul fratelui său.

S-a auzit un zgomot mare când fratele său a zburat de pe spatele calului său și a aterizat pe spate. Mulțimea a aplaudat.

Erec s-a învârtit în jur, văzându-și fratele întins pe pământ, gemând, rostogolindu-se ca să se ridice. A descălecat și a rămas acolo, așteptând, dând timp fratelui său. Se simțea rău; acesta era fratele lui până la urmă.

Strom s-a ridicat repede în picioare, și-a scos casca, cu fața roșie de furie și a strigat scutierului său: „MACE!”

Erec stătea în fața lui, calm și răcoros, în timp ce își scoase casca și lua buzduganul înmânat de la propriul său scutier. Acestea erau buzdugane mari de lemn, cu crampoanele tocite pentru a nu ucide – dar totuși, impactul lor avea să fie simțit.

„O lovitură norocoasă!” strigă Strom. „Nu o vei face de două ori!”

Strom a încărcat și a țipat, legănându-se sălbatic. Erau lovituri puternice, dar lovituri întunecate de emoție. Erec, concentrat, a reușit să-i devieze cu dibăcie pe fiecare.

Strom făcu o pauză, respirând greu și se uită în spate.

„Îți dau o șansă să-mi cedezi acum!” strigă Strom. „Cedează-te acum și proclamă-mă Rege!”

Erec clătină din cap la încrederea fratelui său. Deși fratele său era extrem de serios, Erec nu s-a putut abține să zâmbească.

— Ești amabil să-mi oferi șansa, îi răspunse Ere. „Dar este prea amabil. Este o șansă pe care nu o accept. Nu am ales să fiu Rege; Nu vreau să fiu Rege; dar nu voi ceda niciodată în luptă – nici unui om, nici măcar fratelui meu”.

Strom a strigat și a încărcat ca un nebun, ridicând buzduganul pentru a lovi o mare lovitură în capul lui Erec.

Erec își întoarse buzduganul în lateral, o ridică sus și blocă lovitura. Apoi s-a aplecat în față și și-a lovit fratele cu un picior în piept, trimițându-l să zboare înapoi, aterzând pe spate pe pământ.

Erec a încărcat înainte, și-a rotit buzduganul și, în timp ce Strom și-a ridicat buzduganul pentru a-l bloca, Erec s-a balansat de dedesubt și a reușit să lovească perfect capul buzduganului lui Strom și a trimis buzduganul să zboare din mâna fratelui său. A zburat peste balustrada de cupru, peste marginea arenei și pe marginea stâncii.

Erec stătea deasupra fratelui său fără apărare, cu buzduganul îndreptat spre gât.

Strom se uită înapoi, cu ochii mari, clar că nu se aștepta deloc la asta.

— Te iubesc, fratele meu, spuse Erec. „Nu vreau să-ți fac rău. Termină acum și meciul nostru se termină fără vânătăi sau zgârieturi.”

Dar Strom îi aruncă o privire.

— Încă o lovitură norocoasă, strigă Strom. „Chiar crezi că m-aș pleca în fața mai mic în luptă?”

Strom s-a grăbit brusc în genunchi și a atacat pentru el, urmărind să-l abordeze pe Erec de picioare.

Erec îl văzu venind și se ocoli, lăsându-l pe fratele său să meargă țopăind înainte. În timp ce făcea, Erec întinse mâna și cu piciorul îl împinse, trimițându-l să zboare cu fața întâi în pământ.

Strom se ridică în picioare, cu faţa plină de ură în timp ce mulţimea râdea de el.

"Sabie!" Strom îl strigă pe scutierul său. „O sabie adevărată!”

Mulțimea icni, în timp ce scutierul său se repezi înainte cu sabia, apoi se opri și se uită la Erec pentru aprobare.

Erec se uită înapoi la Strom, dezamăgit de el.

„Frate, acesta este un concurs amical”, a spus el, calm. „Nu ar trebui folosite arme ascuțite.”

„Cer o sabie adevărată!” strigă el, frenetic. „Dacă nu ți-e frică să mă întâlnești în luptă!”

Erec oftă, văzând că nu se putea opri pe fratele său. Ar trebui doar să învețe.

Erec dădu din cap către însoțitor, care îi întinse lui Strom o sabie, în timp ce Erec stătea acolo, cu fața lui.

„Și unde este sabia ta?” întrebă Strom, în timp ce se ridica pe picioare.

Erec clătină din cap.

„Nu am nevoie de unul. De fapt, nici nu am nevoie de asta.”

Erec își lăsă buzduganul, iar mulțimea icni. Stătea acolo fără apărare, cu fața pe fratele său.

„Ar trebui să ucid un om fără apărare?” spuse fratele lui.

„Un cavaler adevărat nu este niciodată lipsit de apărare. Doar unul întunecat de emoție este lipsit de apărare.”

Strom privi înapoi, confuz; era clar că se zbătea, întrebându-se dacă ar trebui să atace un om fără apărare. Dar, în cele din urmă, ambiția lui a luat tot ce e mai bun din el; faţa i s-a prăbuşit de furie şi, cu un strigăt, a ridicat sabia şi l-a atacat pe Erec.

Erec aşteptă, aşteptându-şi timpul, evaluând puterea fratelui său, apoi s-a ferit din drum în ultimul moment; lama îi tremura la ureche, lipsind. Erec a fost dezamăgit, realizând că fratele său chiar avea intenția de a ucide.

În aceeași mișcare, fără să piardă o bătaie, Erec se întinse și îi dădu un cot fratelui său în partea mică a spatelui, unde nu avea armură. Strom strigă când Erec a lovit punctul de presiune pe care îl spera, chiar sub rinichi, și a căzut în genunchi, lăsând sabia.

Erec s-a răsucit, l-a lovit cu piciorul în spate, trimițându-l la față și a rămas pe ceafă, ținându-și fața sădită în pământ. Stătea mai ferm decât înainte, lăsându-i pe fratele său să știe că se satura.

— Ai pierdut, frate, spuse Erec. „Acest pinten este mai ascuțit decât lama sabiei tale. Dacă vă mișcați doar o jumătate de inch, vă va tăia fiecare arteră din gât. Chiar vrei ca lupta noastră să continue?”

Mulțimea a tăcut, toată lumea nituită în timp ce îi priveau pe cei doi frați.

În cele din urmă, Strom, respirând greu, clătină ușor din cap.

— Atunci declară, spuse Erec. "Randament!"

Strom a rămas întins acolo câteva clipe în tăcere, nici o persoană făcând o mișcare, până când în cele din urmă a țipat: „CEDEZ!”

Se auzi un vuiet mare, iar Erec ridică piciorul de pe gâtul fratelui său. Strom, nevătămat, se ridică în picioare și se îndepărtă furtunos, cu spatele la Erec, fără să se întoarcă măcar o dată, cu fața acoperită de noroi.

Se auzi un claxon, urmat de o mare urale.

„Și acum, cei doisprezece învingători!”

Erec s-a întors și i-a văzut pe învingătorii din cele zece provincii, aliniați cu respect, toți așteptând rândul lor să lupte cu el.

Știa că va fi într-adevăr o după-amiază lungă.

*

Erec a jucat ore în şir, cu un cavaler după altul, umerii îi oboseau, ochii îi ustură de sudoare. Până la sfârșitul după-amiezii, până și sabia lui se simțea grea la atingere.

Erec a luptat câte un învingător, fiecare dintr-o altă provincie, fiecare un războinic feroce. Și totuși, niciunul nu era potrivit pentru el. Unul după altul, îi învingea pe fiecare la meci, apoi pe fiecare în lupta corp la corp.

Dar cu cât avea mai multe lupte, cu atât războinicii deveneau mai înverșunați și mai realizați – și cu atât devenea mai obosit. Acesta a fost cu adevărat un test al regilor: pentru a câștiga, trebuie să fii nu numai cel mai bun luptător, ci și să ai cea mai mare rezistență pentru a lupta împotriva celor doisprezece dintre cei mai buni bărbați pe care i-au oferit aceste insule. Un lucru a fost să învingi un adversar pentru prima luptă a zilei; a fost cu totul altceva să-l înving la a douăsprezecea luptă.

Și totuși, Erec a perseverat. El și-a chemat toți anii de antrenament, de luptă, de lungi lupte pe un om după altul, amintindu-și acele zile în care Argintii erau provocați dincolo de extreme, fiind nevoiți să lupte nu doar cu o duzină de oameni, ci cu două duzini, trei duzini – chiar o sută de bărbați într-o singură zi. Ei aveau să lupte până când brațele lor erau prea obosite pentru a ridica măcar o sabie și tot trebuiau să găsească o cale de a câștiga. Acesta era pregătirea pe care o ceruse regele MacGil.

Acum, i-a servit bine. Erec și-a chemat priceperea, instinctele și chiar și epuizat, a luptat mai bine decât toți acești mari războinici, cei mai mari războinici dintr-un regat cunoscut pentru cei mai mari războinici. Erec i-a depășit pe toți și, cu o demonstrație uluitoare de virtuozitate, i-a învins pe unul după altul. Un corn a punctat fiecare victorie și o urale mulțumită din partea poporului său, clar simțindu-se sigur că, în noul lor rege care va fi, cel mai mare războinic pe care îl aveau de oferit insulele lor.

În timp ce Erec l-a învins pe cel de-al unsprezecelea concurent cu o lovitură a buzduganului său de lemn pe coastele bărbatului, bărbatul a cedat, al unsprezecelea corn a sunat și mulțimea a devenit sălbatică.

Erec stătea acolo, respirând greu, întinzându-se pentru a-i ridica o mână războinicului.

„Bine luptat”, a spus războinicul, un bărbat de două ori mai mare decât el.

— Ai luptat cu curaj, spuse Erec. „Te voi face comandant al uneia dintre legiunile mele.”

Bărbatul strânse cu respect brațul lui Erec și se întoarse și se îndreptă spre oamenii lui, mândru și nobil în înfrângere.

Mulțimea a aplaudat sălbatic, în timp ce Erec se întoarse spre al doisprezecelea și ultimul învingător. Bărbatul și-a urcat pe cal în partea îndepărtată a arenei și l-a înfruntat. Mulțimea nu s-a oprit din aclama, știind că după această bătălie, își vor avea Regele.

Erec se urcă pe cal, respirând greu, bând dintr-o cană de apă adusă de unul dintre scutierii săi, apoi aruncă restul de apă rece pe cap. Erec își ridică apoi casca și și-o puse la loc pe cap, ștergându-și sudoarea de pe frunte în timp ce apuca o lance proaspătă.

Erec îl privi pe cavalerul din fața lui. Era de două ori mai lat decât ceilalți și purta armură de aramă cu trei dungi negre peste ea. Stomacul lui Erec se strânse la vedere; acele semne au fost purtate de un mic trib, alzacii, în partea cea mai de sud a insulei, un trib separatist care de ani de zile era un spin în coasta tatălui său. Erau cei mai înverșunați războinici ai insulei, iar unul dintre ei fusese rege înaintea tatălui său. Era un Alzac pe care tatăl său trebuia să-l învingă pentru a prelua tronul cu atâția ani în urmă.

„Sunt Bowyer al Alzacilor!” strigă cavalerul lui Erec. „Tatăl tău a luat tronul de la tatăl meu acum patruzeci de cicluri solare. Acum voi răzbuna pe tatăl meu și voi lua tronul de la tine. Pregătește-te să îngenunchezi în fața noului tău rege!”

Capul lui Bowyer era chel, iar el avea o barbă maro scurtă și rigidă. Stătea drept pe cal, cu o față sfidătoare și cu nasul turtit al unui războinic care văzuse luptă.

Erec știa că alzacii sunt înverșunați și curajoși – și furtivos. Nu a fost surprins că acesta era ultimul luptător rămas, campioana învingătorilor. Erec știa că nu va fi ușor și că acest challenger nu trebuie subestimat. Nu ar lua nimic de bun.

Erec s-a concentrat în timp ce suna un claxon, vizierele au fost coborâte și cei doi au galopat unul pentru celălalt.

Au încărcat și când lăncile lor se întâlneau, Erec a fost surprins să simtă că lancea lui Bowyer îi lovește pieptul, primul din zi; în același timp, lancea lui Erec a lovit-o pe a lui. Bowyer făcuse o răsucire neașteptată în ultima secundă, iar Erec își dădu seama că Bowyer era într-adevăr mai bun decât orice pe care îl întâlnise până acum. Lovitura nu a fost suficient de puternică pentru a-l doborî pe Erec de pe cal, dar el se legăna înapoi, cu încrederea zdruncinată.

Bowyer a rămas și el pe cal și s-au învârtit pentru a se înfrunta din nou, în uralele mulțimii. Bowyer, de asemenea, părea surprins că Erec îl impactase și amândoi s-au încărcat unul pe celălalt cu un nou respect.

De data aceasta, pe măsură ce se apropiau, Erec simți mai bine ritmurile lui Bowyer. Acesta a fost, într-adevăr, unul dintre punctele forte ale lui Erec: a fi capabil să-și însumeze inamicul și să se adapteze rapid. De data aceasta, Erec a așteptat până în ultima clipă, apoi a coborât puțin lancea, o mișcare la care Bowyer nu s-ar fi putut aștepta, întrucât ținti spre cutia toracică a lui Bowyer.

A fost o lovitură perfectă, iar Erec a reușit să-l doboare pe Bowyer de pe cal; a lovit puternic pământul, răsturnând într-un zgomot de armură.

Mulțimea a aplaudat sălbatic când Erec s-a învârtit, a descălecat și și-a scos casca.

Bowyer se ridică în picioare, cu chipul violet de furie, cu o privire de moarte în ochi, diferită de cea pe care o văzuse azi. Alții doriseră clar să câștige; dar Bowyer, vedea Erec, voia să omoare.

„Dacă ești un bărbat adevărat”, a zbuciumat Bowyer, suficient de tare pentru a putea auzi toți, „și aspiri să fii un *adevărat* rege, haideți să luptăm cu arme adevărate! Cer să folosesc săbii adevărate în luptă! Și cer ca porțile să fie coborâte.”

Mulțimea a icnit la cuvintele lui Bowyer.

Erec se uită la porțile de cupru din jurul perimetrului câmpului de sparring, singurul lucru care le separa de stâncile de dedesubt. Știa ce înseamnă coborârea lor: însemna o luptă până la moarte.

„Cereți o potrivire până la moarte?” întrebă Erec.

"Fac!" Bowyer bubui. „O cer!”

Mulțimea a icnit. Erec stătea acolo, dezbătând; nu a vrut să-l omoare pe acest om, dar nu a putut da înapoi.

Bowyer strigă: „Dacă nu ți-e frică!”

Erec se înroși.

„Nu mă tem de niciun om”, a strigat el, „și refuz nicio provocare în luptă. Dacă este dorința ta, atunci coboară porțile.”

Mulțimea a gâfâit, și a sunat un claxon, iar încet, mai mulți însoțitori au făcut manivele masive. Un zgomot de geamăt a umplut aerul și centimetru cu centimetru, porțile de cupru care înconjurau arena se coborau. Un vânt năvăli, iar acum nu mai era nimic care să-i împiedice pe războinici să treacă peste margine, să cadă vertiginos până la moarte. Acum, nu mai era loc de eroare. Erec văzuse chibrituri în tinerețe cu porțile coborâte – și se terminaseră întotdeauna cu moartea.

Bowyer, fără să piardă timpul, a luat o sabie adevărată de la scutierul său și a încărcat. Erec îl apucă pe al lui. În timp ce se apropia de Erec, Bowyer îşi îndreptă sabia cu ambele mâini spre capul lui Erec, o lovitură de moarte; Erec ridică sabia pentru a o bloca, scântei zburând.

Erec s-a învârtit cu propria lui lovitură, iar Bowyer a blocat-o. Apoi Bowyer s-a tăiat înapoi.

Mergeau înainte și înapoi, tăind și parând, atacând, blocând, apărându-se, scântei zburând, săbii șuierând prin aer, zgomotând, în timp ce mergeau lovitură după lovitură. Erec era epuizat de bătălia zilei, iar Bowyer era un adversar formidabil, luptând de parcă viața lui ar depinde de asta.

Cei doi nu s-au oprit în timp ce se împingeau unul pe altul înainte și înapoi, înainte și înapoi, apropiindu-se de margine, apoi mai departe de ea, scăzând și curgând, fiecare înconjurându-l pe celălalt, încercând să-l alunge înapoi, încercând să câștige avantaj.

În cele din urmă, Erec a aruncat o lovitură perfect plasată, tăind lateral și trântând sabia lui Bowyer din mână. Bowyer clipi, confuz, apoi se repezi să-l ia, aruncându-se în pământ.

Erec se ridică deasupra lui și își ridică viziera.

"Randament!" spuse Erec, în timp ce Bowyer zăcea acolo, înclinat.

Bowyer, totuși, apucă o mână de pământ, se rotește și, înainte ca Erec să-l vadă venind, i-o aruncă în față.

strigă Erec, orbit, ridicându-și mâinile la ochi în timp ce usturau și lăsând sabia să cadă. Bowyer nu a ezitat; a încărcat, abordându-l, mânându-l pe tot drumul peste arenă, chiar până la marginea stâncii, și abordându-l până la pământ.

Mulțimea a gâfâit când Erec stătea întins pe spate, Bowyer deasupra lui, cu capul lui Erec peste marginea prăpastiei. Erec se întoarse și se uită în jos și știa că, dacă se mișca la doar câțiva centimetri, avea să cadă până la moarte.

Erec ridică privirea și îl văzu pe Bowyer strâmbându-se, cu moartea în ochi. Își lăsă degetele în jos pentru a scoate ochii lui Erec.

Erec întinse mâna și apucă încheieturile lui Bowyer și a fost ca și cum ar fi apucat de șerpi vii. Toți erau mușchi și i-a fost nevoie de fiecare gram de putere a lui Erec doar pentru a ține pumnii lui Bowyer departe.

Gemuind, cei doi blocați într-o luptă, fără să dea niciun centimetru, Erec știa că trebuie să facă ceva repede. Știa că a depășit punctul de vârf și că, dacă va mai rezista, își va pierde puțina forță care i-a mai rămas.

În schimb, Erec a decis să facă o mișcare îndrăzneață, contraintuitivă: în loc să încerce să se aplece înainte și să se îndepărteze de margine, s-a prăbușit pe spate, peste ea.

Când Erec nu mai rezista, toată greutatea lui Bowyer s-a repezit înainte; Erec îl trase pe Bowyer spre el, drept în jos, iar Bowyer se răsturnă peste marginea stâncii, cu picioarele trecând peste cap, în timp ce Erec îi atârna de încheieturile mâinilor. Erec se rostogoli pe burtă, ținându-se de mâinile lui Bowyer, apoi se întoarse și privi în jos. Bowyer atârnă peste marginea stâncii, nimic între el și moarte, în afară de strânsoarea lui Erec. Mulțimea a icnit.

Erec întorsese situația, iar acum Bowyer gemu și se agita.

„Nu-ți da drumul”, a rugat Bowyer. „Voi muri dacă o faci.”

„Și totuși tu ai vrut ca porțile să fie coborâte”, îi aminti Erec. „De ce să nu-ți dau aceeași moarte pe care ai sperat pentru mine?”

Bowyer se uită la el, cu panica în față, în timp ce Erec îi dădu drumul la o mână. Bowyer a căzut câțiva centimetri, în timp ce Erec ținea acum doar o mână.

„Îți cedez!” Bowyer îl sună. "Eu cedez!" a bubuit el.

Mulțimea a aplaudat în timp ce Erec zăcea acolo, ținându-l în brațe, dezbătând.

În cele din urmă, Erec a decis să-l scutească pe Bowyer de moarte. A întins mâna, l-a prins de spatele cămășii și l-a tras pe un teren sigur.

Mulțimea aplauda din nou și din nou, în timp ce toate cele douăsprezece coarne sunau și se repezi înăuntru, înghesuindu-se pe Erec, îmbrățișându-se. Stătea acolo, epuizat, epuizat de energie și totuși ușurat și fericit că a fost atât de îmbrățișat, atât de iubit de poporul său. Alistair se repezi prin mulțime și o îmbrățișă.

El câștigase. În cele din urmă, el va fi Rege.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Gwendolyn a stat în fostul fort al lui Tirus și a privit peste fosta lui curte, la corpul balansoar al fiului lui Tirus, Falus. Atârnat de un laţ de gât, în centrul oraşului, zeci de locuitori ai Insulelor Superioare, cetăţeni care nu au protestat împotriva rebeliunii, stând dedesubt, privind în sus, stânjeniţi. Gwen era bucuroasă că erau; a vrut să le trimită tuturor un mesaj.

Falus a reprezentat ultimul dintre descendenții rebeli ai familiei lui Tirus, ultimul dintre oamenii pe care Gwen i-a executat, deoarece adunase toți rebelii supraviețuitori aici, pe Insulele Superioare. În timp ce îi privea corpul balansându-se, și-a dat seama că ar fi trebuit să le adună pe toate – în special pe Tirus – cu mult timp în urmă. Fusese un conducător tânăr și naiv, își dădu seama, punând prea mult aport în speranța păcii. Prea mult timp îi dăduse lui Tirus prea multe șanse să supraviețuiască. Ea încercase să evite conflictul cu orice preț – dar făcând asta, și-a dat seama, în cele din urmă nu a generat decât mai multe conflicte. Ar fi trebuit să se comporte cu îndrăzneală și fără milă de la început.

În timp ce privea trupul legănându-se în mijlocul cetii reci și al norilor întunecați ai Insulelor Superioare, ea gândi că cu doar luni în urmă o asemenea priveliște ar fi supărat-o; acum, totuși, de când Thor o părăsise, de când avea un copil, de când supraviețuise fiind Regina, ceva în interiorul ei se întărise și privea corpul balansându-se fără nici cea mai mică emoție. Asta a speriat-o. Pierdea ea din vedere cine era? Cine devenea ea?

"Doamna mea?" întrebă Kendrick, stând lângă ea.

Ea se întoarse și se îndreptă spre el, scăpând din ea.

„Să dărâmăm cadavrul?”

Gwen s-a uitat peste și și-a văzut oamenii din jurul ei în sala mare, toți, după victoria lor îndrăzneață, după deciziile ei neînfricate în fața adversității, după ce i-a salvat din mâinile lui Romulus, uitându-se acum la ea ca pe un mare lider și regină. Erau Kendrick, Aberthol, Steffen, Elden, O'Connor, Conven — toți bărbații curajoși care luptaseră cu ea pentru a

recâștiga acest loc. Și printre ei, i-a încălzit inima să vadă, acum stătea Reece, Stara lângă el. Era rănit, dar intact și, în timp ce în trecut vederea lui o făcuse supărată, acum era atât de recunoscătoare că era în viață.

Gwen se întoarse spre fereastră, realizând că toți așteptau decizia ei. Ea a privit corpul balansându-se, ultimul dintre ei, singurul care încă nu fusese dat jos. Dincolo de curte, ea a privit cu satisfacție cum vechiul stindard al Insulelor Superioare era coborât și noul stindard al familiei MacGil era ridicat. Acesta era teritoriul ei acum.

— Nu, răspunse Gwen, cu vocea ei rece și fermă. „Lasă-l să atârne până când soarele lasă. Să știe locuitorii Insulelor Superioare cine conduce această insulă acum."

„Da, doamna mea", a răspuns el. „Și ce se întâmplă cu restul soldaților lui Tir? Avem aproape o sută dintre ei în captivitate."

De când cuceriseră Insulele, Gwen și-a pus oamenii să-i adună sistematic pe toți soldații din Insulele Superioare rămași în viață, pe oricine ar putea fi loial lui Tirus. De data asta nu și-ar fi riscat.

Ea s-a întors și s-a îndreptat spre el, iar tonul a devenit greu.

„Omorâți-i pe toți", a poruncit ea.

Kendrick se uită la bărbați, care se uită înapoi la el, cu toții precauți.

„Doamna mea, este uman?" întrebă Aberthol.

Gwen se uită la el, rece și puternică.

"Uman?" repetă ea. „A fost uman să ne trădeze, să ne măceleze oamenii?"

Aberthol nu spuse nimic.

„Am încercat să fiu uman. Multe ori. Dar am învățat că este puțin loc pentru umanitate atunci când cineva este în război. Mi-aș dori să fie altfel."

Se întoarse spre Kendrick.

„Singurii care vor rămâne să trăiască vor fi cei care nu au ridicat niciodată o armă împotriva noastră. Cetățenii. Nu am resurse pentru a ține prizonieri și nici voința de a-i ține. Nici nu am încredere în ei. Ucide-i imediat."

„Da, doamna mea", a răspuns Kendrick.

Gwendolyn a privit toate fețele, le-a văzut privind înapoi la ea cu un nou respect și s-a simțit atât de mândră de ele pentru tot ce făcuseră, încât toți stăteau acolo vii în această zi.

„Vreau să știți cu toții cât de mândru sunt de voi”, a spus ea. „Ai câștigat această insulă într-o luptă glorioasă. Ai luptat fără teamă și acum avem o nouă casă aici, mulțumită tuturor. Te-ai confruntat cu moartea și ai luptat chiar prin ea.”

Bărbații au dat din cap recunoscători, iar Reece a făcut un pas înainte și a lăsat capul în jos.

„Regina mea”, a spus el. Putea auzi în tonul lui că în sfârșit îi vorbea ca un conducător, și nu ca o soră. „Trebuie să-mi cer scuze pentru că am început toate acestea. Nu îmi cer scuze pentru uciderea lui Tirus, dar îmi cer scuze pentru viețile pierdute ale oamenilor noștri.”

Ea se uită la el, rece și dură.

„Nu-mi sfidați din nou porunca”, a spus ea.

Reece dădu din cap, umilită.

"Da, doamna mea."

Își dădu seama că era mâhnit, iar expresia ei se îmblânzi.

„Dar trebuie să spun că nu ai greșit când l-ai ucis pe Tirus”, a recunoscut ea. „A meritat-o cu mult timp în urmă. De fapt, eu sunt cel care trebuie să-mi cer scuze că nu l-am ucis mai devreme.”

Reece ridică privirea spre ea, dând din cap cu o nouă înțelegere și respect.

Uralele s-au ridicat brusc de jos, iar Gwen s-a uitat pe fereastră pentru a vedea mii de oameni ai ei, cei pe care ea îi evacuase din Inel, umplând curțile, intrând în casele și tavernele pustii, luând case pentru ei.

„Oamenii noștri par fericiți să fie aici”, a spus Godfrey.

„Sunt fericiți că sunt în viață”, a corectat Gwen. „Viața aici este mai bună decât nicio viață.”

— Ar trebui să fii foarte mândră, soră mea, spuse Kendrick. „I-ai salvat.”

Gwen a dat din cap, dar a oftat, cu inima grea, în timp ce se gândea la tot ce au lăsat în urmă – și la toate pericolele care se profilează.

„Acesta ar putea fi o nouă casă pentru noi”, a spus Godfrey.

Gwen clătină din cap.

„Aș vrea să cred că da”, a spus ea. „Dar noi suntem în siguranță aici doar atâta timp cât ține scutul lui Argon. Dar dacă vraja lui Argon ar scădea, atunci tot ce vezi aici este trecător. Atunci nu va exista nimic în lume care să poată opri devastarea care va veni.”

— Dar cu siguranță Romulus se va mulțumi cu ceea ce are, spuse Godfrey. „La urma urmei, acum are Inelul. Are tot ce-și dorește.”

Gwendolyn clătină din cap, cunoscându-l prea bine pe Romulus.

„Inelul nu a fost niciodată ceea ce și-a dorit el”, a spus ea. „Ceea ce și-a dorit el, ceea ce și-au dorit întotdeauna, este distrugerea noastră completă. Și ne va urma până la marginile pământului ca să-l avem.”

„Și care sunt șansele ca scutul lui Argon să țină atunci?” întrebă Kendrick.

„Numai Argon poate spune”, a spus Gwen.

— Îl cunoști cel mai bine, spuse Reece. „Se va trezi?”

Gwendolyn se întoarse spre el.

„Există o singură cale de a afla”, a spus ea, hotărâtă să meargă să afle.

*

Reece stătea cu Stara în vârful celor mai înalte stânci ale Insulelor Superioare, cei doi făcând drumeții aici împreună în tăcere. Având totul în pace în Insulele Superioare, nu mai era nimic de făcut decât să ne așezi și poate să aștepți să vină invazia. Senzația din aer era liniștită – și sumbră – și când Stara îl întrebă pe Reece dacă ar fi vrut să se plimbe, a fost rapid de acord. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la evenimentele care puteau veni – și în adâncul sufletului, o parte din el, trebuia să recunoască, dorea să fie cu ea. Se ura pentru asta și totuși trebuia să admită că era adevărat. Trecuseră prin prea multe împreună ca să fie altfel.

Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu mai spusese niciun cuvânt de atunci. Făcuseră o drumeție de aproape o oră și le-a devenit clar amândoi că, deși se simțeau confortabil unul cu compania celuilalt, aceasta nu era o plimbare romantică. A fost o plimbare sumbră, o plimbare de reflecție, de înțelegere.

Reece s-a uitat în jur și i-a părut ironic că aceeași insulă pe care o făcuseră, dar cu luni în urmă, odinioară plină de recompense de vară, era acum biciuită de un vânt rece și sumbru, acoperită de un cer gri cu nori întunecați și rostogoliți. Se poate schimba viața atât de repede? el s-a intrebat. Poate cineva să se agațe de ceva?

Reece începu să se simtă inconfortabil în tăcerea lor grea; nu știa ce să-i spună. Se pare că nici ea nu avea ce să-i spună, iar el a început să se întrebe de ce voia ea să se plimbe. Mersese cu ea pentru a scăpa de toată moartea care îl înconjurase, pentru a-și limpezi mintea.

Când au ajuns pe cel mai înalt platou al stâncilor, s-au oprit în cele din urmă lângă un mic lac, din care se prelingea un pârâu blând, coborând muntele.

Reece a privit, nedumerită, cum Stara a îngenuncheat, a băgat mâna în sac și a scos o floare mare neagră în formă de castron, cu o lumânare mică în centru. Se întreba ce face ea.

„Este o lumânare de doliu?” el a intrebat.

Stara dădu din cap.

— Știu că lucrurile nu pot fi niciodată la fel între noi, spuse ea încet, cu vocea sumbră. „Nu de aceea te-am invitat aici. Te-am invitat aici să-ți spun că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat cu Selese. Mai presus de toate, vreau să-i spun lui Selese că și mie îmi pare rău. Oriunde ar fi ea.”

Reece se uită în jos rușinat, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

„Nu am vrut niciodată ca ceva rău să devină ea”, a spus Stara. „Trebuie să mă crezi. Am *nevoie* să mă crezi.”

Reece dădu din cap.

— Da, spuse el. „Și nici n-am vrut niciodată nimic rău”, a spus el, în timp ce își ștergea o lacrimă de pe obraz.

„Și totuși, am fost egoistă”, a spus ea, „egoistă să încerc să te fur. Acțiunile mele au fost egoiste. Și s-au înșelat.”

Ea a oftat.

„Se spune că dacă aprinzi o lumânare de doliu aici, în acest iaz, iar curentul o duce în fluxul de lacrimi, va oferi alinare morților”, a spus ea. „De aceea te-am invitat aici.”

Stara scoase două pietre de cremene și aprinse lumânarea cu scânteia. Strălucea în centrul florii negre, ciudat și suprarealist.

I-a întins-o lui Reece.

„Vrei să-l așezi?” ea a intrebat.

Reece a luat cu blândețe floarea de la ea, lumânarea arzând înăuntru și degetele lor s-au atins ca el. Apoi a îngenuncheat și l-a așezat ușor în micul iaz. Apele erau înghețate până la degetele lui.

Reece stătea lângă Stara și o privi în timp ce plutea în iaz. Nu a mers nicăieri, deoarece nu era nicio briză aici sus în acest loc adăpostit.

— Selese, spuse Reece, lăsând capul în jos. "Te iubesc. Te rog să mă ierți."

„Te rog să ne ierți”, a adăugat Stara.

Floarea a început să plutească, doar puțin mai departe, dar încă nu a fost ridicată de pârâu.

„Știu că nu putem fi niciodată împreună”, i-a spus Stara lui Reece. „Nu după toate astea. Dar cel puțin putem fi împreună în asta - în doliu pentru Selese.

Stara întinse o mână, iar Reece o luă. Stăteau acolo, unul lângă altul, uitându-se la lumânare, în timp ce își lăsau capetele în jos și închideau ochii.

Reece s-a rugat pentru binecuvântări pentru Selese. Și, mai ales, pentru iertare.

Reece și-a deschis ochii în timp ce brusc s-a înălțat vântul și a privit surprins cum floarea se mișca brusc, trecând prin iaz înainte de a fi luată de curent.

Reece privi uimită cum curentul îl ducea în Fluxul Lacrimilor. Și-a șters drumul în jos pe munte, răsucindu-se și întorcându-se.

Reece s-a întors și a privit cum apa o ducea pe fața muntelui, până când în cele din urmă a dispărut din vedere.

Reece se întoarse să se uite la Stara, iar ea se întoarse și se uită la el. Ei continuă să se țină de mână – și dintr-un motiv oarecare, în ciuda eforturilor lor, niciunul nu părea capabil să-și dea drumul.

*

Gwendolyn traversă repede curtea noii ei curți, flancată de câțiva dintre oamenii ei. Ea a trecut prin vechile porți de piatră din curte și a luat poteci șerpuite, stâncoase, în mediul rural, sprijinindu-se împotriva vântului și a ploii. Dar ea nu s-a oprit pentru nimic. Era hotărâtă să-l vadă pe Argon și, încă o dată, să vadă dacă putea să-l trezească.

Cărarea a condus-o în cele din urmă pe un deal mic și, când Gwendolyn ridică privirea, a fost liniștită la vederea lui Ralibar. În cele din urmă, se întorsese, depunând corpul moale al lui Argon și de atunci stătuse de pază asupra lui.

Gwendolyn ajunse în vârful platoului, cu o rafală rece de vânt biciuindu-i fața, și ridică privirea spre Ralibar. Stătea acolo, cu aripile întinse, uitându-se la ea în timp ce stătea de pază peste corpul lui Argon, care stătea întins la picioarele lui, nemișcat.

Gwendolyn ridică privirea în ochii plini de suflet ai lui Ralibar.

„Unde ai fost, prietene?” ea a intrebat. „Am fi putut să te folosim în larg.”

Ralibar toarcă, bătu ușor din aripi și își mișcă nasul în sus și în jos. Îl simțea trecând printr-una dintre stările lui, o furtună emoțională. Ea știa că era tulburat de ceva, dar nu putea înțelege ce comunica.

— Vei rămâne, prietene? ea a intrebat. „Sau ne vei părăsi din nou?”

Și-a lăsat capul în jos și și-a frecat nasul de mâna ei în timp ce ea i-a întins-o, clipind încet și scoțând un zgomot ciudat de toc. Ea nu-l înțelegea; nu a avut niciodată și știa că nu o va face niciodată. Nu știa niciodată când ar putea dispărea sau când i-ar putea veni în ajutor, în ciuda cât de apropiați deveniseră cei doi. Ea ajunsese la concluzia că căile dragonilor erau de nepătruns pentru ea.

Ea îl mângâie pe solzii lui Ralibar, pe nasul lui lung – și la început părea mulțumit. Dar apoi o surprinse batându-și brusc aripile mari, țipând și ridicându-se în aer, ghearele lui abia lipsind din capul ei în timp ce batea.

Ea se întoarse și îl privi zburând spre orizont. Se întreba unde se duce și dacă se va întoarce vreodată. El era un mister mai mare ca niciodată pentru ea.

Gwendolyn și-a îndreptat atenția către corpul moale al lui Argon. Ea a îngenuncheat lângă el și i-a mângâiat fața atemporală. Era înghețat, rece la atingere.

— Argon, spuse ea. "Mă puteți auzi?"

Nu s-a mișcat.

Gwendolyn se întoarse, văzu oamenii ei stând în spatele ei și ridică o mână. Simțea că Argon trebuia să fie singur cu ea.

— Te rog, spuse ea. "Lasa-ne."

Oamenii ei au făcut cum poruncise ea, iar Gwen s-a trezit curând îngenuncheată singură pe acest platou, lângă Argon, vântul urlând. Ea întinse mâna și îi trase gluga înapoi, examinându-i fața.

— Te rog, Argon, spuse ea. "Vino înapoi la mine."

Încă nimic.

Gwen simți o lacrimă curgându-i pe obraz; simțea un sentiment de moarte iminentă și se simțea atât de neputincioasă și mai singură ca niciodată, aici, în acest loc străin.

— Am nevoie de tine, Argon, a rugat ea. "Acum mai mult ca niciodata."

Urmă o tăcere lungă, când o rafală rece de vânt îi înțepa obrajii – apoi, în cele din urmă, ploaia se opri. În timp ce făcea, Gwen privi în jos și inima ei s-a avântat și a văzut cum ochii lui Argon flutură.

Apoi, încet le-a deschis.

Inima lui Gwen tresări în timp ce se uită la ea. Ochii lui străluceau cu atâta intensitate, încât aproape că a fost nevoită să se uite în altă parte. Ea se uită la el mirată.

— Argon, spuse ea, râzând uşurată, atât de bucuroasă că era în viaţă.

Ea se întinse și îi strânse mâna cu amândouă.

"Te simți bine?" ea a intrebat.

El dădu din cap ușor, iar ea se întrebă.

„Unde ești, Argon? Esti aici cu mine?"

„Parțial”, a răspuns el.

Simțea că timpul lor împreună era scurt și că l-ar putea pierde din nou. Simțea o dorință arzătoare de a primi răspuns la întrebările ei.

„Argon, scutul tău”, a spus ea, „trebuie să-mi spui: va dura? Vă rog. Doar răspunde-mi asta. Va dura?”

Urmă o tăcere lungă, atât de lungă încât Gwen bănui că nu va răspunde niciodată.

Și apoi, în cele din urmă, Argon clătină încet din cap.

În timp ce a făcut-o, inima lui Gwen a căzut.

„Nu”, a declarat el. „Chiar și acum, este distrus.”

Inima lui Gwen s-a prăbușit în timp ce se gândea la ramificații. Însemna că totul va fi distrus: această insula, oamenii ei — totul. Toată viața ei, pe toți cei pe care i-a iubit.

Respirația i s-a blocat în gât, în timp ce mâinile îi tremurau.

„Există vreo modalitate de a o restaura?” ea a intrebat. — Vreo modalitate de a proteja acest loc?

Argon clătină slab din cap.

„Scutul meu – și inelul – sunt distruse pentru totdeauna.”

Sângele lui Gwen era rece. Abia știa ce să spună.

— Chiar și acum dragonii lui Romulus se apropie, a adăugat Argon. „Și un milion dintre oamenii lui”.

Inima lui Gwen bătea cu putere și și-a găsit mâinile înghețate.

„Cum putem să-i oprim?” ea a intrebat.

Argon clătină din cap.

„Nu poți”, a spus el. „În curând, foarte curând, această insulă va fi distrusă.”

Gwen a izbucnit în lacrimi.

— Și cum rămâne cu Thorgrin? întrebă ea, între lacrimi. „Se va întoarce la noi? Va ajuta el să ne salveze?”

Argon a așteptat mult, apoi a clătinat în cele din urmă din cap.

„Îmi pare rău”, a spus el. „El are propriul său destin.”

Gwendolyn s-a trezit încă plângând, ștergându-și lacrimile, în ciuda eforturilor depuse.

„Și ce rămâne cu copilul meu?” ea a intrebat. — Dar Guwayne?

Argon a rămas tăcut, inexpresiv, în timp ce închidea ochii. Inima lui Gwen bătea cu putere, întrebându-se dacă nu-l pierduse.

„Argon”, a implorat Gwen, strângându-l de braț, „răspunde-mi. Vă rog. Te implor."

Argon deschise din nou ochii și se uită fix la ea.

— Ai făcut o alegere, spuse el. „În Lumea Inferioară. Îmi pare rău. Dar jurămintele exact o taxă.”

Gwen suspină, incapabil să-și rețină lacrimile.

— Ai fost o regină minunată, spuse el. „Oamenii tăi au trăit mult mai mult decât le-au fost destinați. Dar chiar și pentru cei mai buni dintre Queens, vine momentul. Nu poți depăși întotdeauna destinul.”

În cele din urmă, Gwen, devastată, s-a liniștit.

„Atunci nu mai rămâne nimic de făcut decât să te pregătești să mori?” întrebă ea, disperată.

Argon tăcu mult timp, până când, în cele din urmă, dădu din cap.

„Îmi pare rău”, a spus el. „Dar uneori, asta este tot ce avem.”

CAPITOLUL TREIZECE

Luanda stătea pe nava lui Romulus, nu departe de el, privindu-i spatele în timp ce privea marea, cu mâinile în șolduri, zâmbind, învingător. Luanda a auzit țipetele necontenite și a ridicat privirea și a privit oștirea de dragoni de la orizont, îndreptând drumul, dispărând în timp ce se îndreptau spre nord, spre Insulele Superioare, în drumul lor spre a-și distruge sora și tot poporul.

Romulus a râs și a râs ca el a condus flota de nave, mii de ei, blanketing mare ca o școală de pește, navigatie departe de Ring pentru Insulele superioare. Luanda se uită la orizont și știa că ar trebui să simtă satisfacție. La urma urmei, în sfârșit obținuse ceea ce își dorise. Inelul a fost distrus; a fost răzbunată. Razbunat pentru Bronson, răzbunat pentru exilul său de la Court King. Avenged pentru niciodată tratat modul în care ea merita sa fie; Avenged pentru fiind sarit peste pentru cei mai tineri. Ea însăși a răzbunat pe toți cei care au pus la îndoială ei, pe toți cei care au aruncat-o afara ca lipsită de sens.

Dar Luanda a fost surprinsă să-și dea seama că nu se simțea triumfătoare; nici măcar nu simțea satisfacție. În schimb, în timp ce privea evenimentele care se desfășurau în fața ei, s-a simțit scobită – și un sentiment profund de regret. Acum că planurile ei deveniseră realitate, nu se putea abține să nu admită că exista o parte din ea care încă își iubea poporul, care tot dorea să fie iubită și acceptată de ei. Asta i-a vrut în viață, a vrut ca lucrurile să fie așa cum erau înainte.

Ea a crezut că toată această distrugere ar face-o atât de fericit. Dar acum, că nu a mai rămas nimic, pentru un motiv sau altul, ea a simțit trist. Ea nu știa de ce. Poate pentru că, cu oamenii ei și a terenurilor distruse, nu mai era nimic să-și amintească timpul ei pe pământ. Nimic din stânga care era familiar în lume. Tot ce a rămas acum era Romulus și empire toate aceste creaturi lui îngrozitoare.

În timp ce Luanda se uita la spatele lat al lui Romulus, ondulat de mușchi, un comandant aflat la înălțimea puterilor sale, gata să cucerească până la ultimul centimetru al lumii, o ură extraordinară pentru el s-a acumulat în ea. El a fost de vină pentru toate acestea. Ura felul în care el o trata. Ca o proprietate. Ura cât de subordonată fusese forțată să devină față de el. Ea disprețuia totul despre el.

Soldații lui Romulus erau cu toții preocupați pe punte, iar Romulus stătea singur la prova bărcii, cu spatele la toți, Luanda fiind singura care avea voie să se apropie de el, la doar trei metri distanță. S-a uitat pentru ultima dată în jur pentru a se asigura că nimeni nu se uită, apoi, în secret, a strâns mânerul pumnalului pe care îl ținea ascuns în centură. Ea strânse atât de tare, încât își simțea degetele albe. Ea și-a imaginat strângându-l pe Romulus în timp ce îl strângea.

Luanda făcu un pas înainte, spre spatele expus al lui Romulus, o rafală rece de vânt și stropi de ocean lovind-o în față.

Apoi încă un pas.

Apoi altul.

Luanda nu putea îndrepta greșelile, nu putea schimba ceea ce făcuse deja, greșelile pe care le făcuse deja. Nu și-a putut aduce patria înapoi. Ea nu a putut restaura Scutul.

Dar mai era un lucru pe care putea să-l facă, timpul pentru un ultim act de mântuire rămas înainte de a muri. Ar putea ucide un barbar. L-ar putea ucide pe Romulus. Ea avea să obțină răzbunare, cel puțin, pentru ea însăși, și răzbunare, cel puțin, pentru toți. Dacă nu ar putea avea nimic altceva în viață, cel puțin ar putea avea asta.

Luanda și-a strâns strânsoarea în timp ce a scos pumnalul și a mai făcut un pas. Era la doar doi pași, la câteva secunde să-l omoare pe acest monstru. Ea știa că ea însăși va fi capturată și ucisă la scurt timp după aceea – dar nu-i mai păsa – atâta timp cât va reuși.

Acolo stătea, atât de îngâmfat, atât de arogant. O subestimase – ca pe toți. O văzuse ca pe o proprietate, ca pe cineva de care nu trebuie să se teamă. Luanda fusese subestimată toată viața. Acum era hotărâtă să-l facă pe el – și pe toți ceilalți bărbați din viața ei – să plătească. Cu o singură lovitură de lamă, viața ei avea să-și găsească satisfacție.

Luanda a făcut ultimul pas, și-a ridicat pumnalul sus și a anticipat senzația satisfăcătoare a lamei ei care îi străpungea carnea și punea capăt

definitiv vieții acestei creaturi. Ea putea deja să vadă că se întâmplă, îl putea vedea căzând în genunchi, prăbușindu-se mai întâi cu fața, mort.

Luanda a aruncat lama în jos cu toată puterea ei – și totuși, cel mai ciudat lucru sa întâmplat. Lama s-a oprit brusc când vârful l-a lovit pe spate. Era ca și cum ai lovi oțelul – nu putea perfora pielea. Plutea acolo în aer și oricât ar fi încercat ea să-l împingă în jos, pur și simplu nu avea să intre în pielea lui. Parcă era protejat de un scut magic.

Romulus se întoarse, încet, calm, cu un zâmbet pe buze în timp ce clătină din cap și se uită înapoi la ea, ținând lama în aer, inofensiv. Luanda se uită la lamă, întrebându-se ce s-a întâmplat.

Romulus clătină din cap.

„A fost o încercare bună", a spus el. „Și oricând, m-ai fi ucis. Dar vezi, spuse el, aplecându-se mai aproape, cu respirația lui înțepătoare în fața ei, cât timp durează această lună, eu sunt invincibil. Pentru fiecare om, pentru fiecare lamă, pentru tot ce este de pe acest pământ. Inclusiv tu și pumnalul tău."

Romulus se lăsă pe spate și râse, apoi întinse mâna și îi luă calm lama din mână. Era neputincioasă să-l oprească. El o ridică sus, se strâmbă, apoi făcu brusc înainte și i-o înfipse în inima.

Luanda a gâfâit când a simțit metalul rece intrând în inima ei. Și-a simțit inima oprindu-se, a simțit toată viața și aerul părăsindu-și corpul, și-a simțit corpul moale, amorțit, s-a simțit prăbușindu-se pe puntea de lemn a navei. Ea și-a ridicat privirea și a văzut chipul râzând al lui Romulus înainte ca ochii ei să se închidă pentru ultima oară, realizând că nimic în lume nu l-ar fi oprit pe Romulus. Nimic.

Gândurile ei finale, înainte ca toată viața să o părăsească, erau, destul de ciudat, la tatăl ei.

Tată , gândi ea, *n-am vrut niciodată să te dezamăgesc. Iartă-mă.*

CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL

Thorgrin căzu prin aer, țipând, zvâcnind, simțind aerul rece trecând pe lângă el cu o viteză uluitoare, în timp ce se prăbuși spre ocean și stâncile de dedesubt. El a căzut la sute de picioare, simțindu-și întreaga viață trecându-se. Știa că în câteva clipe va ateriza, mort, și totul se va termina, aici, pe aceste stânci, la acest ocean, atât de aproape de a-și găsi mama. Aici, în acest Tărâm al Druizilor, tărâmul viselor. Se întreba cum ar putea fi, cum era posibil să se străduiască pentru ceva toată viața, doar ca să-i scape, din mâna lui.

Cumva, eșuase. Devenise cel mai mare războinic care putea fi pe câmpul de luptă; și totuși, nu cucerise profunzimile propriului psihic. Singurul adversar rămas în lume pe care nu l-a putut învinge era el însuși.

Fusese învins singur. Ce însemna asta? A încercat să înțeleagă, cu viteza fulgerului, în timp ce cădea. Pentru el, însemna că trebuie să existe o parte din el care era mai puternică decât o altă parte. O parte care s-ar putea învinge pe sine. O parte care era atât de puternică, încât putea depăși orice. Era o mare forță în interiorul lui.

Thor și-a dat seama brusc: acea forță mare, chiar dacă era distructivă, era încă o parte din el. Era încă o forță care putea fi valorificată. Ceea ce însemna că putea să găsească acea parte întunecată a lui și să o folosească spre bine. Energia era energie – trebuia doar redirecționată. Poate că ar putea face ca acea parte din sine să lucreze pentru el, nu împotriva lui. Dacă Thor ar putea folosi această putere pentru a se învinge, poate că ar putea să o apuce pentru a se salva.

Thor a închis ochii în timp ce cădea prin aer și a încercat să-și cheme puterea interioară, puterea minții sale. Și-a dat seama că se bazase prea mult pe partea sa fizică toată viața. Începea să-și dea seama că mintea lui era la fel de puternică ca și corpul, dacă nu mai mult. Își putea folosi mintea pentru a face lucruri minunate, miraculoase, lucruri pe care corpul lui nu le putea.

Thorgrin s-a concentrat și, în timp ce făcea, și-a folosit puterea minții pentru a încetini lumea, pentru a încetini chiar materialul din aer.

Thorgrin simți că lumea încetinește, apoi se oprește. Se simțea plutind în aer, înghețat în materialul timpului și al spațiului. A simțit partea din sine care crea timpul și spațiul. El a simțit puterea infinită în sine, puterea care nu era separată de univers. A intrat în fluxul nesfârșit de energie care curgea prin univers, așa cum îl învățase adesea Argon, și s-a simțit chiar în centrul acestuia.

Thor și-a întins mâinile larg, cu palmele în sus, și și-a simțit vârfurile degetelor și palmele furnicându-și prin țesătura cerului. Se simțeau de parcă ar fi în flăcări, arzând de energie.

Thor a mers mai adânc, până când a ajuns la locul din mintea lui unde a început să nu vadă nicio separare între mintea lui și univers, între energia care curge în el din univers și energia care curge afară. A început să vadă că o poate controla. Își putea controla mediul. De asemenea, ar putea crea totul în jurul lui. A văzut că își poate crea circumstanțele. Și că mintea și energia lui erau mai puternice decât manifestarea în care se afla.

Thor și-a poruncit, partea din sine pe care nu o putea controla, cea mai întunecată parte a lui. I-a poruncit să nu mai manifeste această împrejurare. Să schimbe totul în jurul lui. Și în acest proces, s-a forțat să nu mai reziste, să lase universul să fie ceea ce era. Să se lase să fie cine a fost. Odată ce a simțit o acceptare completă a universului, o acceptare completă a lui însuși, apoi l-a învins o pace profundă, o pace diferită de el pe care o simțise vreodată.

Thor deschise încet ochii și știa, înainte de a vedea ceva, că universul din jurul lui se schimbase. Se oprise să nu cadă și, în schimb, plutea acum în sus, ușor, din ce în ce mai sus, întorcându-se într-o poziție verticală, din ce în ce mai repede, până a ajuns în vârful stâncii. S-a așezat cu blândețe și a stat în fața castelului mamei sale.

Nu mai era niciun pericol, nu mai era nicio teamă. Mersese în adâncurile sale cele mai adânci și se ridicase deasupra ei. Iată-l, singur, cu fața la intrarea în castelul mamei sale. Trecuse skywalk, locul pe care nu putea să-l traverseze niciodată în visele lui. Reuşise în sfârşit să treacă pe partea cealaltă.

Thor examină cu uimire castelul. În fața lui erau două uși uriașe, arcuite aurii, de cinci ori mai înalte decât el și de cinci ori mai late.

Străluceau atât de puternic încât aproape l-au orbit, fiecare având mânere masive sculptate în formă de șoim.

Thor a simțit intuitiv că strângerea acelor mânere și încercarea de a deschide ușa nu ar face bine. Știa că era o ușă magică, cea mai puternică ușă din lume. Singura cale de intrare era dacă i se deschideau ușile.

Thor a așteptat să se deschidă, dar nu au făcut-o.

„Cer să fiu lăsat să intru!” Thor a bubuit.

„Nu ești demn să fii lăsat să intri aici”, a bubuit o voce, întunecată, masculină.

Thor a rămas în picioare, hotărât.

"Merit!" a strigat Thor, simțindu-se demn pentru prima dată.

„Și de ce ești demn?” se auzi vocea.

„Sunt Thorgrin. Fiul mamei mele, regina Țării Druizilor. Fiul lui Andronicus, rege al Imperiului. eu sunt el. Eu, și nici un alt. Nu sunt demn din cauza puterilor mele. Nu sunt demn din cauza aptitudinilor mele. Sunt vrednic din cauza *cine sunt* . Eu *merit* să fie lăsați în interiorul acestor uși. Pentru nici un alt motiv decât pentru *cine sunt* .“

Thor și-a simțit întregul corp vibrând în timp ce rostia cuvintele. A simțit că a ajuns în sfârșit la cel mai profund adevăr al acestui antrenament. Acceptarea de sine.

El a început să vadă că tot ceea ce a manifestat în univers era rezultatul felului în care simțea despre sine. Toate forțele întunecate, erau reale și totuși erau toate niște înfățișări ale lui însuși pe care trebuia să le învingă. Cel mai profund și mai greu dușman de învins a fost ceea ce simțea el pentru sine.

Se considerase toată viața, și-a dat seama acum, ca nemeritător. A făcut-o și acum. Când a renunțat la asta, când s-a acceptat deplin și complet, doar pentru cine era, atunci toate ușile din univers s-ar deschide pentru el. Acesta a fost ultimul pas spre cucerirea pe sine.

Thor a simțit un sentiment profund de pace când și-a dat seama de toate acestea, în timp ce s-a acceptat pe sine.

Și-a deschis ochii încet și și-a ridicat privirea și a văzut ușile strălucind mai tare decât au avut vreodată și deschizându-se, încet, din ce în ce mai larg, cel mai frumos sunet din lume în timp ce balamalele se deschideau fără efort. Lumină îl inundă, o lumină aurie, revărsând din interiorul castelului, atotcuprinzătoare, mai caldă, mai puternică decât și-ar fi putut imagina.

A făcut primul pas. Apoi altul.

Se simțea din ce în ce mai cald și știa că în doar câțiva pași se va afla în interiorul acestui castel, alături de mama lui. În cele din urmă, destinul lui va fi complet. În doar câțiva pași, totul ar fi dezvăluit.

Și viața lui nu va mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL TREEI ŞI DOI

Alistair s-a trezit zburând, privind în jos peste Inel, și nu știa cum. Nu avea aripi, nu călărea pe nici un dragon și totuși plutea, plutind deasupra peisajului țării ei natale, uitându-se la totul de sus.

În timp ce privea în jos, era confuză. În locul recompensei de vară pe care o lăsase, în locul câmpurilor fertile, al livezilor nesfârșite cu care se obișnuise, sub ea era un pământ pârjolit, distrus de suflarea dragonilor. Nu a mai rămas nimic – nici un singur oraș, oraș, sat, nici măcar un cătun. Fiecare ultima structură fusese arsă în cenuşă.

Copacii, cândva atât de luxurianți, de vechi, erau toți cioturi arse și nu mai existau structuri care să marcheze peisajul. Nu a rămas nimic decât risipă și devastare.

Alistair era îngrozit. Ea a zburat jos, acoperind întregul Inel și s-a trezit zburând peste Canion, peste marea trecere. Îl văzu dedesubt pe Romulus, conducând o armată de milioane, întinzându-se cât de departe vedea cu ochii. Imperiul își ocupa acum patria natală.

Alistair a știut atunci că patria ei fusese distrusă pentru totdeauna, iar Scutul a fost distrus odată cu el. Inelul era ocupat, era acum proprietatea Imperiului. Ceea ce a fost odată nu va mai fi niciodată.

Alistair clipi și se trezi stând în fața castelului mamei ei, cu spatele la el, în fața unui uriaș skywalk, care se răsuci și se întoarse la kilometri mai jos, spre continent. Era o potecă lungă, curbă, și pe ea mergea o singură figură. S-a apropiat și ea și-a dat seama că fratele ei, Thorgrin, era aici să-și vadă mama.

Thor ridică privirea spre Alistair și ea a fost atât de uşurată să-și vadă fratele, ultima persoană în viață într-o lume pustie. Simțea că în câteva clipe o va întâlni pe mama lor, cei trei împreună pentru prima dată.

Thor s-a apropiat și a zâmbit în timp ce îi întindea o mână. Ea întinse mâna spre el.

Deodată, pasarela de sub el s-a prăbușit, iar Thor a căzut prin ea, prăbușind prin aer și spre stâncile și oceanul de dedesubt.

Alistair se uită în jos și se uită, neajutorat, cu inima frângându-i; fără să stea pe gânduri, ea se coborî, peste stâncă, pentru a-l salva.

„Thorgrin!” ea a plans.

Alistair s-a trezit să aterizeze nu în ocean, ci mai degrabă pe un peisaj complet nou, pe vârful unui platou, privind în jos peste mii de oameni din Insulele de Sud. Se întoarse și îl văzu pe Erec stând lângă ea, ținându-se de mână, fiecare îmbrăcat în ținuta de mireasă, în halate luxoase de mătase.

Dar ceva nu era în regulă cu Erec când a zâmbit: a zâmbit mai larg, iar sângele i-a revărsat din gură. Apoi s-a prăbușit, căzând mai întâi cu fața de pe marginea stâncii, cu brațele întinse larg lângă el, cu sânge, în timp ce oamenii lui se întindeau să-l apuce cu brațele deschise. Alistair își ridică mâinile pline de sânge și se trezi acolo singură, cu mirele ei scufundându-se, mort, în masele de dedesubt.

„Erec!” ea a tipat.

Alistair s-a trezit țipând, respirând greu, uitându-se în jurul ei în lumina dinaintea zorilor din camera ei. Și-a șters transpirația de pe frunte și a sărit din pat, căutându-și mâinile după sânge.

Dar nu era niciunul.

Alistair, confuză, încercă să-și tragă răsuflarea în timp ce se plimba prin cameră, frecându-și fața, încercând să înțeleagă unde se afla. I-au trebuit câteva momente să-și dea seama că totul fusese un vis. Era în siguranță. Erec era în siguranță. Thorgrin era în siguranță. Ea nu era în Ring, ci aici, în siguranță, în Insulele de Sud.

Alistair respiră. A fost cel mai oribil vis pe care l-a avut vreodată. S-a părut mai mult decât un vis - a simțit ca un mesaj. Ca o versiune întortocheată a viitorului. Și părea foarte întuneric.

Alistair încercă să-l scuture, plimbându-se în camera ei. Care ar putea fi sensul unui astfel de vis? Încercă să se asigure că era doar panică nocturnă – totuși, în adâncul sufletului ei, nu se putea abține să nu simtă că era ceva mai mult. Chiar a fost distrusă patria ei? Era oare fratele ei să moară?

Mirele ei?

Cu siguranță, o asemenea parodie nu putea să se întâmple asupra ei deodată; cu siguranță, totul nu a însemnat nimic.

Alistair a traversat camera și și-a stropit de câteva ori cu apă rece pe față. S-a dus la fereastra deschisă, cu briza blândă a oceanului înăuntru și a examinat Insulele de Sud în lumina dinaintea zorilor. Era încă cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată, mirosul de flori de portocal o trezea, aerul umed o liniștea. A fost cel mai curat pe care a respirat vreodată.

Alistair s-a uitat la peisajul perfect, i-a văzut pe toți oamenii deja sus, pregătindu-se deja pentru nunta cea mare din acea zi și a fost sigur că într-un loc ca acesta, cu siguranță niciun rău nu i-ar putea întâmpla.

Alistair a oftat, a clătinat din cap și s-a mustrat. Doar fantezii în timpul nopții, își spuse ea. Doar fantezii în noapte.

*

Primul soare de dimineață a răsărit pe cer, iar Alistair stătea în camera ei de mireasă, înconjurată de o duzină de însoțitori chicotind și râzând, toți bucuroși în timp ce o ajutau să se pregătească. În timp ce una dintre ei făcea o ultimă ajustare la rochie, Alistair făcu un pas înainte, în timp ce alții ridicau un pahar uriaș lustruit. Ea stătea acolo, cu inima bătând de emoție, și și-a văzut reflexia.

Alistair gâfâi; ea nu arătase niciodată atât de izbitor. Purta cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată, toată albă, din dantelă, care o acoperea de la gât până la picioare, și un voal care se asortează cu mănușile albe lungi. Nu se considerase niciodată drăguță, în ciuda felului în care bărbații din viața ei reacționaseră la ea, totuși acum, privindu-se astfel, simțea că nu era atât de urâtă pe cât crezuse.

„Este rochia pe care am purtat-o la nunta mea”, a spus mama lui Erec, zâmbind, venind lângă ea, punându-și o mână blândă pe umăr. „La tine e și mai frumos. Așa a fost menit să fie purtat.”

Mama lui Erec a îmbrățișat-o și Alistair nu se simțise niciodată atât de plin de bucurie. Abia aștepta ceremonia.

Mama lui Erec a condus-o la uşă, ea a deschis-o şi a arătat spre o pasarelă de cupru.

— Calea te duce în camera mirelui tău, spuse ea. "Du-te la el. El te așteaptă. El te va conduce la ceremonie.”

Alistair se întoarse spre ea, atins.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse ea, mai recunoscătoare decât putea să-și exprime.

Mama lui Erec a îmbrățișat-o.

„Voi fi norocos să am o fiică ca tine.”

Alistair coti singură pe pasarela de aramă, făcându-și drum pe scurta plimbare către o casă mică, frumoasă de marmură, deschisă, coloane pe toate părțile, în care știa că o aștepta Erec.

Când ajunse la intrare, se uită înăuntru și îl văzu pe Erec arătând mai regal decât îl văzuse vreodată, îmbrăcat într-o zale ușoară, acoperit de o mantie albă de mătase, cu o coroană de aur pe cap. Se plimba nervos, aşteptând-o în mod clar, iar ea era sigură că era entuziasmat, având în vedere cât de mult îi luase să se pregătească.

S-a gândit să se grăbească la el, dar apoi a decis că vrea să-l surprindă; a vrut să vadă expresia de pe chipul lui când a intrat pe uşă.

"Lordul meu!" strigă ea jucăușă, ascunzându-se în spatele unei coloane. „Închide ochii și numără până la cinci! Vreau să te surprind!”

El a râs.

— Pentru tine, orice, spuse el. „Nu pot număra destul de repede!”

Auzea emoția din vocea lui, ca un băiețel.

„Încet, iubirea mea!” a sunat ea înapoi.

„Unul”, strigă el încet. "Doi trei…"

Alistair a făcut o ultimă adaptare la voal, apoi a început să intre în cameră.

„Patru!” strigă el.

Ea a intrat și s-a uitat la el, cu ochii închiși, strălucitor – și deodată, zâmbetul ei a scăzut. A văzut ceva ce nu putea înțelege. Era ca ceva dintr-un coșmar: alergând în cameră, din partea din spate a camerei în aer liber, era o singură figură, sprintând cu viteză maximă, cu o sabie în mână. Un asasin.

El a alergat spre spatele lui Erec – dar Erec stătea acolo, zâmbind, cu ochii închiși, nebănuitor în timp ce o aștepta.

Se întâmpla atât de repede, iar Alistair era atât de șocată, atât de nepregătită pentru această priveliște, încât abia reuși să cheme cuvintele pentru a-l avertiza. S-au prins în gâtul ei când s-a uscat.

„Erec!” a reușit în cele din urmă să strige, panicată, exact când bărbatul a ajuns la el.

Erec deschise brusc ochii și se uită la ea, cu îngrijorarea pe față.

Până atunci, era prea târziu. Figura – pe care Alistair o recunoștea acum drept Bowyer, războinicul Alzac pe care Erec îl învinsese în competiție – ajunsese deja la Erec. Își ridică sabia în spatele lui și, cu un strigăt gutural, o coborî — înjunghiându-l pe Erec în spate.

strigă Erec, iar Alistair strigă mai tare. A căzut în genunchi, sângele curgându-i din gură, din spate. Bowyer lăsă sabia în spatele lui Erec în timp ce acesta se întoarse și sprinte departe la fel de repede cum intrase.

"Dragul meu!" strigă Erec, întinzând mâna către Alistair în timp ce acesta se prăbuși.

"NU!" Alistair țipă, pierzându-și orice simț al ei, de parcă ar fi privit coșmarul altcuiva care se desfășura în fața ei.

Alistair alergă lângă Erec și se prăbuși lângă el, legănându-l, sângele lui curgând peste rochia ei.

— Alistair, iubirea mea, spuse el slab.

L-a simțit murindu-și brațele, a simțit viața lui alunecând în timp ce ea plângea, strigăte sfâșietoare care umpleau camera, radiau dincolo, se ridicau la cer. Ea știa că era prea târziu. Și simțea că totul era vina ei – îi distrase atenția cu jocul ei stupid. Erec sigur l-ar fi văzut pe bărbat venind altfel dacă nu ar fi închis ochii și nu ar fi așteptat-o. Ea a ajutat din neatenție la uciderea bărbatului pentru care avea să moară. Bărbatul pe care l-a iubit mai mult decât orice pe lume avea să fie în curând.

Sosise ziua nunții ei – iar dragostea vieții ei era moartă.

CAPITOLUL TREEI ŞI TREEI

Gwendolyn stătea pe meterezele superioare ale fortului lui Tirus, privind la orizont, așa cum fusese de ore în șir, privind marea. Expresia ei era sumbră în timp ce o ținea pe Guwayne în brațe, cuvintele lui Argon tunând în minte. Oare tot ce a spus Argon a fost corect? Sau fuseseră doar cuvintele unui om pe moarte, delir?

Gwen voia să creadă că acesta din urmă, dar nu se putea abține să nu se teamă că cuvintele lui erau adevărate.

În timp ce privea afară, în timp ce privea și aștepta, vântul rece care îi peria fața, a avut sentimentul că timpul ei aici pe pământ se sfârșise. A simțit o inevitabilitate în viața ei acum, de parcă ar fi ajuns la locul lor final de odihnă aici, pe aceste insule stâncoase și pustii. Și-a dorit, mai mult decât orice, ca Thorgrin să fie aici, să se întoarcă și să fie alături de ea. Cu el lângă ea, se simțea de parcă ar putea înfrunta orice.

Cu toate acestea, ea știa cumva că el nu o va face. Ea s-a rugat pentru siguranța lui. Ea s-a rugat ca, oriunde ar fi el, să fie bine. Că și-ar aduce aminte de ea. Amintește-ți de Guwayne.

În timp ce Gwen clipi, privind norii, deodată, la cel mai îndepărtat orizont, ceva a apărut în vedere. La început a fost foarte slab: a fost o mișcare, o mișcare în norii întunecați. Apoi a văzut aripi, un set, apoi altul. Un dragon a apărut la vedere. Apoi altul.

Apoi altul.

Inima lui Gwen s-a scufundat când cele mai mari coșmaruri ale ei au prins viață: o mulțime de dragoni umpleau orizontul îndepărtat, țipând furiosi, batându-și aripile mari. Era moartea, știa ea, venind după toți.

— Sună clopotele, îi spuse Gwendolyn calm lui Steffen, care aștepta răbdător în apropiere.

Steffen s-a întors și a fugit, iar în sus și în jos clopotele meterezei sunau, avertizându-și oamenii. Dedesubt s-au ridicat strigăte, în timp ce oamenii se grăbeau să se adăpostească, alergând în peșteri, în pasaje

subterane, așa cum le pregătise Gwen – oriunde puteau pentru a scăpa de respirația dragonilor.

În adâncul sufletului, Gwen știa că era un efort zadarnic. Nimic nu putea scăpa de mânia unui dragon – cu atât mai puțin de mânia unei mulțimi de dragoni. Ea știa că pe oricine ar fi ratat dragonii, oamenii lui Romulus vor termina.

Câteva clipe mai târziu, Gwendolyn a văzut oceanul umplut de negru. Erau nave negre – nave Imperiului – cât de departe putea vedea cu ochiul. Era o lume întreagă de nave; ea nu știa că ar putea exista atâtea corăbii în lume. S-a mirat că toți ar dori să coboare pe o insulă atât de mică. Că toți veneau doar pentru ea.

Gwen auzi deodată un țipăt deasupra capului, atât de aproape, și își ridică privirea, întrebându-se, pregătindu-se. A fost șocată să-l vadă pe Ralibar. Apăruse de undeva pe insulă, țipând, bătând din aripile mari, cu ghearele întinse. Ea a presupus că el va zbura departe, departe de distrugerea care a venit pentru ei, că se va salva.

Dar, spre surprinderea ei, Romulus a zburat drept înainte, care zboară afară, singur, pentru a saluta armata din sens opus. El a zburat cu toată puterea lui, și el nu a făcut lent ca el a accelerat în față cu curaj-le pe toate. inima lui Gwen a crescut la curajul lui Ralibar. El știa că va muri cu care se confruntă ei, și totuși el nu a clipit în luptă. Acesta dragon, atât de îndrăzneț, atât de mândru, care zboară până să-și sacrifice viața lui, să moară în luptă, pentru a apăra Gwendolyn și toți oamenii ei și să scoată cât mai mulți dragoni ca el ar putea.

Gwendolyn îl strânse mai tare pe Guwayne, se întoarse de pe metereze și coborî în grabă scările spiralate de piatră. Sosise vremea.

*

Gwendolyn merse repede și deliberat de-a lungul țărmului stâncos de pe marginea oceanului, strângându-l pe Guwayne, cei doi singuri. Departe, auzea zmeii plângând și știa că era prea aproape; nu mai era mult timp acum.

Gwen ascultă zgomotul valurilor bătând ușor pe țărmul acestui golf neted din spatele insulei care ducea spre ocean, curentul său puternic pe măsură ce marea se tragea spre mare. Se îndreptă spre o barcă mică, una pe care o făcuse tocmai în acest scop, lungă de opt picioare, cu un catarg la fel de înalt și o pânză mică. Barca era suficient de mare pentru un copil.

Un singur copil.

Gwen plânge în hohote în timp ce îl strânse strâns pe Guwayne pentru ultima oară, se aplecă și îl sărută. L-a sărutat cât a putut, până când Guwayne a început să plângă.

Când Gwen începu să-l coboare, el o apucă de păr și îl trase. Ea a continuat să-l coboare până când a fost în siguranță în căsuța lui în interiorul bărcii, înfășurat în pături și purtând pălăria de lână.

Gwendolyn suspină, îngenunchind lângă el, în timp ce Guwayne plângea.

Gwen se uită la ocean, la orizont, iar inima ei a fost rupt în două. Ea nu a putut suporta gândul de a trimite copilul ei acolo în necunoscut. Cu toate acestea, ea știa că ar fi egoist să-l țină aici cu ea. Rămâi aici a însemnat o clipă și moarte crudă. Acolo, el va muri, probabil, de asemenea. Dar, cel puțin el ar putea avea o șansă. Ar putea fi o șansă la un milion, plutind undeva, acolo, pe marea vastă și deschisă. Dar cine știa unde mareele, în cazul în care sorții, s-ar putea să-l ia. Poate, ea sa rugat, ei l-ar lua în siguranță. La o mamă și tată care-l iubea. Poate că ar putea fi ridicate de către altcineva, să devină un mare războinic, trăiește viața pe care a fost sortită să trăiască. Poate, doar poate, acest copil ar avea o șansă, ar putea trăi pentru ei. Ea a dorit, mai mult decât orice, că ea ar putea da acest lucru să-l; dar ea știa că nu a putut.

„Te iubesc, copila mea”, a spus ea, înțelegând fiecare cuvânt, incapabil să-și rețină lacrimile.

Și cu acele ultime cuvinte, ea a îngenuncheat, a apucat barca și i-a dat un împingător.

Era o barcă mică și se legăna când ea o împinge în apele calme. Curentul ușor l-a scos încet și ușor în mare. Strigătele lui Guwayne, în loc să se estompeze, au devenit din ce în ce mai puternice pe măsură ce curentul îl trăgea, singur, în întinderea unei mări goale, cenușii.

Gwendolyn îl privi plecând, cu ochii strălucind, de culoarea mării, iar ea nu mai putu să-și asume vederea; a închis ochii și și-a rugat ultima rugăciune cu tot ce avea:

Te rog, Doamne. Fii cu el.

ACUM DISPONIBIL!

UN TĂRÂM DE FOC
(Cartea nr. 12 din Inelul vrăjitorului)

În ȚARA DE FOC (CARTEA Nr. 12 ÎN INELUL VRAȚILOR), Gwendolyn și oamenii ei se trezesc înconjurați pe Insulele Superioare, asediați de dragonii lui Romulus și de armata lui de milioane de oameni. Totul pare pierdut – când mântuirea vine dintr-o sursă improbabilă.

Gwendolyn este hotărâtă să-și găsească copilul, pierdut pe mare, și să-și conducă națiunea în exil într-o nouă casă. Ea călătorește prin mări străine și exotice, întâmpinând pericole de neconceput, rebeliune și foamete, în timp ce navighează spre visul unui port sigur.

Thorgrin își întâlnește în sfârșit mama în Țara Druizilor, iar întâlnirea lor îi va schimba viața pentru totdeauna, îl va face mai puternic decât a fost vreodată. Cu o nouă căutare, el se îmbarcă, hotărât să o salveze pe Gwendolyn, să-și găsească copilul și să-și împlinească destinul. Într-o bătălie epică a dragonilor și a oamenilor, Thor va fi testat în toate felurile; pe măsură ce se luptă cu monștri și își dă viața pentru frații săi, el va săpa mai adânc pentru a deveni marele războinic care trebuia să fie.

În Insulele de Sud, Erec zace pe moarte, iar Alistair, acuzată de uciderea sa, trebuie să facă tot ce poate pentru a-l salva pe Erec și pentru a se absolva de vinovăție. Un război civil izbucnește într-o luptă pentru putere pentru tron, iar Alistair se trezește prinsă la mijloc, cu soarta ei și a lui Erec, atârnând în balanță.

Romulus rămâne intenționat să-l distrugă pe Gwendolyn, Thorgrin și ceea ce rămâne din Inel; dar ciclul lui lunar se apropie de sfârșit și puterea lui va fi sever pusă la încercare.

Între timp, în provincia nordică a Imperiului, se ridică un nou erou: Darius, un războinic de 15 ani, care este hotărât să rupă lanțurile sclaviei și să se ridice printre poporul său. Dar Capitoliul de Nord este condus de Volusia, o fată de 18 ani, faimoasă pentru frumusețea ei – și faimoasă, de asemenea, pentru cruzimea ei barbară.

Vor supraviețui Gwen și oamenii ei? Va fi găsit Guwayne? Va zdrobi Romulus Inelul? Va trăi Erec? Se va întoarce Thorgrin la timp?

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, A LAND OF FIRE este o poveste epică despre prieteni și iubitori, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

UN TĂRÂM DE FOC
(Cartea nr. 12 din Inelul vrăjitorului)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!